

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Fleming Ian-Diamanty jsou vecne.pdb

PDB Name: Fleming Ian-Diamanty jsou vecne
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 5.6.2007
Modification Date: 5.6.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

IAN FLEMING
DIAMANTY JSOU VĚČNÉ

KAPITOLA I DIAMANTOVÁ STEZKA SE OTEVÍRÁ

S dvěma klepety bojovně vytrčenými jako ruce zápasníka vylezl velký štír druhu pandinus se suchým šustěním z díry pod kamenem o průměru prstu.

Před dírou byl kus tvrdé rovné země, v jehož středu se štír postavil na špičky čtyř párů nohou. Nervy a svaly měl připravené k rychlému ústupu a jakékoli nepatrné zachvění půdy mohlo rozhodnout o jeho příštím pohybu.

Měsíční svit pronikající trnitým keřem se třpytně odrazil od lesklého šestipalcového těla a bledě světélkoval na vlhkém bílém bodci čnicím z posledního článku ocasu a stočeném nad štírův hřbet.

Žahavý konec bodce zajel zpět do pochvy a nervy v jedovém váčku se zklidnily. Škorpion se rozhodl. Žravost zvítězila nad strachem.

Dvanáct palců od něj se na úpatí písečného svahu plahočil malý brouk za lepšími pastvinami, než našel pod trnitým keřem. Při štírově hbitém výpadu ani nestačil rozevřít krovky. Sevřen v klepetu mával bezmocně nohama, než ho štír usmrtil bodcem ohnutým přes hlavu.

Poté zůstal útočník téměř pět minut nehybně stát. Během této doby zkoumal kořist a ostražitě pátral po jakémkoli nepřátelském záchvěvu vzduchu nebo země. Uklidněn pak pustil klepetem brouka a zakousl se do něj kusadly. Poté mimofádně soustředěně hodinu kořist pojídal.

Velký trnitý keř, pod nímž Škorpion brouka zabil, byl v nepatrně zvlněné širé stepi asi čtyřicet mil jižně od Kissidougou v jihozápadním cípu Francouzské Guiney poměrně nápadným orientačním bodem. Celý obzor lemovaly kopce a džungle, ale zde na ploše asi dvaceti čtverečních mil byla kamenitá půda, téměř poušť. Zřejmě jen díky hluboko uloženému prameni čněl z nízkého tropického porostu trnitý keř do výše domu a byl viditelný ze vzdálenosti mnoha mil.

Rostl téměř na rozmezí tří afrických států. Byl sice na území Francouzské Guiney, ale jen deset mil severně od nejsevernějšího výběžku Libérie a pět mil východně od hranice Sierry Leoně. Za

touto hranicí se kolem města Sefadu nacházejí velké diamantové doly, které jsou majetkem společnosti Sierra International, součástí mocného důlního impéria Africa International, patřícího k nejvýraznějším aktivitám Britského společenství národů.

Hodinu předtím zaznamenal štír ve své díře mezi kořeny obrovského trnitého keře dvojí rozdílné záchvěvy. Ty první způsobily pohyb brouka a štír je okamžitě rozpoznal a zařadil. Příčinou těch druhých bylo jakési nesrozumitelné dunění kolem keře, po němž se země nad štírovou dírou těžce otřásla. Následovalo už jen rytmické chvění, které bylo tak pravidelné, že je štír brzy přestal vnímat. Po chvíli se opět ozvaly škrábavé zvuky broučícího plahočení. Po dni ukrývání před největším nepřítelem-sluncem ovládla štírový smysly touha po kořisti, která ho vytáhla ven z úkrytu na měsíční světlo. Jak štír pomalu vysával brouka, ozval se od východu varovný signál, slyšitelný lidskému uchu, ale nezachytitelný štírovou smyslovou soustavou.

Jen několik stop od něj zdvihla hrubá těžká ruka s okousanými nehty ze země kámen.

Škorpion neslyšel žádný zvuk, ale ucítil nad sebou zachvění vzduchu. Výtrčil klepeta i bodce a krátkozrakýma očima pátral po nepříteli.

Těžký kámen dopadl.

"Ty černej parchante."

Muž pozoroval, jak se štír svíjí ve smrtelné agónii.

Zažíval. V písečné proláklíně u kmene po dvouhodinovém sezení poklekl, rukama si zaštitil hlavu a vyškrábal se ven. Zvuk motoru, na který muž čekal a který měl varovat štíra, se značně přiblížil. Muž vstal a zahleděl se do měsícem zalité krajiny. Na východě rozpoznával jen neurčitý černý obrys, který se k němu rychle blížil. Na okamžik se objevil záblesk světla odražený od rotujícího listu vrtule.

Muž si otřel ruce o špinavé khaki šortky a rychle oběhl keř, z něhož čnělo zadní kolo ukrytého otlučeného motocyklu. Po obou stranách zadního sedadla byly kožené brašny na nářadí. Muž z jedné vytáhl malý těžký balíček a zastrčil si ho za košili. Z druhé brašny vzal čtyři levné elektrické svítilny a odešel s nimi asi padesát yardů od keře, kde byla plocha rovné nezarostlé země o velikosti tenisového dvorce. Do tří rohů umístil rozsvícené baterky a sám se s poslední svítilnou v ruce postavil do čtvrtého rohu a čekal.

Pomalu se blížící vrtulník teď letěl ve výšce pouhých sta stop.

Vypadal jako obrovský nevzhledný hmyz. Muži na zemi jako obvykle připadalo, že dělá příliš velký rámus.

Vrtulník se zastavil ve vzduchu a lehce se zhoupł přímo nad mužovou hlavou. Z kabiny se vynořila ruka s baterkou a krátce a dlouze blikla. Muž na zemi zablikal morseovkou B a C, zapíchl čtvrtou baterku do země a vzdálil se od přistávací plochy. Rukou si kryl obličej před zvrženým pískem. Hřmot motoru ustal závěrečným zakašláním. Zadní vrtule se setrvačně dotáčela, zatímco hlavní vrtule učinila pár neobratných otáček a zastavila se. V nastalém tichu se z keře ozvala cikáda a někde poblíž rozčileně začířikal jakýsi noční pták.

Po chvíli se usadil prach a pilot otevřel dveře kabiny. Vysunul hliníkový žebřík a ztuhle sestoupil na zem. Zůstal stát vedle vrtulníku, zatímco druhý muž obešel přistávací plochu a posbíral a pozhasínal baterky. Pilot přiletěl s půlhodinovým zpožděním a otravovalo ho pomýšlení na mužovy nevyhnutelné výtky. Opovrhoval všemi Afričany, a tímhle zvláště. Pro říšského Němce a pilota Luftwaffe, který bojoval pod Gallandem při obraně Říše, byli zparchantělou rasou. Považoval je za zlomyslné, hloupé a nevychované. Ten všivák dělal nepochybně nebezpečnou práci, ale co to bylo proti pětisetmilovému nočnímu letu vrtulníkem nad džunglí s neradostnou vyhlídkou na stejně dlouhou zpáteční cestu.

Když se muž přiblížil, pilot nepatrně zdvihl ruku na pozdrav. "Proběhlo všechno hladce?"

"To doufám. Ale zase máte zpoždění. Budu se muset hodně tum-lovat, abych to do rozednění stihl přes hranice."

"Zlobilo mě magneto. Každý má nějaké potíže. Díky Bohu je do roka jen třináct úplňku. Takže jestli to pro mě máte, tak mi to předejte a já zmizím."

Muž z diamantových dolů mu beze slova podal úhledný těžký balíček.

Pilot si ho vzal. Balíček byl nasáklý pašerákovým potem. Pilot ho zasunul do kapsy elegantního safari saka a otřel si prsty o zadnici kalhot.

"Výborně," řekl a obrátil se k vrtulníku.

"Ještě moment," zarazil ho pašerák diamantů. V jeho hlase byl patrný podrážděný tón.

Pilot se k němu obrátil čelem. Hlas služebníka, který sebral odvalu a chce si stěžovat na jídlo, pomyslel si. "Já? O co jde?"

"Začíná být horko. V dolech. Vůbec se mi to nelíbí. Přijel nějaký špion z Londýna. Asi jste o něm četl, jmenuje se Sillitoe. Údajně ho najala Diamantová korporace. Zavedli nové předpisy a zdvojnásobili tresty. Pár mých lidí to dost vystrašilo. Situace se vyostřila a jeden z nich skončil v drtičce. Ostatní značně znervózněli. Musel jsem jim zaplatit víc. O deset procent. A stejně pořád reptají. Přednedávnem chytil bezpečák jednu mou spojku. A znáte černochy. Nevydržel trochu toho bití." Muž se krátce zahleděl pilotovi do očí a sklopil zrak. "Pochybuju, že někdo z nich vydrží výprask sjambokem*. To nevydržím ani já."

"Takže?" řekl pilot a na chvíli se odmlčel. "Mám tu hrozbu vyřídít na ABC?"

"Já nikomu nevyhrožuju," řekl druhý muž spěšně. "Já jen chci, aby věděli, že tam začíná být horko. To přece musí vědět. Musí vědět i o tom Sillitoeovi. A podívejte se na výroční zprávu předsedy představenstva. Píše v ní, že naše doly ztrácejí ročně přes dva miliony kvůli pašování a mezinárodnímu nelegálnímu obchodu vůbec a že tomu vláda musí učinit přítrž. A co to znamená? To znamená, že půjdou po mně!"

"I po mně," řekl pilot mírně. "Takže co chcete? Víc peněz?"

"Ano," řekl druhý muž vzdorovitě. "Chci větší podíl. O dvacet procent, jinak jdu od valu." Pokoušel se z pilotovy tváře vyčíst porozumění.

"Dobře," řekl pilot neurčitě. "Vyřídím váš vzkaz v Dakaru, a jestli je bude zajímat, zřejmě ho předají do Londýna. Ale se mnou to nemá co dělat, a být vámi," napřimil se pilot, "moc na ty lidi netlačím. Mohli by být nepříjemnější než Sillitoe, důlní společnost i jakákoli vláda. Jenom na téhle diamantové stezce zemřeli za poslední rok tři lidé. Jeden za zbabělost, dva za krádeže. A víte přece o té ošklivé nehodě, která se stala vašemu předchůdci? Schovávat si delignit" pod postelí! Takový nerozum. A přitom byl na všechno tak opatrný."

Na okamžik se na sebe zahleděli. Pašerák diamantů pokrčil rameny. "No dobře," řekl. "Tak jim vyřídíte, že jsem pod velkým tlakem a že potřebuju víc peněz pro své lidi. To určitě pochopí, a pokud mají trochu uznání, přihodí mi deset procent. Jestli ne..."

* bič z nosorožci kůže-pozn. překladatele

** dynamit s želatínou a dřevěnými pilinami - pozn. překladatele

Nechal větu nedokončenou a vykročil k vrtulníku. "Pojďte, pomůžu vám dolít palivo."

Po deseti minutách pilot vyšplhal do kabiny a zatáhl za sebou žebřík. Než zavřel dveře, zdvihl ruku. "Tak zatím," řekl. "Zase za měsíc."

Na muže na zemi dolehl náhle pocit osamělosti. "Tot ziens," řekl a zamával téměř jako loučící se milenec. "Alles van die beste." Poodstoupil a zdvihl ruku, aby si chránil oči před prachem.

Pilot se usadil, připoutal se a zatápal nohama po pedálech. Přesvědčil se, že kola jsou zabrzděná, a že páka kolektivního řízení je na spodním dorazu, zapnul palivová čerpadla, otevřel požární ventily a spustil motor. Uspokojen jeho zvukem pootočil jemně malým plynem. Za okny kabiny se stále rychleji míhaly listy vrtule. Pilot se ohlédl na vířící ocasní vrtulku. Opřel se a sledoval, jak indikátor stoupá k dvěma stům otáčkám za minutu. Když se ručička přehoupla přes dvě stě, povolil brzdy kol a pomalu přizvedl páku kolektivního řízení. Vrtule nad ním se zdvihla a zahryzla se do vzduchu. Pilot ještě zvýšil výkon a stroj se pomalu a hřmotně zdvihl k obloze. Ve výšce sta stop stočil vrtulník doleva a současně potlačil páku mezi koleny dopředu.

Vrtulník nabíral výšku i rychlost a ve světle měsíce mířil na jih.

Muž na zemi se díval za odlétajícími diamanty v hodnotě sta tisíc liber, které jeho lidé nakradli za poslední měsíc na šachtách a přinesli je pod růžovými jazyky do jeho zubařské ordinace. Vždycky se postavil za zubařské křeslo a zeptal

se, kde to bolí.

Za neustálého hovoru o zubech jim vybral z úst diamanty, prohlédl je pod dentistickou lampou a pak tiše řekl padesát, pětasedmdesát, sto - a oni vždycky přikývli, vzali od něj bankovky, ukryli si je v oblečení a vyšli z ordinace s aspirinem a nějakým receptem v ruce. Jeho cenu museli přijmout. Nebyla žádná naděje, že by diamanty mohl dostat ven domorodec. Když horníci odjížděli ven, zpravidla tak jednou za rok, aby navštívili svůj kmen nebo pohřbili příbuzného, čekala je řada rentgenových vyšetření a čištění útrobu ricinovým olejem a chmurná budoucnost, pokud se pokusili něco vynést. Bylo mnohem snadnější zajít k zubaři, když měl "On" službu. A papírové peníze rentgen nezachytil.

Muž vytlačil motocykl po hrbolaté zemi na úzkou cestu, nasedl a zamířil k hraničním horám Sierry Leoně. Byly teď ještě zřetelnější. Tak tak stačí dorazit k Susie do chaty. Ušklíbl se při pomýšlení, že se s ní bude muset po tak vyčerpávající noci ještě milovat. Nedalo se však nic dělat, protože alibi, které mu poskytovala, bylo penězi k nezaplacení. A ona chtěla jen jeho bílé tělo. Pak ho čekalo dalších deset mil do klubu a obhroublé žertíky přátel.

"Tak jak sis zaskotačil, doktore?" "Slyšel jsem, že má největší dudy v provincii." "Tak co, doktore, co s tebou dělal ten úplněk?"

Ale z každého statisíce putoval jeden tisíc do jeho bankovního sejfu v Londýně. V hezkých šustivých pětilibrovkách. To stálo za to. Skutečně stálo. Ale moc dlouho už to dělat nebude. Kdepak. Až bude mít dvacet tisíc, definitivně skončí. A potom...?

S hlavou plnou nádherných snů se muž na motocyklu kodrcal tak rychle, jak jen to šlo. Ujížděl pryč od trnitého keře, kde začínala největší pašerácká stezka světa, jež končila kdesi na pět tisíc mil vzdálených řadrech.

KAPITOLA 2 KVALITA DIAMANTŮ

"Nenasazujte si ji přímo, ale trochu s ní pootočte," řekl M netrpělivě.

James Bond si v duchu říkal, že tenhle výrok musí tlumočit šéfovi operačního. Znovu sebral klenotnickou lupu ze stolu, kam mu spadla, a tentokrát se mu podařilo nasadit si ji do pravého očního důlku.

Přestože byl konec července a kancelář byla zalitá sluncem, M rozsvítil stolní lampu a natočil ji tak, že svítila přímo na Bonda. Bond vzal vybroušený diamant a podržel si jej proti světlu. Jak jím otáčel mezi prsty, síť oví vybroušených plošek ho zaplavovalo všemi barvami duhového spektra, až se mu oko tím třpytem unavilo.

Odložil lupu a zamyslel se, co příhodného by mohl říct.

M se na něj tázvě zahleděl. "Hezký kámen?"

"Nádherný," odpověděl Bond. "Musí mít obrovskou cenu."

"Pár liber za vybroušení," řekl M suše. "Je to kousek křemene. Tak to zkusíme ještě jednou." Podíval se na seznam na stole před sebou, vybral jeden složený hedvábný papír, zkontroloval si číslo, rozbalil jej a přistrčil Bondovi.

Bond zabalil vybroušený křemen a vzal si druhý vzorek.

"Pro vás je to snadné, pane," usmál se na svého šéfa. "Vy máte tahák." Našrouboval si lupu do oka a podržel si kámen, pokud to byl kámen, proti světlu.

Tentokrát, pomyslel si, o tom není pochyb. Tenhle kámen měl také dvaatřicet plošek nahoře a čtyřadvacet plošek dole a vážil také nějakých dvacet karátů, ale jak ho držel, z jeho nitra šlehal modrobílý plamen a jeho hlubiny mu vystřelovaly do oka nekonečné množství barevných jehliček. Levou rukou si vzal křemen a podržel si jej před lupou vedle diamantu. Byl to bezživotný kus hmoty, který vedle jiskřivé čirosti diamantu působil téměř matně.

Bond odložil křemen a opět se vnořil zrakem do hlubin diamantu. Teď chápal vášně, které diamanty po staletí probouzely, téměř smyslnou lásku, jež zachvacovala ty, kdo s nimi přicházeli do styku, brousili je nebo s nimi obchodovali. Ta dominance krásy byla tak čistá, že obsahovala určitou pravdu, jakýsi druh božství, jež svou mocí obracelo ostatní hmotu v pouhou hlínu. V posledních několika minutách Bond pochopil pověst diamantů a věděl, že nikdy nezapomene na to, co spatřil v hlubinách tohoto kamene.

Odložil diamant do papíru a pustil si lupu do dlaně. Pak se zahleděl přes stůl do šéfových očí. "Ano," řekl. "Už to chápou."

M se opřel. "Tohle měl na mysli Jacoby, když jsem s ním nedávno obědval v Diamantové korporaci. Říkal, že kdybych uvažoval o obchodování s diamanty, musel bych se snažit proniknout do jejich nitra, uvažovat nejen o milionových obchodech a hodnotě kamenů, která nepodléhá inflaci, nebo jejich sentimentálním využití do zá-snubních prstenů, ale porozumět vášni, již probouzejí. A ukázal mi přesně to, co já jsem teď ukázal vám. A," M se nepatrně usmál, "jestli vám to poskytne útěchu, ten křemen mě uchvátil stejně jako vás."

Bond seděl a mlčel.

"Takže teď si probereme zbytek," řekl M. Ukázal na hromadu papírových balíčků před sebou. "Řekl jsem, že bych si půjčil nějaké vzorky. Nijak jim to nevadilo. Dneska ráno mi domů přišlo tohle." M se podíval do seznamu, otevřel jeden balíček a přisunul jej přes stůl Bondovi. "Ten, který jste si právě prohlédl, byl ten nejlepší 'Ryzí modrobílý'." Ukázal na velký diamant před Bondem. "Tohle je 'Prvotřídní křišťál', deset karátů, zbroušený do podlouhlého čtyřhranného tvaru. Velice pěkný kámen, ale má jen poloviční hodnotu 'Modrobílého'. Uvidíte v něm jemný odlesk žluti. 'Kapský diamant', který vám ukážu potom, má mít podle Jacobyho nepatrný nádech dohněda, ale ať se propadne, jestli ho vidím. Pochybují, že ho kromě odborníků vůbec někdo postřehne."

Bond poslušně vzal 'Prvotřídní křišťál' a další čtvrt hodinu se nechal provázet celou řadou diamantů, následovaných nádhernými barevnými kameny - rubínovými, modrými, růžovými, žlutými, zelenými a fialovými. Nakonec mu M přistrčil balíček menších kamenů, vesměs prasklých, poznamenaných nebo chudobarevných. "Průmyslové diamanty. U těch se o nějaké kvalitě nedá hovořit. Používají se do strojů, nástrojů a podobně. Ale nezhřeďte jimi. Amerika jich jen v

minulém roce nakoupila za pět milionů liber, a to je pouze jeden z trhů. Bronsteen mi říkal, že právě takovýchto kamenů bylo použito při razbě Svatogothardského tunelu. Využívají je také dentisté při vrtání zubů. Je to nejtvrďší substance na světě. Má nekonečnou trvanlivost."

M vytáhl dýmku a začal ji nacípat. "Teď toho víte o diamantech tolik co já."

Bond se opřel a upřel prázdný pohled na kousky hedvábného papíru a blyštivé kameny roztroušené po desce šéfova stolu potažené červenou kůží. Přemýšlel, co to všechno může znamenat.

Ozvalo se škrtnutí zápalky a Bond sledoval, jak M přidusává hořící tabák v hlavici dýmky, zasunuje zápalku zpět do krabičky, strká krabičku do kapsy a nastavuje si židli do své oblíbené polohy k rozjímání.

Bond se podíval na hodinky. Bylo půl dvanácté. S potěšením si vzpomněl na koš plný přísně tajných materiálů, který s takovou radostí opustil, když si ho před hodinou červeným telefonem M povolal k sobě. Byl téměř přesvědčený, že teď už se k nim nebude muset vracet. "Myslím, že se jedná o práci," řekl mu šéf operačního, když se ho Bond zeptal, o co by mohlo jít. "M říkal, že do oběda nebere žádné telefony a že ti na druhou sjednal schůzku v Yardu. Tak jdi na to."

Bond si vzal sako a vyšel do přední kanceláře, kde se potěšil pohledem na svou sekretářku, která mu připravovala další objemnou složku s nápisem 'K okamžitému vyřízení'.

"M," odpověděl Bond na její tázavý pohled. "A Bili říká, že to vypadá na práci. Takže asi nebudete mít to potěšení strčit mi tuhle hromadu do koše. Můžete to klidně poslat do Daily Expressu, mně je to celkem jedno." Zazubil se na ni.

"Nechodíte teď náhodou se Seftonem Delmerem, Lil? To by bylo něco pro něj."

Změřila si ho hodnotícím pohledem. "Máte nakřivo kravatu," řekla chladně. "A toho pána sotva znám." Naklonila se nad své papíry a Bond vyšel na chodbu s pocitem štěstí, že má tak hezkou sekretářku.

Z čerstvých vzpomínek ho vytrhlo zaskřípění šéfovy židle. Bond pohlédl přes stůl na muže, jehož měl velice rád, vážil si ho a byl mu bezvýhradně oddaný.

M na něj upřel šedé oči a vyndal si dýmku z úst. "Kdy že jste se to vrátil z té dovolené ve Francii?"

"Před čtrnácti dny, pane."

"Měl jste se dobře?"

"Nebylo to špatné, pane. Jen ke konci už jsem se trochu nudil."

M to dále nekomentoval. "Díval jsem se do vašich služebních záznamů," řekl úsečně. "V krátkých palných zbraních stále vynikající výsledky, neozbrojený boj zblízka uspokojivý a podle lékařských prohlídek jste v dobré formě." M se odmlčel. "Jde o to," pokračoval nevzrušeně, "že pro vás mám dost těžký úkol. Jen jsem se chtěl ujistit, jestli se o sebe dokážete postarat."

"Samozřejmě, pane." Bonda to mírně popudilo.

"Neberte ten úkol na lehkou váhu, 007," řekl M příkře. "Když říkám, že to může být těžké, nijak to nedramatizuju."

Setkáte se s mnoha prohnanými lidmi, s jakými dosud nemáte žádné zkušenosti, a několik z nich je možná zapleteno do obchodu s diamanty. A někteří jsou velice zdatní. Takže nebuďte dotčený, když si roznýšlím, jestli vás tam mám poslat."

"Promiňte, pane."

"No dobře." M si odložil dýmku, složil ruce na stůl a nahnul se k Bondovi. "Vyložím vám, oč jde, a vy se pak rozhodnete, jestli do toho půjdete."

Před týdnem," začal M, "za mnou přišel jeden vysoce postavený úředník z ministerstva financí. Přivedl s sebou stálého tajemníka ministerstva obchodu. Jednalo se o diamanty. Většina z oněch 'kle-notnických' diamantů se těží na území v Britské správě a devadesát procent veškerého prodeje se uskutečňuje v Londýně. Prostřednictvím Diamantové korporace." M pokrčil rameny. "Neptejte se mě proč. Britové se toho obchodu zmocnili počátkem století a podařilo se nám jej udržet. Nyní jde o obrovské objemy. Padesát milionů liber ročně. Ten obchod zajišťuje náš největší přísun dolarů. Když se v něm vyskytnou nějaké potíže, pochopitelně to znepokojí vládu. A k tomu právě došlo." M věnoval Bondovi mírný pohled. "Z Afriky se pašují ročně diamanty v hodnotě nejméně dvou milionů liber."

"To je spousta peněz," řekl Bond. "Kam putují?"

"Údajně do Ameriky," odpověděl M. "S tím bych souhlasil. Amerika je největším diamantovým trhem. A jejich gangy jsou jediné, které si dokáží poradit s černým obchodem v tomhle rozsahu."

"Proč tomu důlní společnosti nezamezí?"

"Udělaly všechno, co bylo v jejich možnostech," řekl M. "Zřejmě jste četl v novinách, že De Beers si najali našeho přítele Sillitoea, když odešel od MI 5. Teď tam právě je a spolupracuje s jihoafrickými bezpečnostními složkami."

Dozvěděl jsem se, že vypracoval velice drastickou zprávu a přišel se spoustou jasnozřivých nápadů, ale na ministerstvo financí ani na ministerstvo obchodu neudělal

velký dojem. Podle nich jde o příliš velkou věc, než aby si s ní poradily jednotlivé důlní společnosti, ať už jsou jakkoli schopné. Ministerstva mají kromě toho velice dobrý důvod zakročit sama."

"Jaký důvod, pane?"

"Právě teď se v Londýně nachází velká zásilka pašovaných kamenů," řekl M a upřel na Bonda jiskrné oči. "Čekají na převoz do Ameriky. A zvláštní oddělení ví, kdo je poveze. A vědí také, kdo má jet s ním, aby na něj dohlížel. Jakmile se tohle Ronnie Vallance dozvěděl - jeden jeho špicl ze Soho to prozradil jednomu člověku z jeho 'Prízračného komanda', jak to s oblibou nazývá - běžel s tím rovnou na ministerstvo financí. To se spojilo s ministerstvem obchodu a oba ministři to předložili premiérovi, který je pověřil předat celou záležitost Tajné službě."

"Proč ne zvláštnímu oddělení MI 5, pane?" zeptal se Bond u vědomí toho, že M se nerad plete do práce jiných.

"Přirozeně by mohli ty převažeče zatknout hned, jak převezmou zásilku a pokusí se ji vyvézt ze země," řekl M netrpělivě. "Tím by však ničeho nedosáhli. Tihle lidé nepatří k těm, co by promluvili. Kromě toho jsou to jen malé ryby. Zřejmě to chodí tak, že nějaký člověk předá zásilku v parku jinému člověku, který ji v témže parku předá dalšímu, až

doputuje na druhý konec parku. Jediný způsob, jak proniknout do celého obchodu, je vysledovat diamantovou stezku až do Ameriky a zjistit, kde tam končí. A obávám se, že v tomhle nám FBI příliš nepomůže. Je to jen nepatrná součást jejich boje s velkými gangy. A Spojené státy to nijak nepoškozuje, spíše naopak. Ztrácí tady pouze Anglie. A Amerika je mimo jurisdikci policie nebo MI 5. Tohle může řešit jediné Tajná služba."

"Ano, už to chápu," řekl Bond. "Máme ještě něco, z čeho by se dalo vyjít?"

"Slyšel jste o Domu diamantů?"

"Přirozeně, pane," odpověděl Bond. "Největší američtí klenotníci. Sídli na Západní 46. ulici v New Yorku a na Rue de Rivoli v Paříži. Řekl bych, že v současné době jsou na úrovni Cartiera, Van Cleefa a Bouchera. Od války prodávali silný vzestup."

"Ano," řekl M. "Tak to jsou oni. Mají dokonce malý obchod v Londýně. Hatton Garden. Podle měsíčních zpráv Diamantové korporace bývali velkými kupci diamantů, ale v posledních třech letech nakupují stále méně. I když, jak říkáte, prodávají každým rokem stále více. Ty diamanty musí odněkud brát. Upozornilo mě na ně právě ministerstvo financí. Nemůžu však na ně nic najít. Mají tu jednoho ze svých nejvlivnějších lidí, takže je zvláštní, že mají tak malý objem obchodů. Ten člověk se jmenuje Rufus B. Saye. Moc toho o něm nevíme. Obědvá každý den v Americkém klubu na Pica-dilly. Golf chodí hrát do Sunningdalu. Nepije ani nekouří. Bydlí v Savoyi. Vzorový občan." M pokrčil rameny. "Jenže obchod s diamanty je dobře řízený rodinný podnik, a tohle budí zdání, že 'Dům diamantů' si počíná poněkud neohrabaně. Nic víc."

Bond se rozhodl, že se zeptá přímo. "A kam mám tedy jet, pane?" vychrlil otázku a zahleděl se šéfovi do očí.

"Máte ještě v Yardu schůzku s Vallancem?" M se podíval na hodinky. "Přesně za hodinu. On už vás nasměruje. Chtějí dnes v noci stáhnout jejich převažce a dosadit vás na jeho místo."

Bond pevně sevřel prsty opěradla židle.

"A potom?"

"A potom," odušil M věčně, "propašujete ty diamanty do Ameriky. Alespoň tak jsme se dohodli. Co si o tom myslíte?"

KAPITOLA 3 KRADENÉ DIAMANTY

James Bond za sebou zavřel dveře šéfovy kanceláře. Usmál se do teplých hnědých očí slečny Moneypennyové a z její kanceláře vešel k šéfovi operačního.

Šéf operačního, štíhlý uvolněný muž Bondova věku, odložil pero a opřel se. Sledoval, jak Bond bezděčně sahá do zadní kapsy pro plochou kovovou tabatěrku, jde k oknu a dívá se do Regent's Parku.

V Bondových pohybech byla jistá bezděčná odhodlanost, z níž šéf operačního vyčetl výsledek jednání.

"Takže jsi to dostal."

Bond se k němu obrátil. "Ano," řekl a zapálil si cigaretu. Skrz oblak kouře upřel oči přímo na svého společníka. "Ale jedno mi řekni, Bille. Proč se do toho starému pánovi tak nechce? Pročetl si dokonce mé zdravotní záznamy. Čeho se obává? Nejedná se přece o práci za železnou oponou. Amerika je civilizovaná země. Víceméně. Co ho trápí?" Povinností šéfa operačního bylo vědět, co se nejvyššímu nadřízenému většinou honí hlavou. Zapálil si vyhaslou cigaretu a zápalku odhodil přes levé rameno za sebe. Rychle se obrátil, aby viděl, jestli dopadla do odpadkového koše. Dopadla. Usmál se na Bonda. "Stálý trénink," řekl a vzápětí se vrátil k tématu. "Není tolik věcí, které by starého pána znepokojily, Jamesi, a to víš stejně dobře, jako kdokoli tady v Tajné službě. SMĚŘŠ, pochopitelně. Němečtí kryptoanalyti-ci. Čínská opiová mafie - nebo aspoň moc, kterou po celém světě má. Moc a vliv italsko-americké mafie. A americké gangy, ke kterým má zatraceně zdravý respekt. K těm velkým. No a to je všechno. Z těchhle lidí má obavy. A při pátrání po obchodnících s diamanty téměř jistě narazíš na gangstery. A to jsou ti poslední lidé, s nimiž bychom se podle něj měli jakkoli zaplést. A z toho má při tomhle úkolu právě takový strach."

"Na amerických gangsterech není nic mimořádného," odporoval Bond. "Vždyť to ani nejsou Američané. Většinou jsou to italské van-

drači s monogramy na košilích, kteří celý den požívají špagety a koule z mletého masa a sprchují se voňavkami."

"To si myslíš ty," řekl šéf operačního. "Jenže jde o to, že tohle jsou jediné, které vidíš. Za nimi stojí lepší a za těmi ještě lepší. Podívej se na narkotika. Deset milionů závislých. Odkud ty drogy berou? Nebo na hazard - legální hazard. Roční příjem Las Vegas činí dvě stě padesát milionů dolarů. A to nemluvíme o tajných hernách v Miami, v Chicagu a dalších městech. Všechny je vlastní gangsteři nebo jejich přátelé. Před několika lety ustřelili Buggsyemu Siegelovi temeno, protože chtěl příliš velký podíl z příjmu Las Vegas. A že to byl dost drsný chlápek. Tohle je kšeft ve velkém. Uvědomuješ si, že hazard je největším nezávislým průmyslovým odvětvím v Americe? Větším než ocelářství? Větším než automobilový průmysl? A oni se zatraceně dobře starají, aby jim šel hladce. Přechti si Kefauverovu zprávu, jestli mi nevěříš. A pokud jde o ty diamanty, šest milionů dolarů ročně jsou slušné peníze, a můžeš vsadit život na to, že budou dobře chráněné." Šéf operačního se odmlčel. Netrpělivě se podíval na vysokou postavu v tmavomodrém jednořadovém obleku a setkal se s odhodlaným pohledem očí v protáhlém opáleném obličejí.

"Možná jsi nečetl letošní zprávu FBI o americkém zločinu. Velmi zajímavá. Jen čtyřiatřicet vražd denně. V posledních dvaceti letech bylo zavražděno téměř sto padesát tisíc Američanů." Bond se na něj nedůvěřivě podíval. "Je to fakt, skutečně. Sežeň si ty zprávy a přesvědč se sám. Právě proto M zkoumal i tvůj zdravotní stav, než se odhodlal nasadit tě na tu diamantovou stezku. Ty s těmi gangy přijdeš do styku. A budeš sám. Spokojen?"

Bond se zatvářil bezstarostně. "Ale jdi, Bille," řekl. "Jestli je to všechno, zvu tě na oběd. Je na mně řada a já mám chuť oslavovat. Tohle léto už mě nečeká žádné papírování. Vezmu tě ke Scottům a dáme si toho jejich kraba a sklenici černého sametu*. Po rozhovoru s tebou mi spadl kámen ze srdce. Myslel jsem, že v tom bude nějaký příšerný zádrhel."

"Dobrá, je to na tobě." Šéf operačního pustil z hlavy pochybnosti, které sdílel s M, vyšel za Bondem z kanceláře a zbytečně silně za sebou práskl dveřmi.

O něco později, přesně ve dvě hodiny, si Bond potřásl rukou

"koktej l ze šumivého vína a černého ležáku-pozn. překladatele

s elegantním mužem vyrovnaného pohledu v jeho starosvětské kanceláři, jejíž stěny slyšely víc tajemství, než stěny ostatních kanceláří Scotland Yardu.

Bond se se zástupcem komisaře Vallancem spřátelil při práci na případu Moonraker, takže nemuseli ztrácet čas formalitami.

Vallance mu přes stůl přistrčil několik identifikačních fotografií z vyšetřovacího oddělení. Zachycovaly tmavovlasého, dobře vyhlížejícího muže s ostře řezaným obličejem dobrodruha, z něhož se usmívaly nevinné oči.

"To je ten člověk," řekl Vallance. "Podle pouhého popisu jsi mu docela podobný. Jmenuje se Peter Franks. Hezký chlap. Z dobré rodiny. Soukromá škola a podobně. Pak sešel ze správné cesty a už se na ni nevrátil. Vyráběl venkovské domy. Možná byl zapleten i do případu Vévody z Windsoru v Sunningdalů před několika lety. Několikrát jsme ho zatkli, ale nikdy jsme mu nic nedokázali. Teď zmizel. To často dělají, když se dostanou do branže, o které nic nevědí. Mám v Soho dvě nebo tři udavačky a jedna se mu líbí. Zvláštní je, že on se jí taky docela líbí. Myslí si, že ho napraví. Nicméně ji platím, takže když jí v podstatě náhodně prozradil, k čemu se chystá - a mluvil o tom, jako by to byla legrace - samozřejmě nám to oznámila."

Bond přikývl. "Specializovaní zloději nikdy neberou vážně ostatní obory. Vsadil bych se, že o svých vykrádačkách s ní nemluvil."

"A vyhrál bys," souhlasil Vallance. "Jinak už bychom ho měli dávno v chládku. V každém případě se s ním zřejmě spojil přítel přítele a přesvědčil ho, aby za pět tisíc dolarů vzal tuhle pašeráckou práci. Splatno při dodání. Ta moje holka se ho zeptala, jestli se jedná o drogy. On se jen zasmál a řekl, 'Ne, o něco lepšího, o diamanty.' Měl je už? Ne. Jeho příštím úkolem je setkat se a kontaktovat svou strážkyni. Zítra večer v Trafalgar Paláce. V pět v jejím pokoji. Ta dívka se jmenuje Caseová a má mu říct, co bude dělat, a probrat s ním podrobnosti." Vallance vstal a šel se přecházet podél zarámovaných padělků pětilibrových bankovek, které zdobily stěnu proti oknu. "Pašeráci jezdí obvykle ve dvojici, pokud jde o převoz velké zásilky. Převažeči se nikdy zcela nedůvěřují, takže ten druhý člověk má být svědkem pro případ, kdyby došlo k nějakým potížím na celnici. I když převažeč promluví, organizátor zůstane v bezpečí."

Velká zásilka. Převažeč. Celnice. Strážkyně. Bond zadusil cigaretu v popelníku na Vallanceově stole. Jak často, v počátcích své

kariéry u Tajné služby, prodělával v podstatě totéž - jezdil přes Strasbourg do Německa, přes Nĕgoreloje do Ruska, přes Simplon a Pyreneje. Napětí. Sucho v ústech. Pocity hřebů pronikajících dlaněmi. A teď, když už se dostal mnohem dál, to měl podstoupit znovu.

"Ano, rozumím," řekl Bond a snažil se setřást vzpomínky. "Ale jaké je pozadí té operace? Máš nějaký pojem? Do čeho se to Franks vlastně zapletl?"

"Ty diamanty rozhodně pocházejí z Afriky." Vallanceovi zmatněly oči. "Zřejmě nikoli z dolů Unie*, ale spíše ze sierraleonských dolů, kde už ten velký únik zkoumá náš přítel Sillitoe. Pak ty kameny možná putují přes Liberii, ale spíše přes Francouzskou Guineu. A odtud možná do Francie. A vzhledem k tomu, že se ta zásilka objevila v Londýně, dá se předpokládat, že také Londýn leží na diamantové stezce."

Vallance se zastavil před Bondem. "Teď víme, že ta zásilka směřuje do Ameriky, ale co s ní bude tam, to si nikdo netroufne odhadnout. Organizátoři se nebudou snažit ušetřit peníze na výbrusu - za ten by dali polovinu ceny diamantů - a tak to vypadá, že kameny se rozptýlí do legální sítě klenotnických obchodů a jsou vybroušeny a prodávány jako jakékoli jiné drahé kameny." Vallance se odmlčel. "Nevadí ti, když ti dám jednu radu?"

"Nebud' směšný."

"U těchto obchodů výplata podřízených obecně nejslabším článkem. Co těch pět tisíc dolarů pro Petera Frankse? Kdo mu je vyplatí? A pokud zásilku úspěšně propašuje, najmou ho znovu? Být tebou, soustředil bych se na tyhle body. Snaž se zjistit, kdo provádí výplatu, a proniknout dál k větším rybám. Když se jim budeš líbit, nemělo by to být těžké. Dobří převažeči se nehledají snadno a i velcí šéfové se zajímají o nové posily."

"Ano," řekl Bond zamyšleně, "to dává smysl. Největší potíž bude navázat první kontakt v Americe. Doufejme, že se všechno neprozradí hned na celnici v Idlewildu. Vypadal bych jako pěkný pitomec, kdyby mě zachytil inspektoskop. Čekám, že ta Caseová přijde s nějakými nápady, jak to pronést. Takže jak začnete? Jakým způsobem mě chcete zaměnit za Petera Frankse?"

* svazek Spojeného království a Jihoafrické unie-pozn. překladatele

Vallance se šel znovu přecházet sem a tam. "Myslím, že to proběhne hladce. Dnes večer Frankse zatkneme za úmysl vyhnout se proclení," pousmál se. "Bohužel tím rozbijeme svazek s tou mou konfidentkou. S tím se však musíme vypořádat. No a ty si pak domluvíš schůzku se slečnou Caseovou."

"Víš něco o Franksovi?"

"Má jenom jeho popis a jméno," řekl Vallance. "Aspoň si to myslíme. Pochybuju, že zná toho člověka, který ho získal. Takhle je celý ten řetězec jištěný. Každý má jeden jediný úkol. Když něco selže, nikdo se dalšího článku nedopátrá."

"Víš něco o té ženě?"

"Mám jen údaje z pasu. Americká občanka, sedmadvacet let. Světlé vlasy. Modré oči. Výška pět stop šest palců. Zaměstnání: nezávislá na příjmu. V posledních třech letech tu byla asi tucetkrát. Možná i vícrát pod jiným jménem. Vždycky se ubytuje v Trafalgar Paláce. Hotelový detektiv tvrdí, že příliš nevyhází. Návštěvy přijímá zřídka. Nikdy se nezdrží déle než tři týdny. Nikdy nedělá žádné potíže. To je všechno. Nezapomeň, že až se s ní setkáš, musíš mít dobře promyšlený vlastní příběh. Proč do toho jdeš a tak."

"Dám si záležet."

"Můžeme ti ještě s něčím pomoci?"

Bond se zamyslel. Všechno ostatní už zřejmě záleží na něm. Jakmile se vydá na stezku, bude muset dost improvizovat. Pak si vzpomněl na onu klenotnickou firmu. "Jak přišlo ministerstvo financí na ten Dům diamantů? To mi připadá dost přitažené za vlasy. Víš o tom něco?"

"Popravdě řečeno jsem se tím nezabýval." Do Vallanceova hlasu se vloudil omluvný tón. "Prověřoval jsem toho Sayeho, ale opět jsem se nedostal dál než k údajům z pasu. Američan. Pětačtyřicet let. Obchodník s diamanty. A tak dále. Často jezdí do Paříže. V posledních třech letech je tam jednou měsíčně. Zřejmě tam má milenku. Něco ti řeknu. Nechceš tam zajet a podívat se na něj a na jeho okolí? Člověk nikdy neví."

"A jak bych to měl zařídit?" zeptal se Bond pochybovačně.

Vallance místo odpovědi stiskl tlačítko intercomu na svém stole.

"Ano, pane?" ozval se kovový hlas.

"Pošlete mi sem okamžitě Dankwaertse, prosím, seržante. A Lo-biniera. A pak mě spojte s Domem diamantů. Sídli v Hatton Garden. Žádejte pana Sayeho."

Vallance došel k oknu a vyhlédl ven na řeku. Pak vytáhl z kapsy saka zapalovač a několikrát bezmyšlenkovitě škrtl.

Ozvalo se zaklepání a dovnitř nahlédl Vallanceův tajemník. "Seržant Dankwaerts, pane."

"Ať jde dál," řekl Vallance. "Lobiniera zdržte u sebe, dokud na vás nezazvoním."

Tajemník podržel dveře a do kanceláře vešel bezvýrazný muž v civilu. Měl řídnoucí vlasy, brýle a bledou pleť. Tvářil se dobromyslně a zamyšleně. Mohl být vyšším úředníkem v jakékoli obchodní firmě.

"Dobré odpoledne, seržante," přivítal ho Vallance. "Tohle je ko-mandér Bond z ministerstva obrany." Seržant se zdvořile usmál. "Vezmete tady komandéra Bonda do Domu diamantů v Hatton Garden. Bude vystupovat jako váš podřízený .seržant James.' Myslíte si, že diamanty z Ascotovy loupeže jsou na cestě přes Ameriku do Argentiny. Řeknete to nejvyššímu šéfovi, panu Sayemu, a zeptáte se, jestli neslyšel něco z druhé strany. Možná něco zaslechli v jeho newyorské kanceláři. Budete vystupovat velice mile a přátelsky. Ale dívejte se mu do očí. Vyvíjejte co největší nátlak, aniž byste mu zavadal příčinu ke stížnostem. Pak se omluvte, odejděte a na všechno zapomeňte. Je to jasné? Některé otázky?"

"Ne, pane," odpověděl lhostejně seržant Dankwaerts.

Vallance dal pokyn do intercomu a za chvíli se v kanceláři objevil bledý, celkem sympatický muž v elegantním civilním obleku s malým kufíkem v ruce. Zastavil se hned za dveřmi a vyčkával.

"Dobré odpoledne, seržante. Chtěl bych, abyste si pořádně prohlédl mého přítele."

Seržant došel k Bondovi a zdvořile si ho natočil proti světlu. Pak si ho celou minutu pozorně a podrobně prohlížel.

Konečně poodstoupil.

"Zamaskování té jizvy vydrží nejdéle šest hodin, pane," řekl. "Je příliš velké horko. Ale s tím ostatním nebudou problémy. Koho z něj mám udělat, pane?"

"Seržanta Jamese, podřízeného seržanta Dankwaertse." Vallance se podíval na hodinky. "Stačí na tři hodiny."

"Jistě, pane. Mohu začít?" Po Vallanceově kývnutí si policista odvedl Bonda k židli u okna, na podlahu si položil svůj kufík, poklekl najedno koleno a otevřel jej. Pak asi deset minut hbitými prsty upravoval Bondovi obličej a vlasy. Bond odevzdaně naslouchal Vallanceovi, který mluvil s Domem diamantů. "Takže v půl čtvrté? V tom případě řekněte panu Sayemu, že za ním přesně v půl čtvrté přijdou dva mí lidé. Ano, je to velice důležité. I když je to pouhá formalita, přirozeně. Rutinní záležitost. Nepředpokládám, že by to trvalo déle než deset minut. Velice vám děkuji. Ano. Zástupce komisaře Vallance. Správně. Scotland Yard. Ano. Děkuji. Sbohem."

Vallance položil sluchátko a obrátil se k Bondovi. "Sekretářka mi řekla, že Saye se vrátí v půl čtvrté. Měli byste tam být ve čtvrt. Letmé porozhlédnutí není nikdy na škodu. Navíc ho trochu vyvedete z rovnováhy. Tak jak to jde?"

Seržant Lobiniere podržel Bondovi zrcátko. Prošedivělé spánky. Jizva zmizela. Trocha úzkostlivosti v koutcích očí a úst. Nepatrné stíny pod lícními kostmi. Nic příliš výrazného, ale rozhodně to nebyl James Bond.

KAPITOLA 4 "CO SE TO TU DĚJE?"

Seržant Dankwaerts se v hlídkovém voze zaobíral svými myšlenkami, a tak mlčky ujížděli po Strandu a Chancery Lané do Holbornu. V Gamages zatočili doleva do Hatton Garden a zastavili před úhledným bílým průčelím londýnského Diamantového klubu.

Bond následoval svého společníka přes chodník k elegantním dveřím, v jejichž středu se skvěla naleštěná mosazná tabulka s vyrytým nápisem "Dům diamantů". A pod tím "Rufus B. Saye, viceprezident pro Evropu". Seržant Dankwaerts zazvonil na zvonek a dveře otevřela hezká židovská dívka, která je odvedla po hustých kobercích přes vstupní halu do dřevem obložené čekárny.

"Očekávám pana Sayeho každou chvíli," řekla bezvýrazně, vyšla ven a zavřela za sebou dveře.

Čekárna byla přepychově zařízená. V klasicistním krbu plápolal navzdory venkovním teplotám oheň, takže tu bylo přetopeno. Uprostřed temně červeného koberce byl kulatý sheratonovský* stůl z růžového dřeva s šesti stylovými židlemi, které Bond odhadl nejméně na tisíc liber. Na stole ležely nejnovější časopisy a několik výtisků kimberlejských Diamond News. Dankwaertsovi se při pohledu na ně rozzářily oči. Vzal si červenové číslo a začal jím listovat.

Na každé stěně visel zlatě zarámovaný velký obraz s květinovým motivem. Bondovi ty obrazy připadaly jaksi plastické, a tak se k jednomu vydal. Zblízka zjistil, že se nejedná o obraz, ale o čerstvé květiny v nikách za sklem, naaranžované v sametu odstínu mědi. Všechny čtyři kytice stály ve waterfordských vazách, které tvořily dokonalou sadu.

V místnosti bylo naprosté ticho, rušené jen uspávajícím tikotem velkých nástěnných hodin zdobených různými

drahokamů a ševelem hlasů zpoza dveří naproti vchodovým. Náhle se ozvalo klapnutí, dveře

* podle anglického architekta Thomase Sheratona - pozn. překladatele

se pootevřely a ozval se z nich překotný hlas poznamenaný silným cizím přízvukem. "Ale pane Grunspane, proč tak hurtě? Všichni se nějak šifíme, ne? Já žíkám vám, se ten kámen stál mě deset rysic liper. Vy nevěšíte? Ale já čisám. Čestné slofo." Hlas se odmlčel, a pak vynesl závěrečný trumf. "Topše, sadte o pět liper."

Z vedlejší místnosti se ozval smích. "Willy, vy jste opravdu číslo," řekl s americkou výslovností. Ale tohle nejsou kostky. Rád vám pomůžu, ale ten kámen nemá větší cenu než devět tisíc, a já vám přidám sto jako osobní prémii. Takže si to pořádně rozmyslete. Lepší nabídku na Street nedostanete."

Dveře se otevřely a do čekárny vešel typický americký obchodník se skřipcem na nose a sevřenými rty, provázený malým, ztrápeně vyhlížejícím Židem, který měl v klopě vetknutou velkou červenou růži.

Zjevně je překvapilo, že v čekárně někdo je, a tak neadresně za-huhlali "Promiňte" a Američan téměř vyhnal svého společníka do vstupní haly. Dveře se za nimi zavřely.

Dankwaerts se podíval na Bonda a mrkl. "Typická ukázka obchodu s diamanty," poznamenal. "To byl Willy Behrens, jeden z nejznámějších nezávislých makléřů na Street. Předpokládám, že ten druhý muž byl Sayeho nákupčí." Po těchto slovech se znovu začel do svého časopisu. Bond odolal pokušení zapálit si cigaretu a vrátil se ke zkoumání květinových 'obrazů'. Náhle se hutné ticho místnosti roztránilo několika zvuky. Současně se v křbu sesunulo poleno, hodiny odbily půl a do místnosti dvěma kroky vtrhl mohutný muž, který si je oba přísně změřil.

"Jmenuju se Saye," řekl chraplavě. "Co se to tu děje? Co tu chcete?"

Dveře za ním zůstaly otevřené. Seržant Dankwaerts se zdvihl, zdvořile, ale rozhodně muže obešel a zavřel je. Pak se vrátil do středu místnosti.

"Jsem seržant Dankwaerts ze zvláštního oddělení Scotland Yardu," řekl tiše a mírně. "A tohle," ukázal na Bonda, "je seržant James. Provádím rutinní šetření kolem jistých ukradených diamantů. Zástupce komisaře napadlo, že byste nám mohl pomoci." Poslední slova pronesl téměř sametovým hlasem.

"Ano?" řekl pan Saye. Podezíravým pohledem si změřil oba ty mizerně placené platfusáky, kteří měli tu drzost připravovat ho o čas. "Pokračujte."

Seržant Dankwaerts odříkal zlověstně vyrovnaným tónem historku napěchovanou šroubovanými obraty jako "šestnáctého tohoto měsíce" a "zcela náhodně jsme se dozvěděli", při jejímž vyprávění občas nahlédl do černého poznámkového sešitku. Bond si pana Sa-yeho nepokrytě prohlížel, což černocha vyvádělo z rovnováhy zjevně víc než zlověstný tón seržantova vyprávění.

Pan Saye byl velký rozložitý muž, tvrdý jako křemen. Měl hranatý obličej, jehož ostře řezané rysy byly podtrženy krátkými kudrnatými černými vlasy ostříhanými en brosse" a bez kotlet. Zpod rovného černého obočí vyhlížely mimořádně ostře a pevně černé oči. Muž byl hladce oholený a měl úzké a poměrně dlouhé rty. Hranatá brada byla výrazným žlábkem rozdělena vedví a na čelistech mu nabíhaly svaly. Byl oblečený do velkého černého jednořadového obleku a bílé košile s velice úzkou černou vázankou, přidržovanou zlatou jehlicí ve tvaru kopí. Dlouhé ruce měl volně spuštěné podél těla, mohutné dlaně mírně zaťaté. Hřbety rukou byly porostlé černými chlupy. Nohy vězely v drahých černých botách, podle Bonda velikosti 12.

Bond černocha odhadoval na bezohledného a schopného muže, zoceleného tvrdou školou života.

"...a právě o tyto kameny se zvláště zajímáme," končil svou řeč seržant Dankwaerts a podíval se do černého sešitku.

"Dvacetika-rátový Wesselton. Dva Ryzí modrobílé po deseti karátech. Jeden třicetika-rátový Žlutý premiér. Jeden patnáctika-rátový Ryzí kapský a dva patnáctika-rátové Kapské z Unie." Odmlčel se, přísně vzhledl od poznámek a pronikavě se zahleděl do tvrdých černých očí pana Sayeho. "Prošly některé z nich vašimi rukama nebo vaší firmou v New Yorku, pane Saye?" zeptal se tiše.

"Ne," odpověděl pan Saye bez zaváhání. "Neprošly." Obrátil se ke dveřím za sebou a otevřel je. "Přeju hezké odpoledne, pánové."

Aniž jim věnoval jediný další pohled, rázně vyšel z místnosti a Bond z Dankwaertsem už jen slyšeli, jak rychle vybíhá po několika schodech. Pak se ozvalo otevření a hlučné zavření dveří a nastalo ticho.

Seržanta Dankwaertse to nikterak nevyvedlo z míry. Zastrčil si

* na krátko-pozn. překladatele

sešitek do kapsy u vesty, vzal si klobouk a vyšel přes přijímací halu na ulici. Bond ho následoval.

Nastoupili do hlídkového vozu a Bond řidiči udal adresu svého bytu na King's Road. Když se vůz rozjel, seržant Dankwaerts odhodil svůj úřední výraz. Pobaveně se obrátil k Bondovi. "Mně se to docela líbilo," řekl vesele. "Na tak tvrdého chlapíka člověk jen tak nenarazí. Zjistil jste, co jste chtěl, pane?"

Bond pokrčil rameny. "Abych řekl pravdu, seržante, nevěděl jsem přesně, co chci. Nicméně jsem rád, že jsem si mohl pana Rufuse B. Sayeho dobře prohlédnout. Zajímavý typ. Obchodníka s diamanty jsem si však představoval jinak."

Seržant Dankwaerts se zasmál. "On taky není obchodník s diamanty, pane," řekl" jinak sním svůj klobouk."

"Jak to víte?"

"Když jsem mu předčítal ten seznam," usmál se šťastně seržant Dankwaerts, "zmínil jsem se o Žlutém premiérovi a dvou Kapských z Unie."

"Ano?"

"Žádné takové kameny neexistují, pane."

KAPITOLA 5 "FEUILLES MORTES"

Liftboy se díval za Bondem, jak odchází dlouhou tichou chodbou až na její konec, k apartmá číslo 350. Bond si byl jeho

pohledu vědom a nepřekvapoval ho. Věděl, že v tomto hotelu se odehrává víc drobných zločinů než v kterémkoli jiném velkém londýnském hotelu. Vallance mu kdysi ukázal mapu Londýna s vyznačenou měsíční zločinností. Kolem hotelu Trafalgar Paláce byl les malých praporků. "To místo přivádí mé lidi k šílenství," řekl tehdy Vallance. "Každý měsíc je musí přelepovat, aby udrželo nové špendlíky."

Když se Bond blížil ke konci chodby, zaslechl, jak někdo hraje na klavír smutnou melodii. U dveří apartmá číslo 350 zjistil, že hudba vychází odtud. Znal tu melodii. Feuilles mortes. Zaklepal.

"Vstupte." Bylo zřejmé, že recepční už jeho návštěvu telefonicky oznámil.

Bond vešel do malého obývacího pokoje a zavřel za sebou dveře.

"Zamkněte," ozval se hlas z ložnice.

Bond poslechl a přešel k otevřeným dveřím ložnice. Když přecházel kolem přenosného gramofonu na psacím stole, klavírista začínal hrát La Rondě.

Seděla spoře oblečená rozkročmo na židli před toaletním stolem a přes opěradlo židle zírala do trojdílného zrcadla. Nahé paže měla složené na vrcholu opěradla a opírala si o ně bradu. Záda měla prohnutá a z držení hlavy a ramen vyzařovala arogance. Bond pocítil vzrušení při pohledu na tenký proužek černé podprsenky na nahých zádech, obepnuté černé krajkové kalhotky a dlouhé nohy.

Dívka vzhledla od svého obličejce a chladně si v zrcadle změřila Bonda.

"Zřejmě budete ten nový," řekla lhostejně hlubokým chraplavým hlasem. "Posadte se a poslouchejte. Je to nejlepší deska všech dob."

Bonda to pobavilo. Poslušně došel k hlubokému křeslu, natočil si je, aby na ni viděl dvěma, a usadil se.

"Nevadí vám, když si zakouřím?" Vytáhl tabatěrku a vložil si do úst cigaretu.

"Pokud jste si vybral tenhle způsob smrti..."

Klavírista začal hrát J'attendrai a slečna Caseová nasadila výraz tichého rozjímání. Když dohrála tato poslední skladba na desce, dívka se odsunula ze židle a vstala. Pootočila hlavu a plavé vlasy sahající k ramenům se jí na okamžik zvinily a zaleskly.

"Jestli se vám to líbí, otočte desku," řekla. "Za okamžik jsem u vás." A zmizela mu ze zorného úhlu.

Bond došel ke gramofonu a zdvihl desku. Byl to George Feyer s rytmickým doprovodem. Podíval se na číslo desky a zapamatoval si je. Vox 500. Přečetl si seznam skladeb z druhé strany, vypustil La Vie en Rose, protože na ni měl jisté vzpomínky, a nasadil jehlu na začátek skladby Avril au Portugal.

Než odešel od gramofonu, vytáhl zpod něj piják a podržel si ho proti světlu stojací lampy vedle psacího stolu. Byl zcela čistý. Pokrčil rameny, vrátil piják zpět pod přístroj a odešel k svému křeslu.

Napadlo ho, že ta hudba se k té dívce velice hodí. Všechny melodie jako by se vztahovaly k ní. Není divu, že to byla její oblíbená deska. Měla její bezostyšnou vyzývavost, ostrou příchut' jejího chování, šířavost jejího pohledu, jímž si ho měřila v zrcadle.

Bond tu dívku, která ho měla provázet do Ameriky, zatím naprosto nedokázal odhadnout. Než ji uviděl, považoval za jisté, že to bude nějaká drsná zkušená děvka s vyhaslým pohledem, která si prožila své a jejíž tělo už v gangu, pro který pracovala, nikoho nezajímalo. Tahle dívka byla sice tvrdá, chovala se drsně, ale ať už si její tělo prožilo cokoli, pleť jí zářila životem.

Jak se mohla jmenovat křestním jménem? Bond vstal a došel ke gramofonu. Na jeho držadle byla nálepka Pan American Airways se jmenovkou Slečna T. Caseová. Bond se znovu posadil. Teresa? Tess? Thelma? Trudy? Tilly? Ani jedno jméno se k ní nehodilo. Rozhodně ne Trixie, Tony nebo Tommy.

Ještě stále o tom přemítal, když se tiše objevila ve dveřích ložnice, opřela se loktem vysoko o jejich zárubeň a položila si hlavu na niku. Zádumčivě na něj shlížela.

Bond beze spěchu vstal a zahleděl se na ni.

Byla oblečena, jako by chtěla jít ven. Malý klobouček svírala ve volné ruce. Měla elegantní kostým s olivově zelenou halenkou ke krku, zlatavé nylonky a černé boty z krokodýlí kůže s hranatou špičkou, které vypadaly velice draze. Na jednom zápěstí seji leskly malé zlaté hodinky na černém řemínku, na druhém těžký zlatý řetězový náramek. Prostředník pravé ruky jí zdobil prsten s podlouhlým diamantem a husté plavé vlasy poodhrnuté za pravé ucho odhalovaly zlatou náušnici s matnou perlou.

Byla až nezodpovědně krásná, jako by svůj vzhled přizpůsobovala jen sobě a nezáleželo jí na tom, co to udělá s muži. Téměř pohrdavý pohled širokých klidných očí pod mírně klenutým obočím jako by říkal, "Jistě, jen to zkus, ale musíš být hodně dobrý."

Samotné oči byly vzácně měňavé. Tak jako drahokamy mění barvy se zrněnou světla, dívčiny oči přecházely ze světle šedé do temně šedomodré. Mírně opálenou pleť si nelíčila, jen plné, měkké rty, které mohly být označeny za hříšné, měla zvýrazněné tmavorudou rtěnkou. Bond si pomyslel, že tyhle "hříšné rty" příliš nehřeší, pokud mohl soudit podle vyrovnaného pohledu, za nímž se skrývala silná osobnost.

A ten pohled teď neosobně upírala na něj.

"Takže vy jste Peter Franks," řekla příjemným hlubokým hlasem s mírným náznakem blahosklonnosti.

"Ano," přitakal Bond. "A přemýšlím o tom, jaké křestní jméno se skrývá za tím T."

Na okamžik se zamyslela. "Klidně byste si to mohl zjistit v recepci," řekla. "Skrývá se za tím Tiffany." Došla ke gramofonu a zastavila desku uprostřed Je n'en connais pas la fin. Poté se obrátila. "Ale na veřejnosti to neprezentuju," dodala chladně.

Bond pokrčil rameny, přešel k okenní římse, zkřížil nohy a lehce se opřel. Jeho nenucenost ji zjevně popouzela. Posadila se za psací stůl. "Vraťme se k naší práci," řekla poněkud příkře. "Tak za prvé, proč do toho jdete?"

"Někdo umřel."

"Aha." Změřila si ho přísným pohledem. "Řekli mi, že vaším oborem jsou krádeže." Na okamžik se odmlčela. "Zabil jste v afektu nebo chladnokrevně?"

"V zápalu boje."

"Takže se chcete dostat ven?"

"Tak nějak. A potřebuju peníze."

Změnila téma. "Nemáte dřevěnou nohu? Falešné zuby?"

"Ne. Všechno původní."

Zamračila se. "Vždycky jim říkám, aby mi našli chlapa s dřevěnou nohou. Máte nějaké koníčky nebo zájmy? Máte poněti, kam povežete ty kameny?"

"Ne," řekl Bond. "Já hraju karty a golf. Mám dojem, že rukojeti kufrů a zavazadel jsou docela dobré úkryty pro takový kontra-band."

"To si myslí celníci taky," odušila a na okamžik se zamyslela. Pak si přitáhla kus papíru a tužku. "Jaké golfové hole používáte?" zeptala se bez pousmání.

"Značku Dunlop 65." Mluvil přiměřeně vážně. "Teď jste na to možná kápla."

Nic na to neřekla, ale značku si poznamenala. "Máte pas?"

"Ano, to mám," odpověděl Bond. "Ale na své pravé jméno."

"Aha." Do hlasu se jí opět vloudil podezřívavý tón. "A to je?"

"James Bond."

Odfíkla. "Proč ne Joe Doe?*" Pak pokrčila rameny. "Není to ostatně jedno? Můžete si do dvou dnů opatřit americké vízum? A potvrzení o očkování?"

"V tom nevidím problém," řekl Bond. (To všechno zařídí oddělení Q.) "V Americe na mě nic nemají. Ostatně ani tady nemám záznam v rejstříku. Tedy pod jménem Bond."

"Dobře," řekla. "Teď mě poslouchejte. Na Imigračním se vás budou vyptávat. Jedete na návštěvu k muži jménem Tree. Michael Tree. Budete bydlet v newyorském Astoru. Ten Američan je váš přítel. Seznámili jste se ve válce." Na okamžik se narovнала. "Jen pro vaši informaci, ten člověk skutečně existuje. Všechno vám potvrdí. Téměř nikdo ho však nezná pod jménem Michael. Přátelé mu říkají 'Shady' Tree. Pokud nějaké má," dodala uštěpačně.

Bond se usmál.

"Není tak legrační, jak by mohlo napovídat jméno," uzemnila ho. Otevřela zásuvku psacího stolu a vytáhla svazek pětilibrových bankovek přepásaných gumičkou. Přejela po nich palcem a oddělila z nich asi polovinu, kterou vložila zpět do zásuvky. Zbytek stočila do ruličky, přepásala gumičkou a hodila přes pokoj Bondovi. Ten se sehnul a zachytil balíček těsně nad podlahou.

* John nebo Joe Doe je označována fiktivní osoba, řadový občan, nebo neidentifikovaná oběť zločinu - u ženy Jane Doe, pozn. překladatele Shady Tree znamená stinný strom-pozn. překladatele

"Je to asi pět set liber," řekla. "Objednejte si pokoj v Ritzu a udejte tu adresu na Imigrační. Sežene si omšelý kufr a uložte si do něj golfovou výstroj na dovolenou. Vezměte si golfové hole. Neukazujte se venku. Letadlo Monarch do New Yorku. Ve čtvrtek večer. Hned zítra ráno si kupte letenku. Bez ní by vám na velvyslanectví nedali vízum. Ve čtvrtek v půl sedmé večer pro vás do Ritzu přijede auto. Řidič vám dá golfové míčky. Uložte si je do tašky. A nemyslete si," podívala se na něj spatra, "že byste si z toho mohl udělat soukromý obchod. Řidič zůstane s vámi, dokud vám zavazadla nenaloží do letadla. Já budu čekat na letišti. Takže žádné podrazy. Je vám všechno jasné?"

Bond pokrčil rameny. "Co bych s takovým zbožím mohl dělat?" řekl odevzdaně. "To je pro mě moc velké sousto. A jak to bude vypadat na místě určení?"

"Hned za celníci bude čekat další řidič. Řekne vám, co dál. Takže," z jejího hlasu zazněl naléhavý tón, "kdyby se náhodou něco přihodilo na té či oné celnici, o ničem nevíte, jasné? Nemáte rušení, jak se vám ty míčky dostaly do tašky. Ať se vás zeptají na cokoli, odpovídejte jen, 'Nevím'. Dělejte ze sebe blbečka. Budu vás pozorovat. A možná i někdo další. To já nevím. Když vás zavřou v Americe, požádejte o spojení s britským konzulem. Od nás se pomoci nedočkáte. Ale za to jste placený. Rozumíte?"

"Celkem ano," odpověděl Bond. "Jediná osoba, které bych mohl způsobit potíže, jste vy." Obdivně si ji změřil. "A to bych dopustil jen nerad."

"Nesmysl," odříkla opovržlivě. "Na mě nic nemáte. Ani si se mnou nemusíte dělat starosti, příteli. Dokážu se o sebe postarat sama." Vstala a došla až k němu. "A nejděte se mnou jako s malou holčičkou," řekla příkře. "Jsme v pracovním vztahu. A já nepotřebuju ničí péči. Možná byste se divil."

Bond se odlepil od okenního parapetu. Usmál se do těch šedých očí, které potměněly netrpělivostí. "Dokážu všechno, co dokážete vy. Budte bez obav. Budu vám dělat čest. Ale teď už se uvolněte a na chvíli přestaňte být tak věčná. Rád bych vás ještě viděl. Můžeme se sejít v New Yorku, jestli všechno klapne?" Bond okamžitě pocítil věrolomnost těch slov. Ta dívka se mu líbila. Opravdu se s ní chtěl sblížit. Jenže případného přátelství by stejně využil, aby se dostal dál po diamantové stezce.

Chvilí si ho zamyšleně prohlížela a postupně se jí vytrácel z očí temný odstín. Uvolnila pevně sevřené rty a mírně je pootevřela. Když promluvila, nepatrně se zakoktala.

"T-tedy..." prudce se od něj odvrátila. "K čertu," zaklela, ale znělo to falešně. "V pátek večer nic nemám. Mohli bychom povečeřet. V klubu '21' na 52. ulici. Zná to tam každý taxikář. V osm hodin. Pokud ten obchod vyjde. Vyhovuje vám to tak?" Znovu se k němu obrátila, ale podívala se mu na ústa, nikoli na oči.

"Jistě," řekl Bond. Usoudil, že je čas zmizet, než udělá nějakou chybu. "Máte ještě něco?" zeptal se věčně.

"Ne," odpověděla. "Kolik je hodin?" vyštěkla náhle, jako by si na něco vzpomněla.

Bond se podíval na hodinky. "Za deset minut šest."

"Tak to sebou musím hodit," řekla. Gestem mu naznačila, že může jít, a sama vykročila ke dveřím. Bond ji následoval. S rukou na klíče se k němu obrátila. Upřela na něj důvěřivý, téměř vřelý pohled. "Dobře to dopadne," řekla. "Hlavně se v letadle držte ode mě dál. Neza-zmatkujte, když nastanou nějaké komplikace. Když se osvědčíte," do hlasu se jí vloudil blahosklonný tón, "pokusím se zajistit vám další podobnou práci."

S nepatrným pokrčením ramen otevřela dveře a Bond vyšel na chodbu.

Otočil se k ní. "Tak v té vaší Jednadvacítce," řekl. Chtělo se mu říct toho víc, aby měl záminku zůstat s ní, s tou osamělou dívkou, která si pouštěla gramofon a zhlížela se v zrcadle.

Její výraz však byl odtazí. Jako by byl někdo naprosto cizí. "Jistě," řekla bezvýrazně. Ještě jednou se na něj podívala a pomalu, ale rozhodně před ním zavřela dveře.

Když Bond procházel dlouhou chodbou k výtahu, dívka stála za dveřmi a naslouchala, dokud jeho kroky neutichly. Pak zádumčivě došla ke gramofonu a zapnula ho. Vybrala Feyerovu desku a nasadila jehlu na oblíbenou skladbu. Byla to Je n'en connais pas la fin. Poslouchala ji vestoje a přemítala o muži, který jí tak náhle, zčistajasna vtrhl do života. Bože, pomyslela si v náhlém návalu zoufalství, zase další gauner. Copak se jich nikdy nezbaví? Když se však deska zastavila, dívka měla ve tváři šťastný výraz. Začala si pudrovat nos a chystat se ven a při tom si broukala vyslechnutou melodii.

Na ulici se zastavila a podívala se na hodinky. Šest deset. Zbývá jí pět minut. Přešla Trafalgar Square a zamířila k nádraží Charing

Cross. V duchu si připravovala, co řekne. Pak vešla do nádražní budovy a vstoupila do telefonní budky, kterou obvykle používala.

Přesně ve čtvrt na sedm vytočila welbecké číslo. Po obvyklých dvou zazvoněních uslyšela cvaknutí automatického záznamníku. Pak se dvacet vteřin ozývalo jen syčení jehly ve vosku. Hlas jejího neznámého pána pak řekl jediné slovo: "Mluvte." A ve sluchátku se znovu ozvalo ticho, narušované jen sykotem záznamníku.

Dlouho se vypořádávala se strohým, neosobním příkazem. Pak rychle, ale zřetelně promluvila do černého mluvítka.

"Caseová volá ABC. Opakuji. Caseová volá ABC." Odmlčela se. "Převažec je uspokojivý. Jeho pravé jméno je údajně James Bond a na ně má vystavený pas. Hraje golf a poveze si golfové hole. Navrhuji golfové míčky. Používá značku Dunlop 65. Všechna ostatní ujednání platí. Čekám na potvrzení v 19,15 a ve 20,15. To je vše."

Ještě okamžik poslouchala syčení záznamníku, pak položila sluchátko a vrátila se do hotelu. U pokojové služby si objednala velké suché martini, a když jí je přinesli, zapálila si, pustila si gramofon a vyčkávala, až uplyne další hodina.

Až v drahém termínu se jí však na její zavolání ozval ve sluchátku tlumený bezvýrazný hlas. "ABC pro Caseovou. Opakuji. ABC pro Caseovou..." A následovaly podrobné pokyny.

Pak, když položila sluchátko, sykot záznamníku v nějakém pronajatém pokoji v Londýně ustal. A pak se možná zavřely nějaké neznámé dveře a na schodech tiše zazněly kroky, které posléze pohltila neznámá ulice.

KAPITOLA 6 V TRANSITU

Ve čtvrtek v šest hodin večer si Bond balil v ložnici hotelu Ritz své zavazadlo. Byl to omšelý, ale kdysi drahý kufr z vepřovice a jeho obsah odpovídal Bondově roli. Večerní oblek, další lehký oblek černobílého vzoru rybí kost na vycházky a na golf, modré golfové boty, které ladily s temně modrou košilí z indické bavlny s připínacím límcem a krátkými rukávy. Ponožky, kravaty, nylonové spodky a dvě dlouhé noční košile, které nosil místo dvoudílného pyžama. Nic nebylo označeno nášivkou se jménem nebo monogramem.

Zbylé věci - holicí a toaletní potřeby, příručka Tommyho Armoura Jak si udržet stále vysoký standard v golfu, letenku a pas - vložil do malé diplomatky, rovněž z omšelé vepřovice, již mu připravilo oddělení Q. Pod kůží na zadní straně aktovky byl všit tlumič k jeho pistoli a třicet nábojů ráže pětadvacet.

Z balení ho vyrušilo zazvonění telefonu. Předpokládal, že to bude vůz, který přijel o něco dříve, ale recepční mu oznámil, že za ním přišel představitel společnosti "Universal Export" s dopisem, který musí být doručen osobně.

"Pošlete ho nahoru," řekl poněkud udivený Bond.

Za několik minut otvíral dveře muži v civilním obleku, v němž poznal jednoho z poslů, kteří pracovali pro ústředí.

"Dobrý večer, pane," pozdravil muž. Z náprsní kapsy vytáhl velkou obálku a podal ji Bondovi. "Mám počkat, až si to přečtete, a odnést to zpátky, pane."

Bond otevřel bílou obálku, z níž vytáhl další, tentokrát modrou obálku. Rozlomil pečť.

Byl v ní list modrého, strojem popsaného kancelářského papíru bez hlavičky a podpisu. Bond rozpoznal mimořádně velké písmo stroje ze sekretariátu M. Gestem naznačil poslovi, ať se posadí, a sám se usadil k psacímu stolu naproti oknu.

Washington (psalo se v listě) nám oznámil, že Rufus B. Saye je

krycí jméno Jacka Spanga, gangstera, o němž se zmiňuje Kefauve-rova zpráva, ale který nemá žádný záznam v rejstříku. Je to dvojče Seraffima Spanga, s nímž vládne "Diamantové mafii". Ta operuje téměř na celém území Spojených států.

Bratři Spangové koupili před lety "jako investici" rozhodující podíl v Domě diamantů. O jejich obchodu není známo nic podezřelého a jeví se zcela zákonný.

Bratři vlastní také "telegrafní tiskovou agenturu", která slouží černým bookmakerům v Nevadě a v Kalifornii, a je tudíž nelegální. Ta společnost se jmenuje "Rychlá a spolehlivá telegrafní tisková agentura". Jsou také majiteli hotelu Tiara v Las Vegas, který je sídlem Seraffima Spanga, a díky příznivým nevadským daňovým zákonům také oficiálním sídlem Domu diamantů.

Washington dále uvádí, že Diamantová mafie se zabývá dalšími ilegálními aktivitami, jako jsou drogy a organizovaná prostituce. Tyto obory řídí z New Yorku Michael (Shady) Tree, který byl už pětkrát trestán za různé přečiny. Gang má

pobočky v Miami, v Detroitu a v Chicagu.

Podle Washingtonu je Diamantová mafie jedním z nejmocnějších gangů ve Spojených státech, který má mocné ochránce ve státních i federálních úřadech i na policii. Společně s Clevelandskou skupinou a detroitským Purpurovým gangem patří Diamantová mafie k nejmocnějším zločineckým organizacím.

Sami jsme náš zájem o tuto záležitost Washingtonu neodhalili, ale v případě, že by vás váš úkol měl dostat do nebezpečného kontaktu s tímto gangem, okamžitě to ohlásíte, budete stažen a případ předán FBI.

To je rozkaz.

Návratem tohoto dokumentu v zalepené obálce potvrdíte přijetí rozkazu.

Bez podpisu. Bond znovu přelétl papír očima, složil jej a vložil do hotelové obálky.

Vstal a podal obálku poslovi.

"Moc vám děkuju," řekl. "Nemusím vás vyprovázet dolů?"

"Není třeba, díky, pane," odpověděl posel a vykročil ke dveřím. "Dobrou noc, pane," rozloučil se.

"Dobrou noc."

Dveře se tiše zavřely. Bond došel k oknu a vyhlédl na Green Park.

Na okamžik si představil štíhlou postavu staršího muže sedící v tiché kanceláři.

Předat případ FBI? Bond věděl, že M to myslí vážně, ale zároveň věděl, jak bolestné by pro M bylo žádat Edgara Hoovera, aby případ převzal a tahal za Britskou tajnou službu kaštany z ohně.

V memorandu se psalo o "nebezpečném kontaktu". Míru nebezpečnosti však určoval Bond. Osobně měl na ty gaunery poněkud odlišný názor, nepřipadali mu příliš nebezpeční. Nebo snad skutečně byli? Bondovi se náhle vybavil hranatý nehybný obličej Rufuse B. Sayeho. No, rozhodně neuškodí, když si prohlédne i jeho bratra s tím exotickým jménem - Seraffimo. Tak by se mohl jmenovat číšník v nočním klubu nebo zmrzlinář. Ale tihle lidé už byli takoví. Povrchně teatrální.

Bond se podíval na hodinky. 6.25. Pak se rozhlédl po místnosti. Z náhlého popudu vytáhl zpod saka z koženého podpažního pouzdra automatickou berettu ráže pětadvacet s žebrovanou pažbou. Byla to jeho nová zbraň, kterou mu M dal "v upomínku" na jeho poslední úkol. Byl u ní lístek, na němž stálo zeleným inkoustem, "Možná, že ji budete potřebovat."

Bond došel k posteli, vytáhl zásobník a vyhodil náboj z komory. Pak několikrát naprázdno vystřelil do přikrývky. V ukazováku při tom cítil pružný odpor péra kohoutku. Odsunul závěr a ujistil se, že kolem úderníku není žádná nečistota, když už strávil tolik hodin čistěním zbraně. Pak přešel rukou po tmavě modré hlavni od mušky až po hledí. Poté zasunul náboj do zásobníku a zásobník do pažby útlé pistole, ještě jednou ji rychle natáhl, zajistil pojistkou a zasunul zpět do podpažního pouzdra.

Zazvonil telefon. "Máte tu vůz, pane."

Bond položil sluchátko. Takže je to tady. Odjezd. Zamyšleně se vrátil k oknu a přehlédl koruny stromů. Při pohledu na londýnskou zeleň vrcholícího léta se mu mírně zachvěly útroby a při pomýšlení na velkou budovu v Regent's Parku ho zaplavil pocit osamělosti. Bude teď mimo ochranné zdi této pevnosti, s níž by ho případně mohlo spojit pouze naléhavé volání o pomoc. Věděl však, že takové volání mu hrdost nedovolí.

Ozvalo se zaklepání na dveře. Vešel hotelový sluha, který mu vzal zavazadla. Bond ho následoval na chodbu. Vymazal si z mysli všechno kromě myšlenek na to, co ho očekávalo za dveřmi hotelu Ritz, na začátku putování po diamantové stezce.

Čekal ho černý Armstrong Siddeley Sapphire s červenou obchodnickou poznávací značkou. "Jistě si rád sednete dopředu," řekl mu uniformovaný šofér. Byla to nutnost, protože dozadu uložil dvě zavazadla a golfové hole. Bond se pohodlně usadil, a když zatočili k Picadilly, jal se zkoumat obličej muže za volantem. Pod šoféřskou čepicí se rýsoval ostrý anonymní profil. Oči měl ukryté za tmavými slunečními brýlemi. Ruce v kožených rukavicích mistrně vládly volantu a řadicí páce.

"Uvolněte se a vychutnávejte si jízdu, pane," vybídl ho brooklyn-ským přízvukem. "Neobtěžujte se konverzací. Znervózňuje mě."

Bond se usmál a neodpověděl. Zařídil se podle šoférova přání. Čtyřicet let, odhadl ho. Dvanáct kamenů (76 kg). Pět stop deset palců (177 cm). Výtečný řidič. Dobře se orientuje v Londýně. Nekouří. Drahé boty. Úpravné oblečení. I odpoledne hladce oholený. Zřejmě se holí dvakrát denně elektrickým strojkem.

Za kruhovým objezdem na konci Great West Road řidič zaparkoval u chodníku a nechal běžet motor. Otevřel schránku v palubní desce a opatrně vyndal šest nových golfových míčků zabalených v původním černém balicím papíru a zapečetěných. Pak vystoupil a otevřel zadní dveře. Bond se ohlédl a uviděl, jak šofér otvírá kapsu pro míčky na vaku na hole a pečlivě je ukládá mezi staré i nové míčky, které už v kapse byly. Poté se šofér vrátil za volant a znovu se rozjel.

Na Londýnském letišti Bond nezúčastněně prošel odbavením zavazadel a kontrolou letenek a koupil si Evening Standard. Při placení drobnými se rukou lehce otřel o hezkou blondýnku v cestovních šatech, která si znuženě listovala nějakým časopisem, a poté se za doprovodu řidiče odebral za svými zavazadly k celnici.

"Pouze osobní věci, pane?"

"Ano."

"Kolik peněz v anglické měně vezete, pane?"

"Asi tři libry a nějaké drobné."

"Děkuji, pane."

Celník označil všechna tri zavazadla modrou křídou a nosič je naložil na vozík. "Jděte po žlutých světlech k Imigračnímu, pane," nasměroval ho nosič a odjel s vozíkem do nákladového prostoru.

Řidič Bondovi potměšile zasalutoval a nepatrně se usmál. Bond na okamžik zahlédl jeho oči za tmavými skly brýlí. "Na shledanou, pane. Přeju příjemnou cestu."

"Děkuji, pane," řekl Bond vesele a s potěšením sledoval, jak se šofér s mizejícím úsměvem obrací a rychle vzdaluje. Bond vzal svou diplomatku, ukázal pas příjemnému mladíkovi, který si zaškrtl jeho jméno v seznamu cestujících, a prošel do odletové haly. Za sebou zaslechl hlas Tiffany Caseové, jak říká onomu příjemnému mladíkovi "Děkuji". Za okamžik se objevila v hale a usadila se mezi vchodovými dveřmi a Bondem. Ten se v duchu usmál. Přesně tam by se usadil on, kdyby sledoval člověka s případnými postranními úmysly. Bond otevřel Evening Standard a nad jeho okrajem nenápadně pozoroval ostatní cestující.

Letadlo bude skoro plné (Bond už nedostal lůžko). S úlevou zjistil, že mezi čtyřiceti lidmi v hale není nikdo, koho by poznával. Několik Angličanů, obvyklé dvě jeptišky, které zřejmě v létě vždy létají přes Atlantik-zřejmě do Lourd - několik nevýrazných Američanů, kteří většinou vypadali na obchodníky, dvě děťátka v náručí, která měla zajistit, aby cestující neusnuli, a hrstka blíže neurčitelných Evropanů. Typické složení, usoudil Bond. Napadlo ho, že pokud on a Tiffany Caseová mají své tajemství, může i kdokoli z oněch bezvýrazných lidí cestovat s tajemným posláním.

Cítil, že ho někdo pozoruje, ale to na něj jen prázdně hleděli dva cestující, které si zařadil jako americké obchodníky. Oba uhnuli očima a jeden z nich, muž mladého obličeje a předčasně zbělelých vlasů, řekl něco tomu druhému a oba vstali, sebrali své stetsony, které měli i přes vrcholící léto uložené v nepromokavých obalech, a odešli k baru. Bond slyšel, jak si objednávají dvojitou brandy a vodu. Ten druhý muž, tloušťk bledé pleti, vytáhl z kapsy lahvičku s léky a jednu pilulku zapil brandy. Dramamin, odhadoval Bond. Zřejmě nesnáší letadlo.

Nedaleko od Bonda byla letová dispečerka BOAC. Zdvihla telefon - zřejmě se chystá volat na řízení letu, pomyslel si Bond - a řekla do sluchátka, "Mám tu v odletové hale čtyřicet cestujících." Počkala na potvrzení a položila sluchátko. Celkem hladký začátek cesty přes Atlantik, pomyslel si Bond, když spolu s ostatními kráčel po makadamové ploše k velkému boeingu. Na schůdkách ho ovanul pach petrolejových a metanolových zplodin, jak motory jeden po druhém naskakovaly. Vrchní steward jim oznámil, že mezipřistání bude v Shannonu, kde všichni povečeří. Poletí hodinu a padesát minut. Vzápětí začal velký dvoupalubový stratosférický letoun pojíždět k východo-západní rozjezdové dráze. Letoun se chvěl, jak ho kapitán držel na brzdách a postupně túro val všechny motory až do vzletových otáček. Bond okénkem pozoroval,

jak zkouší vztlakové klapky. Poté se obrovský stroj otočil k zapadajícímu slunci, s uvolněním brzd sebou trhl a tráva po obou stranách začala se vzrůstající rychlostí splývat v jednolitou zeleň. Po dvoumílovém rozjezdu se Monarch odlepil od betonu a zamířil na další proužek betonového koberce na druhém konci světa.

Bond si zapálil cigaretu a rozevřel knihu, když se náhle sedadlo vlevo před ním prudce sklopilo. Byl to jeden z oněch dvou amerických obchodníků, ten tlustý, který se uložil, břicho stále přepásané bezpečnostním pásem. Byl zelený v obličeji a potil se. Na prsa si tiskl aktovku. Bond si přečetl jmenovku. Pan W. Winter. Pod ní bylo velkými písmeny červeným inkoustem připsáno, MÁM KREVNÍ

SKUPINUF:

Chudák, pomyslel si Bond. Je vyděšený. Ví, že letadlo spadne, a doufá jen, že lidé, kteří ho z vraku vytáhnou, mu dají tu správnou krev. Tohle letadlo pro něj znamená jen obří válec nesoucí jakýsi náklad, jež drží ve vzduchu několik zapalovacích svíček a na cíl navádí jakési elektrické zařízení. Nevěří mu, stejně jako nevěří žádným statistikám vykazujícím bezpečnost tohoto druhu přepravy. Trpí týmiž pocity jako malé dítě - strachem z hluku a strachem z pádu. Neodvází se ani na záchod ze strachu, že až vstane, prošlápne podlahu.

Večerní slunce zakryla Bondovi jakási silueta. Odtrhl pohled od muže a zjistil, že je to Tiffany Caseová. Minula ho, vkročila na schůdky vedoucí do koktejlového salonku na spodní palubě, a zmizela mu z očí. Bond by byl rád šel za ní, ale jen pokrčil rameny, odhodlán počkat na stewarda s vozíkem s koktejly, kaviárem a chuťovkami s uzeným lososem. Vrátil se ke knize a přečetl stránku, aniž vnímal jediné slovo. Přestal myslet na dívku a vrátil se na začátek stránky. Když byl ve čtvrtině knihy, pocítil tlak v uších, neboť letadlo zahájilo padesát mil dlouhý sestup k západnímu pobřeží Irska. "Zapněte si bezpečnostní pásy. Nekouřit." A pak zelené a bílé světlomety Shannonu a rychle se blížící červená a zlatá přistávací dráha a jasně modrá pozemní světla, mezi nimiž letoun projel k vykládacímu prostoru. K večeri steak a šampaňské a báječná káva ochucená irskou whisky pod půl-palcovým příkrovem šlehačky. Zběžná prohlídka zboží v letištních obchodech - "Irské růžence z rohoviny," "Irská harfa z bahenního

* zde jde patrně o chybu autora, neboť krevní skupina F neexistuje a nikdy neexistovala-pozn. nakladatele dubu", "Bronzoví irští skřítkové", po dolaru a padesáti centech, příšerný "Hrací domeček s irskou hudbou", vstupné čtyři dolary, chlupaté nenositelné irské tvrdé obleky, hezká irská lněná prostíráni a koktejlové ubrousky. A pak už irské drmolění z amplyonu, z něhož Bond rozuměl jen "3OAC" a "New York", totéž hlášení v angličtině, poslední pohled na Evropu a následný výstup do patnácti tisíc stop a let k zaoceánské pevnině. A radiová hlášení z meteorologických lodí Jig a Charlie, proplouvajících kdesi pod nimi uprostřed Atlantiku.

Bond se dobře prospal a vzbudil se, až když se blížili k jižnímu cípu poloostrova Nova Scotia. Zašel do umývárny, kde se oholil a vykloktal z úst pachut' noci strávené ve stlačeném vzduchu, a pak se mezi řadami pomuchlaných, vrtících se cestujících vrátil na své sedadlo, aby si vychutnal okamžik radosti ze slunce, které se objevilo nad obzorem a zaplavilo kabinu krví.

S úsvitem letoun pomalu ožíval. Z výšky dvacet tisíc stop vypadaly domky pod nimi jako cukr rozsypaný na hnědém koberci. Na zemi nebylo vidět žádný pohyb, kromě úzkého proužku kouře od vlaku, bílého peříčka brázdy za rybářskou lodí v zálivu a záblesku slunce v chrómu nepatrného autíčka. Bond si však představil spící těla pod příkrývkami, která se začínala ošivát, a vůni kávy v kuchyních domů, z jejichž komínů stoupaly v ranním vzduchu obláčky kouře.

Pak přišla snídaně, nesourodá směs potravin, jež BOAC předkládala jako "Anglickou venkovskou snídani". Po ní obešel vrchní steward cestující s formuláři amerických celních úřadů. Formulář č. 6063 ministerstva financí.

Nenahlášení zboží nebo vědomě nesprávné údaje... pokuta nebo vězení nebo obojí, přečetl si Bond zběžně, dopsal Pouze osobní věci a vesele tu lež podepsal.

Následující tři hodiny viselo letadlo nehybně v prostoru a jen zvolna se pohupující skvrny slunečního světla na stěnách prozrazovaly jakýsi pohyb. Konečně se pod nimi rozprostřel rozlehlý Boston a pak i mimoúrovňová křižovatka na newjersejské dálnici. Při sestupu letadla do oparu, za nímž se skrývala newyorská předměstí, začaly Bondovi zaléhat uši. Ozvalo se syčení a interiérem letadla se šířil těžký pach insekticidu. Následovalo hydraulické zaskřípění brzdících štítů a vyklápění podvozku. Nos letadla se sklonil, kola těžce dopadla na zem a letoun za příšerného řevu zpětného chodu vrtulí zpomaloval a blížil se přes unavenou travu a makadamový koberec k letištním budovám. Nakonec se s kovovým klapnutím otevřely dveře a byli na místě.

KAPITOLA 7, SHADY TREE

Břichatý, požitkářsky vyhlížející celník s propoceným podpažím šedé služební košile se líně potloukal kolem Bonda, který stál před kontrolním pultem pod velkým písmenem B, na němž ležela jeho tři zavazadla. Vedle, u pultu pod písmenem C, si Tiffany Caseová vytáhla z kabelky balíček parlamentek a jednu cigaretu si vložila mezi rty. Bond slyšel několik netrpělivých škrtnutí zapalovače a pak ostřejší cvaknutí, jak dívka uložila zapalovač zpět do kabelky a zavřela její uzávěr. Bond cítil, že ho pozoruje. Přál si, aby její příjmení začínalo od Z a byla někde trochu dál. Zarathuštrová? Zachariasová? Zophanyová...?

"Pane Bonde?"

"Ano?"

"Je tohle váš podpis?"

"Ano."

"Máte jen osobní věci?"

"Ano, nic víc."

"Dobře, pane Bonde." Celník vytrhl ze sešitu celní nálepku a přilepil ji na zavazadlo. Další nálepkou označil jeho diplo-matku. Pak se podíval na golfové hole. Zarazil se a podíval se na Bonda.

"Jak vám to střílí, pane Bonde?"

Bond nechápal.

"To jsou golfové hole."

"Jistě," odtušil muž trpělivě, "ale jak vám to střílí? Na kolik úderů děláte kurs?"

Bond zapomněl, že mluví s Američanem. Byl by se nakopl. "Á, tak nějak kolem pětaosmdesáti."

"Já v životě neprolomil stovku," řekl celník a přilepil známku jen několik palců od jednoho z nejuťnějších kontrabandů, který kdy Idlewildem prošel.

"Užijte si dovolenou, pane Bonde."

"Díky," řekl Bond. Pokývl na nosiče a zamířil za svými zavazadly

k poslední překážce, dozorčím u dveří. Zde však k žádnému zdržení nedošlo. Muž se sklonil, orazítkoval nálepky a pokynul mu směrem ven.

"Pan Bond?"

Byl to vysoký muž s ostře řezanými rysy, tmavohnědými vlasy a lživými očima. Měl hnědé kalhoty a kávově hnědou košili.

"Mám tu pro vás auto." Jak se muž obrátil a vykročil za horkým ranním sluncem, Bond si všiml vyboulené zadní kapsy. Bond to odhadl na malorážní automatickou pistoli. Typické, pomyslel si. Jako Mike Hammer.* Tihle američtí gangsteři se dali poznat na první pohled. Četli příliš mnoho hororových komiksů a viděli příliš mnoho filmů.

Vůz byl černý sedan Oldsmobile. Bond nečekal na pokyn a usadil se na přední sedadlo. Nechal na svém novém průvodci, aby řekl nosiči, kam uložit zavazadla, a dal mu spopitné. Když opustili bezútěšnou přerii Idlewildu a vnořili se do řady aut na Van Wyck Parkway, napadlo Bonda, že by měl něco říct.

"Jaké tu máte počasí?" zeptal se.

"Motá se to kolem stovky," odpověděl řidič s pohledem upřeným na silnici.

"To je dost horko," poznamenal Bond. "V Londýně teplota málokdy přesáhne pětasedmdesát."

"Opravdu?"

"Jaký teď máme program?" zeptal se Bond po delší odmlce.

Muž se podíval do zpětného zrcátka a přešel do středního pruhu. Asi čtvrt míle se zabýval předjížděním aut v pomalém pruhu. Když se dostali na otevřenou silnici, Bond to zkusil znovu. "Ptal jsem se, jaký máme program."

Řidič mu věnoval letmý pohled. "Chce s vámi mluvit Shady."

"Vážně?" řekl Bond. Náhle měl těch lidí plné zuby. Přemýšlel, kdy ze sebe bude moct aspoň část toho břemene shodit.

Vyhledky byly mizerné. Jeho úkolem bylo vydržet a sledovat diamantovou stezku co nejdál. Jakýkoli náznak nezávislého myšlení nebo neochoty ke spolupráci ho mohl prozradit. Musí ze sebe udělat nulu a nulou zůstat. Chce to jen si na to zvyknout.

Dojeli na Manhattan a podél řeky až k čtyřicátým ulicím. V po-

* detektiv z románů Mickeyho Spillanea - pozn. překladatele

lovině Západní 46. ulice byla Hatton Garden. Řidič zaparkoval v druhé řadě vozidel před domovními dveřmi mezi omšelým obchodem s bižuterií a průčelím domu obloženým černým mramorem. Zdobný stříbrný nápis nad vchodem byl tak nenápadný, že kdyby Bond jméno té firmy neznal, nedokázal by je přečíst. Dům diamantů, a. s.

Z chodníku sestoupil nějaký muž a líně obešel vůz. "Všechno v pohodě?" zeptal se řidiče.

"Jo. Je tam šéf?"

"Jasně. Mám tu popelnici zaparkovat?"

"To bys mi udělal radost." Řidič se obrátil k Bondovi. "Tak jsme tu, příteli. Vyrožime ty zavazadla."

Bond vystoupil a otevřel zadní dveře. Vzal si diplomatku a sáhl pro vak s golfovými holemi.

"Ty vezmu já," ozval se za ním řidičův hlas. Bond poslušně odtáhl ruku. Řidič vzal vak a přibouchl dveře. Druhý muž už seděl za volantem. Když Bond následoval řidiče přes chodník ke vchodovým dveřím, vůz se rozjel a zmizel v dopravním ruchu.

V malé hale seděl ve vrátnici portýr. Když vešli, zdvihl pohled od sportovní stránky The News. "Ahoj," pozdravil řidiče a ostře si změřil Bonda.

"Ahoj," řekl řidič. "Mužem ti tu nechat zavazadla?"

"Jen si poslužte," odpověděl portýr. "Tady se jim nic nestane."

Řidič s golfovými holemi přes rameno počkal na Bonda u dveří výtahu na protější straně haly. Mlčky vyjeli do čtvrtého patra, kde vystoupili do další malé haly. Byly v ní dvě židle, stolek, velké mosazné plivátko a pach zatuchlého tepla. Po odřeném koberci došli k proskleným dveřím. Řidič zaklepal a bez čekání na odpověď vešel. Bond ho následoval a zavřel za sebou dveře.

Za psacím stolem seděl muž se zářivě ryšavými vlasy a velkým dobromyslným kulatým obličejem. Před sebou měl sklenici mléka. Při jejich příchodu vstal a Bond si všiml, že má hrb. Nevzpomínal si, že by kdy viděl zrzavého hrbáče. Dokázal si představit, že tahle kombinace může úspěšně zastrašovat malé ryby, které pro gang pracovaly.

Hrbáč beze spěchu obešel stůl a zamířil k Bondovi. Okázale ho obešel, podrobně si ho prohlédl od hlavy k patě a postavil se před něj. Bond netečně zíral do prázdných a nehybných očí, které si zrcek

klidně mohl vypůjčit od preparátora. Měl pocit, že je podrobován jakési zkoušce. Sklouzl pohledem na velké uši s poměrně velkými lalůčky a pak na suché červené rty pootevřených úst. Krk byl téměř neznatelný. Z rukávů drahé žluté hedvábné košile, střížené na míru tak, aby pojmul sudovitý hrudník a ostrý hrb, trčely krátké silné ruce.

"Mám ve zvyku dobře si prohlédnout lidi, které zaměstnáváme, pane Bonde," řekl zrcek ostrým vysokým hlasem.

Bond se zdvořile usmál.

"Z Londýna mě informovali, že jste zabil člověka. Věřím jim. Vidím na vás, že jste toho schopný. Vezmete další práci?"

"To záleží na tom jakou," řekl Bond. "Nebo spíš," doufal, že nepůsobí příliš teatrálně, "kolik zaplatíte."

Hrbáč se krátce pisklavě zasmál a obrátil se k řidiči. "Rocky, vydej ty míčky a podívej se do nich. Na." Zatřepal pravou rukou a nastavil řidiči dlaň. V ní ležel dvojbratřivý nůž s plochou stříženkou ovázanou izolační páskou. Bond poznal vrhací nůž. Musel uznat, že muž je zdatný eskamotér.

"Jasně, šéfe," řekl řidič, horlivě si vzal nůž, poklekl na podlahu a rozeplal kapsu na míčky.

Hrbáč se vrátil k psacímu stolu. Posadil se a vzal do ruky sklenici mléka. Znechuceně se na ni podíval a dvěma mocnými loky vypil její obsah. Pak se podíval na Bonda, jako by čekal, co tomu řekne.

"Vředy?" otázal se Bond chápavě.

"Baví se s vámi někdo?" rozzuřil se hrbáč a vzápětí přenesl svůj hněv na řidiče. "Tak na co čekáš, Rocky? Polož ty míčky na stůl, ať vidím, co děláš. Střed zátky je pod číslem. Vydej je."

"Hned to bude, šéfe." Řidič vstal z podlahy a položil na psací stůl šest nových míčků. Pět jich ještě bylo v papírových obalech. Vzal šestý a otočil si ho v prstech. Poté vrazil špičku nože do míčku a vypáčil asi půlcoulovou okrouhlou zátku. Podal míček hrbáčovi, který vysypal na kůži potaženou desku stolu tři nebroušené kameny mezi deseti a patnácti karáty. Rozladně do nich šťouchl prstem.

Řidič pokračoval v práci, dokud Bond nenapočetl osmnáct kamenů. V surovém stavu vypadaly nevábne, ale Bond věděl, že pokud jsou špičkové kvality, mohou být po vybroušení prodány za sto tisíc liber.

"Jsou všechny, Rocky," řekl hrbáč. "Osmnáct. Teď odsud odnes ty zatracené golfové hole a pošli je spolu se zavazadly do Astoru. Pan Bond tam má rezervaci. Ať mu to všechno odnesou do pokoje. Je to jasné?"

"Jistě, šéfe." Řidič nechal nůž a otevřené míčky na stole, zavřel kapsu na Bondově vaku, hodil si jej přes rameno a odešel.

Bond si došel pro židli, která stála u jedné stěny, a přitáhl si ji k psacímu stolu naproti hrbáčovi. Posadil se a zapálil si cigaretu. Pak se podíval na hrbáče. "A teď," řekl, "pokud jste spokojen, bych rád viděl těch pět tisíc dolarů."

Hrbáč, který bedlivě sledoval Bondovy pohyby, sklopil zrak k hromádce diamantů. Rozložil je do kruhu a podíval se na Bonda.

"Dostanete je, pane Bonde," řekl věčně. "A můžete dostat víc než pět tisíc. Způsob platby však musí zajistit jak vaši, tak naši bezpečnost. Nebudete tedy vyplacen přímo. A vy jistě pochopíte důvod, pane Bonde, protože máte zkušenosti ze své zlodějské profese. Je nebezpečné, když člověka náhle zahlítíte penězi. Všude o tom mluví. Rozhazuje. A když se na něj pověsí policajti a zeptají se ho, odkud ty peníze má, nedokáže na to odpovědět. Souhlasíte?"

"Ano," řekl Bond, překvapený tou přesvědčivou argumentací. "To je rozumné."

"Takže," pokračoval hrbáč, "já a mí přátelé platíme za prokázané služby jen velice málo. Zato zařídíme, aby si dotyčný mohl připsat peníze na účet jinak. Ukážu vám to na vašem případě. Kolik peněz teď máte v kapse?"

"Asi tři libry a nějaké drobné."

"Dobře," řekl hrbáč. "Dneska jste potkal přítele, pana Treeho." Ukázal si prstem na prsa. "To jsem já. Dokonale spořádaný občan, s nímž jste se seznámil roku 1945 v Anglii. Zabýval se hospodařením s armádními přebytky. Vzpomínáte si?"

"Ano."

"Dlužil jsem vám pět set dolarů z partie bridže, kterou jsme sehráli v hotelu Savoy. Vzpomínáte si?"

Bond přikývl.

"Když jsme se dnes potkali, nabídl jsem vám, že si hodíme minci. V případě výhry byste dostal dvojnásobek, v případě prohry nic. Vyhrál jste. Takže jste dostal tisíc dolarů a já, poctivý poplatník, vám to potvrdím. Tady jsou peníze." Hrbáč vytáhl ze zadní kapsy peněženku a přistrčil Bondovi přes stůl deset stodolarových bankovek.

Bond si je vzal a nedbale je vsunul do kapsy saka.

"A pak jste řekl," pokračoval hrbáč, "že když už jste tady, rád byste viděl nějaké dostihy. A já jsem vám nabídl, jestli se nechcete podívat do Saratogy. Dostihy začínají v pondělí. A vy jste souhlasil, že tedy s těmi tisíci dolary v kapse zajedete do Saratogy. Je to jasné?"

"Ano," řekl Bond.

"A tam si vsadíte na koně. Bude mít kurs nejméně pět k jedné. Tak získáte svých pět tisíc dolarů, a pokud se vás někdo bude ptát, odkud je máte, získal jste je poctivě a můžete to dokázat."

"Co když ten kůň prohraje?"

"Neprohraje."

Bond už nic nenamítal. Bylo mu jasné, že náhle stanul na prahu gangsterského světa. V jeho dostihové zóně. Podíval se do těch bledých chladných očí. Nedokázal odhadnout, jestli ho vnímají. Hleděly někam za něj. Bylo na něm, aby udělal rozhodující krok.

"To vypadá dobře," řekl ve víře, že tím pravým klíčem bude lichotka. "Máte to rozhodně dobře promyšlené. Rád pracuju pro opatrné lidi."

Z hrbáčových chladných očí se nedalo nic vyčíst.

"Rád bych zůstal nějaký čas mimo Anglii. Nepotřeboval byste náhodou pracovní sílu?"

Tree sklouzl pohledem z Bondova obličeje k ramenům, jako by si měřil závodního koně. Pak se podíval na kruh z diamantů a zamyšleně je přerovnal do čtverce.

V místnosti bylo ticho. Bond si prohlížel nehty.

Konečně se na něj hrbáč znovu podíval. "Možná," řekl zadumaně. "Možná by se pro vás něco našlo. Zatím jste neudělal žádnou chybu. Přesně takhle budete pokračovat a do ničeho se nenamočíte. Po dostihu mi zavoláte a já vám řeknu, jak jsem se rozhodl. Ale jak jsem říkal, zachovejte klid a řiďte se mými pokyny. Rozuměl jste?"

Bond se uvolnil a pokrčil rameny. "Proč bych vás neposlechl? Hledám přece práci. A můžete vsadit boty, že když mě budete dobře platit, nebudu nijak vybíravý."

Výraz chladných očí se poprvé změnil. Bond z nich vyčetl hněv. Napadlo ho, jestli trochu nepřestřelil.

"Kdo si myslíte, že jsme?" zaječel rozhořčeně hrbáč. "Parta nějakých mizerných zlodějíčků? Krucinál!" Pak však odevzdaně pokrčil rameny. "Ale jak bych mohl od Anglána čekat, že pochopí, jak to tu

dneska chodí." Do očí se mu vrátil chladný výraz. "Teď mě dobře poslouchejte. Zapište si moje telefonní číslo.

Wisconsin 7-3697. A ještě něco si zapište. Ale nechtě si to pro sebe, jinak by vám někdo mohl vyříznout jazyk." Shady Tree se ostře a nevesele zasmál. "Čtvrtý dostih v úterý. Dostih věčnosti. Míle a čtvrt pro tříleté. Vsadíte těsně před uzavřením okénka. Celou tisícovku. Je vám to jasné?"

"Ano," řekl Bond a poslušně si všechno zapsal.

"Tak dobře," řekl hrbáč. "Jmenuje se Shy Smile. Velký kůň s lysinou a bílými skvrnami na nohách. Sázka na vítěze."

KAPITOLA 8 OKO, KTERÉ NIKDY NESPÍ

V půl jedné po poledni sjel Bond výtahem dolů a vyšel na rozpálenou ulici.

Zabočil doprava a pomalu kráčet k Times Square. Když procházel kolem elegantního mramorového průčelí Domu diamantů, zastavil se u dvou nenápadných výkladních skříní lemovaných temně modrým sametem. Uprostřed každé byl jediný klenot - náušnice z hruškovitého diamantu, který visel z dalšího dokonalého kamene, okrouhlého a vybroušeného. Pod každou náušnicí byl jemný plátek žlutého zlata o velikosti navštívenky. Na obou byl vyrytý nápis Diamanty jsou věčné.

Bond se pro sebe usmál. Napadlo ho, který z jeho předchůdců propašoval tyhle čtyři diamanty do Ameriky.

Loudal se dál a poohlížel se po klimatizovaném baru, v němž by se ukryl před vedrem a mohl si promyslet pár věci.

Rozhovor s Sha-dym ho uspokojil. Alespoň nebyl hned vyhozen, jak napůl očekával. Ten hrbáč ho pobavil. Bylo na něm něco nádherně teatrálního. Jeho hrdość na Diamantovou mafii byla až dojemná. Ale legrační rozhodně nebyl.

Po několika minutách chůze se Bondovi zazdalo, že je sledován. Byl to pouhý pocit, provázený lehkým svrběním na temeni hlavy a větší vnímavostí vůči kolemjdoucím, ale věřil ve svůj šestý smysl, a tak se nečekaně zastavil u výkladní skříně, kterou právě míjel na 46. ulici. Nic než spousta náhodných chodců na jeho chodníku, kde byl stín. Žádný rychlý pohyb v nějakých dveřích, nikdo si nenápadně neotíral obličej kapesníkem, aby nebyl poznán, nikdo se neshý-bal, aby si zavázal tkaničku.

Bond si prohlédl švýcarské hodinky ve výloze, pak se otočil a loudal se dál. Po několika yardech se znovu zastavil. Stále nic. Šel dál a zahnul do Avenue of the Americas a zastavil se před prvním vchodem, který vedl do obchodu s dámským prádlem. Někáký muž v hnědém obleku si zády k němu prohlížel černé krajkové kalhotky na zvláště realistické figuríně. Bond se obrátil, opřel se o pilíř

a pozorně prozkoumal očima ulici. Náhle mu někdo sevřel ruku a zavrčel. "Tak hele, Angláne, zůstaň v klidu, pokud chceš zavést někam na oběd." Bond ucítil tlak na zádech, těsně nad ledvinou.

Co mu na tom hlasu bylo povědomého? Byl to někdo od policie? Gangster? Bond sklopil zrak, aby se podíval, co mu to svírá pravou ruku. Ocelový hák. Takže pokud má ten chlap jen jednu ruku... Prudce se otočil, sehnul se do strany a zaútočil levou pěstí.

Ozvalo se plesknutí, jak druhý muž zachytil úder levou rukou. V okamžiku, kdy se Bondovi rozsvítilo, uslyšel dobře známý smích a líný hlas: "Slabota, Jamesi. Už jsi mohl slyšet zpívat anděly." Bond se pomalu narovnal a za okamžik už se nevěřicně díval do usmívajícího se jestřábího obličeje Felixe Leitera. Napětí z něj zvolna opadalo.

"Tak tys mě sledoval zepředu, ty všiváku," řekl. S potěšením si prohlížel přítele, jehož naposled viděl v kokonu špinavých obvazů na zakrvácené posteli ve floridském hotelu, amerického tajného agenta, s nímž toho tolik prožil. "Co tady sakra děláš? A ještě ke všemu v tomhle horku?" Bond vytáhl kapesník a otřel si obličej. "Na okamžik jsi mě skoro znervóznil."

"Znervóznil!" Felix Leiter se pohrdavě zasmál. "Vždyť už jsi odřikával poslední modlitbu! A navíc máš tak špatné svědomí, že ani nevěděš, jestli to schytáš od poldů nebo od gangsterů. Nemám pravdu?"

Bond se zasmál a vyhnul se odpovědi. "Tak pojď, ty prohnilý špione," řekl. "Můžeš mě pozvat na skleničku a všechno mi vyprávět. Na takovéhle náhody já prostě nevěřím. Vlastně mě můžeš pozvat i na oběd. Pokud ti to tvá texaská lakotnost dovolí."

"Jistě," řekl Leiter. Zastrčil ocelový hák do pravé kapsy saka a levou rukou vzal Bonda v podpaží. Jak šli po ulici, Bond si všiml, že Leiter silně kulhá. "V Texasu jsou i blechy tak bohaté, že si můžou najímat vlastní psy. Tak pojď, zajdeme k Sardimu."

Leiter minul jídelnu slavných herců a spisovatelů a vedl Bonda nahoru. Na schodišti bylo jeho kulhání ještě výraznější. Musel se přidržovat zábradlí. Bond to přešel mlčením, ale když ponechal přítele u rohového stolku příjemně klimatizované restaurace a zašel na toaletu, aby se upravil, shrnul si své dojmy. Leiter tedy přišel o pravou ruku a levou nohu a pod vlasy nad pravým okem měl nepatrně jizvy po šití, ale jinak vypadal v dobré formě. V šedých očích ani stopy po poraženectví, v chomáči slámových vlasů ani jediná šedina a žádná zahořklost ze zmrazení. Z jeho chování však vycítil jistou zdrženlivost a cítil, že to má něco společného s ním a možná i s Leiterovou současnou činností. Rozhodně ne s těmi zraněními, pomyslel si při návratu ke stolu. Tam už na něj čekalo středně suché martini s plátkem citronu. Bond se usmál Leiterově paměti a ochutnal. Bylo výtečné, ale nepoznával vermut, použitý v koktejlu.

"Je to Cresta Blanca," vysvětlil mu Leiter. "Nový vermut z Kalifornie. Chutná ti?"

"Nejlepší vermut, jaký jsem kdy pil."

"Využil jsem příležitosti a objednal ti uzeného lososa a brizzolu," řekl Leiter. "Mají tu nejjemnější maso v Americe, a brizzola je z toho nejlepší. Hovězí krájené přes kost. Opečené a pak ogrilované. Vyhovuje?"

"Nechám to na tobě," řekl Bond. "Jedli jsme spolu tolikrát, že známe své chutě."

"Řekl jsem jim, ať nespíchají," pokračoval Leiter. Poklepal hákem na stůl. "Nejdřív si dáme další martini a ty mi všechno vyklopíš." Leiter se přátelsky usmíval, ale stále sledoval Bonda pozornými očima. "Tak povídej. Co máš za kšefty s mým starým přítelem Shadym?"

Zadal číšníkovi objednávku, poposedl si na okraj židle a vyčkával.

Bond dopil první martini a zapálil si cigaretu. Zhoupł se na židli. Okolní stoly byly prázdné. Znovu se zahleděl na Američana.

"Nejdřív mi prozrad' něco ty, Felixi," řekl tiše. "Pro koho teď pracuješ? Stále pro CIA?"

"Ne," odpověděl Felix. "Když jsem přišel o ruku, kterou jsem držel zbraň, mohli mi nabídnout jen kancelářskou práci. Když jsem jim řekl, že chci dělat v terénu, zachovali se ke mně hezky a dali mi slušné odstupné. Dostal jsem nabídku od Pinkertonů. Mají heslo: Oko, které nikdy nespí. A tak jsem teď soukromý detektiv. Nějaký ten převlek a práce v terénu. Je to docela zábava. S těmi lidmi od nich se dobře spolupracuje a jednou odejdu s penzí a zlatými hodinkami, které v létě zezelenají. V podstatě mám na starosti dostihovou sféru - doping, podvody žokejů při samotných závodech, noční hlídání stájí a podobné věci. Dobrá práce a člověk se podívá po celé Americe."

"To vypadá dobře," řekl Bond. "Netušil jsem, že víš něco o koních."

"Kdysi jsem nepoznal koně, pokud netáhl mlíkařskou káru," přiznal se Leiter. "Ale člověk se brzy zorientuje, a navíc jde spíš o to znát lidi než koně. A co ty?" Ztišil hlas. "Pořád u staré firmy?"

"Přesně tak," odpověděl Bond.

"Takže jseš tu služebně?"

"Ano."

"Tajný úkol?"

"Ano."

Leiter vzdychl a zamyšleně upil martini. "No," řekl po chvíli, "ale to jsi pěkný blázen, když pracuješ samostatně a máš co do činění s Diamantovými chlapy. Ve skutečnosti je to takové riziko, že vůbec nevím, jestli nejsem blázen, když s tebou obědvám. Ale řeknu ti, proč se teď nenápadně motám kolem Shadyho a možná si můžeme vzájemně pomoci. Aniž bychom do toho zasvěcovali své zaměstnavatele, přirozeně. Souhlasíš?"

"Ty víš, že s tebou pracuju rád, Felixi," řekl Bond vážně. "Jenže já stále dělám pro vládu, takže si možná vzájemně konkurujeme. Ale pokud se ukáže, že máme stejný cíl, nemá smysl si vzájemně překážet. Jestliže honíme téhož zajíce, rád budu pokračovat v honu s tebou. A teď mi řekni," zahleděl se tázavě na Texasana, "nemýlím se, když si myslím, že se zajímáš o jistého tvora s lysinou a bílými punčoškami? Který se jmenuje Shy Smile?"

"Nemýlíš," řekl Leiter beze stopy údivu. "V úterý poběží v Sara-toze. A co může mít tenhle kůň společného s bezpečností Britského impéria?"

"Dostal jsem pokyn, abych na něj vsadil," řekl Bond. "Tisíc dolarů na vítěze. Výhra má být honorářem za jinou práci."

Bond zdvihl cigaretu a rukou si zakryl ústa. "Dneska ráno jsem pro Spanga a jeho přátele přivezl letadlem surové diamanty za sto tisíc liber."

Leiter přimhouřil oči a překvapeně tiše hvízdł.

"A sakra," řekl obdivně, "to hraješ vyšší soutěž než já. Mě to zajímá jen proto, že Shy Smile je kůň přihlášený pod falešným jménem. Ten kůň, který má v úterý zvítězit, totiž žádný Shy Smile není. Shy Smile se ve svých posledních třech dostizích vůbec neumístil. A v každém případě ho zastřelili. Místo něj poběží velice rychlý kůň, původním jménem Pickapepper. Náhodou má taky lysinu a bílé punčošky. Je to velký hnědák. Na kopytech a dalších menších odlišných znacích odvedli slušnou práci. Přípravovali to celý rok v Ne-vadské poušti, kde mají Spangové jakýsi ranč. A že na tom vydělají!"

Je to velký dostih s dotací pětadvacet tisíc dolarů. A můžeš si být jistý, že předem uplatí, co se dá. Kurs bude nejspíš pět k jedné, ale spíš deset nebo patnáct k jedné. Vydělají balík."

"Ale já myslel, že všichni koně v Americe musí mít tetované pysky," řekl Bond. "Jak obešli tohle?"

"Implantovali mu novou kůži a napodobili na ní Shy Smileovo tetování. Ten trik s tetováním už zastarává. U Pinkertonů se proslýchá, že Žokejský klub chce přejít na fotografie nočních očí."

"Co jsou to noční oči?"

"To jsou ty mozoly na vnitřní straně koňských kolen. Angličané jim říkají kaštany. Zdá se, že jsou u každého koně odlišné. Jako otisky prstů u lidí. Ale dopadne to zase stejně. Ofotografují kaštany všech dostihových koní v Americe, aby nakonec zjistili, že jim je gangsteři mění kyselinou. Poldové budou vždycky pozadu za gau-nery."

"Jak tohle všechno o tom koni víš?"

"Uplatnil jsem vydírání," řekl Leiter vesele. "Měl jsem k dispozici trestní rejstřík jednoho Spangova stájníka, popsaný odshora dolů zápisy o trestech za drogy. Koupil si mé mlčení za podrobnosti o tomhle podvůdku."

"A co s tím chceš dělat?"

"Ještě uvidím. V neděli jedu do Saratogy." Leiter rozjasnil obličej. "Sakra, nechceš vlastně jet se mnou? Zajedem tam spolu a já ti ukážu svůj brloh. Sagamore. Luxusní motel. Někde spát musíš. Radši se spolu nebudeme moc ukazovat, ale po večerech se můžeme vidět. Tak co říkáš?"

"To je báječné," řekl Bond. "Lépe to dopadnout nemohlo. Ale teď už jsou skoro dvě hodiny. Dáme si ten oběd a já ti dovyprávím svůj příběh."

Uzený losos pocházel z Nové Scotie a byl ubohou náhražkou skotského, ale brizzola byla přesně taková, jak ji vyličil Leiter. Tak jemná, že se dala krájet vidličkou. Bond ukončil oběd polovinou avokáda s francouzskou zálivkou a líně si vychutnával espresso.

"A to je tak v kostce všechno," uzavřel svůj příběh vyprávěný mezi jednotlivými sousty. "Podle mého názoru se Spangové zabývají pašováním diamantů a Dům diamantů, který jim patří, obstarává obchod. Napadá tě něco jiného?" Leiter levou rukou poklepal o stůl jednou cigaretou Lucky Strike a zapálil si ji Bendovým ronsonem.

"Je to dost pravděpodobné," souhlasil po určité odmlce. "Ale o tom Seraffimově bratrovi toho moc nevím. A pokud je totožný se Sayem, o tom už jsem dlouho nic neslyšel. O všech ostatních mafiánech máme záznamy a díval jsem se i na tu Tiffany Caseovou. Hezká holka, ale už léta spolupracuje s gangy. Táhne se to s ní už od dětství. Její máma vedla nejfajnovější bordel v Saň Franciscu. Vedlo se jí báječně, dokud neudělala osudovou chybu. Jednoho dne se rozhodla, že už dál nebude platit výpalné. Usoudila, že policii dává tolik, že ji přece musí ochránit. Naprostá pitomost. Jednou večer jí tam násilně vtrhli mafiáni a ten lokál jí zlikvidovali. Holky nechali na pokoji, ale hromadně znásilnili Tiffany. Bylo jí tenkrát teprve šestnáct. Vůbec mě nepřekvapuje, že od té doby si drží chlapy od těla. Den po tom znásilnění vzala mámě veškerou hotovost a utekla do hor. A pak to šlo jako obvykle. Šatnářka, profesionální partnerka k tanci, statistka, číšnice - až do dvaceti let. Pak se jí nějak znelíbil život a dala se na pití. Usadila se v jednom penzionu ve Florida Keys a začala se upíjet k smrti. Prý jí tam říkali Pralinka. Pak se nějaké dítě topilo v moři a ona ho vytáhla. Její jméno se objevilo v novinách a nějaká bohatá ženská se v ní zhlídla a prakticky ji unesla. Donutila ji k léčbě u Anonymních alkoholiků a pak si ji vzala jako společníci na cestu kolem světa. Když byly ve Friscu, Tiffany jí utekla za svou starou mámou, která už opustila branži. Tiffany se ale nedokázala usadit a život s matkou jí zřejmě připadal moc poklidný, a tak znovu utekla a skončila v Renu. Chvilí pracovala v Haroldově klubu. Tam se seznámila s naším přítelem Seraffimem, kterého velice vzrušovalo, že s ním nechtěla spát. Nabídl jí nějakou práci v Tiaře v Las Vegas, kde si pobyla jeden dva roky. Odtud zřejmě podnikala ty výlety do Evropy. Ale jinak je to dobrá holka. Po tom, co jí ti gauneri udělali, prostě neměla jinou šanci."

Bond před sebou znovu uviděl ty oči, které na něj zatrpkle zíraly ze zrcadla a v duchu uslyšel desku hrající v osamělé místnosti Feuilles Mortes. "Líbí se mi," řekl stručně. Cítil, jak si ho Felix Leiter zkoumavě prohlíží. Podíval se na hodinky. "No, Felixi," řekl, "takže to vypadá, že lovíme nikoli stejného zajíce, ale stejného tygra. Jenže má dva ocasy. Bude zábavné popadnout ho za oba najednou. Teď už půjdu, musím se trochu vyspat. Mám pokoj v Astoru. Kde se v neděli sejdem?"

"Od téhle části města radši dál. Uvidíme se před Plazou. Brzy ráno, abychom se vyhnuli zácpám na Parkway. Řekněme v devět."

U stanoviště taxíků. Víš, kde tam staví bryčky. Kdybych se náhodou zpozdlil, můžeš studovat koně. To se ti bude v Saratoze hodit."

Zaplatil účet a společně sešli na rozpálenou ulici. Bond zamával na taxík. Leiter odmítl nabídku ke svezení. Místo toho vzal Bonda přátelsky pod paží.

"Ještě jednu věc, Jamesi," řekl vážným hlasem. "O většině amerických gangsterů si nemusíš myslet bůhvíco. Přišel jsi do styku se SMĚŘŠ a dalšími machry. Ale můžu ti říct, že tihle Diamantoví chlapi jsou špičky. Mají skvělou organizaci, i když si rádi dávají tak směšná jména. A jsou dobře chráněni. Takhle to dneska v Americe chodí. Abys mě špatně nepochopil. Oni skutečně smrdí. A ten tvůj kšeft smrdí taky."

Leiter pustil Bondovu ruku a díval se, jak nastupuje do taxíku. Pak se sklonil k otevřenému okénku.

"A víš, čím ten tvůj kšeft smrdí, ty bastarde?" zeptal se vesele. "Formaldehydem a liliem."

KAPITOLA 9 HOŘKÉ ŠAMPAŇSKÉ

"Spát s vámi stejně nebudu," řekla Tiffany Caseová věcně, "takže peníze, které vynakládáte na to, abyste mě opil, jsou vyhozené oknem. Nicméně si dám další a potom zřejmě ještě jeden. Jen bych se nerada nalávala vašim martini s vodkou pod falešnou záminkou."

Bond se zasmál a poručil další pití. "Ještě jsme si neobjednali večeri," řekl. "Chtěl jsem vám navrhnout plody moře s bílým rýnským. Po tom byste mohla změnit názor. Tahle kombinace bývá poměrně účinná."

"Poslyšte, Bonde," řekla Tiffany Caseová, "nějakým krabem mě do postele nedostanete. Ale protože platíte vy, dám si kaviár, pak to, čemu vy Angličané říkáte řízek, a růžové šampaňské. Nemívám moc často schůzky s hezkými Angličany, a tak tomu teď přizpůsobím volbu večere." Nahnula se nad stůl a překryla mu dlaní hřbet ruky. "Promiňte," řekla nečekaně, "s tím účtem jsem to tak nemyslela. Tu večeri platím já. Ale to ostatní jsem myslela vážně."

Bond se jí usmál do očí. "Nechtě toho, Tiffany," oslovil ji poprvé křestním jménem, "na tenhle večer jsem se skutečně těšil. A dám si totéž, co vy. Na zaplacení účtu mám spoustu peněz. Ráno jsme si s panem Treem hodili mincí o pět set dolarů a já jsem vyhrál."

Při zmínce o Shadym se dívčino chování změnilo. "Pět set dolarů by mohlo stačit," řekla odměřeně. "Tak akorát. Víte, co se říká o téhle putyce? ‚Za tři sta dolarů můžete sníst, co chcete‘."

Číšník jim přinesl martini, protřepané a nemíchané, jak si vy-mínil Bond, a několik plátků citronu ve vinné sklenici. Bond dva vymačkal a nechal je klesnout ke dnu svého koktejlu. Pak zdvihl sklenici a podíval se přes její okraj na Tiffany.

"Ještě jsme si nepřipi-li na úspěch," řekl.

Dívce ironicky povisly koutky. Jedním lokem vypila polovinu svého martini a rázně postavila sklenici na stůl. "Nebo na ten srdeční záchvat, který jsem málem nepřežila," řekla suše. "Vy a ten váš zatracený golf. Už jsem myslela, že tomu chlapovi budete vykládat

o svém krátkém úderu ze zápěstí, jinž jste kdysi kdesi neomylně zahrál míček do jamky. Stačilo málo, abyste vytáhl hůl a míček a předvedl mu ho."

"Byl jsem z vás nervózní, jak jste pořád cvakala tím zapalovačem ve snaze zprovoznit si cigaretu. Vsadím se, že jste si tu parlamentku dala do úst obráceně a zapálila si filtr."

Tiffany se stručně zasmála. "Tak to jste viděl i ušima," připustila. "Skutečně se mi to málem podařilo. No dobře, takže jsme si kvit." Dopila koktejl. "Tak co bude? Vy nejste moc hýřivý. Dala bych si ještě jeden. Začíná se mi tu líbit. A co objednat večeri? Nebo snad doufáte, že spadnu pod stůl, než se k tomu odhodláte?"

Bond pokývl na vrchního a objednal. Poté přivolal sklepníka, který pocházel z Brooklynu, ale měl pruhované sako, zelenou zástěru a ochutnávací kalíšek na stříbrném řetěze kolem krku. Bond objednal Cluot Rose.

"Kdybch měl syna," obrátil se k dívce, "dal bych mu jednu radu, až by začal dospívat. Řekl bych mu, ‚Utrácej si peníze, za co chceš, ale nekupuj si nic, co potřebuje jíst‘."

"No to mě podrž," řekla Tiffany, "tomu říkám život s malým zet. Nemohl byste mi třeba pochválit šaty, místo abyste mi pořád připomínal, kolik vás stojím peněz? Znáte to přísloví? ‚Proč třesete mým stromem, když vám nechutnají mé broskve?‘"

"Ještě jsem jim nezačal třást. Nechcete mi dovolit, abych obejmul kmén."

Zasmála se a uznale se na Bonda podívala. "U všech rohatejch, massa Bond, vy ale umíte blbnout holkám hlavu."

"A pokud jde o ty šaty," pokračoval Bond "jsou jako z krásného snu a vy to víte. Miluju černý samet, zvlášť na opálené pleti, a taky jsem rád, že nejste příliš ověšena šperky a že si nelakujete nehty. Celkově dneska večer působíte jako nejhezčí podloudnice v New Yorku. Koho budete obluzovat zítra?"

Vzala ze stolu sklenici se svým třetím martini a zahledla se na ni. Pak ji pomalu třemi loky vyprázdnila. Postavila ji na stůl, vytáhla si z krabičky vedle talíře parlamentku a sklonila se k plamínku Bon-dova zapalovače. Bondovi se otevřel výhled do údolí mezi jejími nadry. Podívala se na něj oparem kouře a oči se jí náhle rozšířily a vzápětí zvolna zúžily.

"Líbíš se mi," řekly mu. "Mezi námi je možné všechno. Ale nebuď netrpělivý. A buď laskavý. Nechci, abys mi taky ublížil."

A pak přišel číšník s kaviárem a hluk restaurace zbořil zdi soukromí, které si tu vybudovali, a kouzlo zmizelo.

"Co budu dělat zítra?" řekla Tiffany hlasem, jakým se mluví před číšníky. "Přesunu se do Las Vegas. Odtud odjedu vlakem 20* Centu-ry do Chicaga a Superchiefem do Los Angeles. Je to dlouhá cesta, ale na pár dní mám létání plné zuby. A co vy?"

Číšník se vzdálil. Chvilí mlčky pojídali kaviár. Nebylo třeba odpovídat ihned. Bond měl náhle pocit, že mají nekonečně času. Oba znali odpověď na tu nejdůležitější otázku. Na ty méně důležité nebyl žádný spěch.

Bond se opřel. Sklepník přinesl šampaňské a Bond je ochutnal. Bylo ledově chladné a mělo nepatrnou příchut' jahod. Skvostné.

"Já odjíždím do Saratogy," řekl. "Vsadím si tam na koně, který mi vydělá trochu peněz."

"Předpokládám, že jde o nějaký podvod," řekla Tiffany chladně a upila šampaňského. Nálada se jí znovu změnila.

Pokřčila rameny. "Zdá se, že jste měl ráno s Shadym poměrně plodný rozhovor," řekla bezvýrazně. "Chce, abyste pro tu mafii pracoval."

Bond se zahledl na růžové jezírko šampaňského. Cítil, jak se mezi ně vkrádá jakási faleš. Líbila se mu, a proto se rozhodl na to nemyslet. Musí pokračovat v lehkém tónu.

"To je výborné," řekl vesele. "To se mi líbí. Ale co je to za mafii?" Zapálil si cigaretu, aby v sobě potlačil člověka na úkor profesionála. Pomohl mu v tom její přísně zkoumavý pohled. Tajný agent v něm získal vrch a mozek mu začal chladně pracovat a vyhodnocovat stopy, lži, zaváhání.

Upřel na ni upřímý pohled.

Zjevně ji to uspokojilo. "Říká se jí Diamantová mafie. Vedou ji dva bratři Spangové. Pro jednoho pracuju v Las Vegas. O tom druhém zřejmě nikdo nic neví. Podle některých je v Evropě. A pak je tu někdo, komu říkají ABC. Když jedu v tom pašování diamantů, všechny příkazy dostávám od něj. Ten bratr, pro kterého pracuju, se jmenuje Seraffimo. Víc ho ale zajímá hazard a koně. Má telegrafní společnost a hotel Tiara s kasinem ve Vegas."

"Co tam pro něj děláte?"

"Prostě tam pracuju," uzavřela téma.

"A líbí se vám to?"

Ta otázka jí zřejmě připadla tak hloupá, že ji pominula.

"A pak je tu Shady," pokračovala. "Vůbec to není špatný chlap,

ale je to takový darebák, že když mu podáte ruku, musíte si pak přepočítat prsty. Má na starosti všechno ostatní včetně bordelů a drog. Nakonec je tam spousta různých dalších pobudů na špinavou práci." Podívala se na něj a oči jí ztvrdly.

"Seznámíte se s nimi," ušklíbla se. "Budou se vám líbit. Jsou to vaše typy."

"Sakra," řekl Bond rozhořčeně, "to už je jiná práce. Ale potřebuju si vydělat trochu peněz."

"Je spousta jiných způsobů."

"I vy pro ty lidi dobrovolně pracujete."

"Na tom něco bude," usmála se a ledy znovu roztály. "Ale věřte mi, že když se upíšete Spangům, začnete hrát mnohem vyšší soutěž. Na vašem místě bych se před vstupem do našeho přátelského kroužku dlouze zamyslela. A nechtějte na ně ušít nějakou boudu. Pokud máte něco podobného v úmyslu, radši se začněte učit hrát na harfu." Přerušil je příchod číšníka, který přinesl kotlety s chřestem a šlehanou omáčkou a přivedl jednoho z bratří Kriendlerových, kteří vlastnili "Jednadvacítku" od dob, kdy byla nejslavnějším newyorským zapadákem.

"Zdravím vás, slečno Tiffany," řekl. "Dlouho jsem vás neviděl. Jak vám to šlape v Las Vegas?"

"Buďte zdrav, Mácu," podívala se na něj s úsměvem. "V Tiaře to jde hladce." Rozhlédla se po plně obsazené místnosti.

"Ale ten váš buřtstánek si taky nevede špatně."

"Nemůžu si stěžovat," řekl vysoký mladík. "Ale je tu příliš cestujících aristokratů. Hezkých holek tu moc nevidáme.

Musíte chodit častěji." Usmál se na Bonda. "Líbí se vám u nás?"

"Lepší to být nemůže."

"Přijďte zas." Luskal prsty na sklepníka. "Same, zeptej se mých přátel, co si dají ke kávě." Věnoval jim oběma jediný všeobjímající závěrečný úsměv a přesunul se k dalšímu stolu.

Tiffany si objednala stinger s creme de menthe a Bond si poručil totéž.

Když přinesli kávu s koktejly, Bond navázal hovor tam, kde byli přerušeni.

"Ale Tiffany," řekl, "to pašování diamantů mi připadá poměrně snadné. Nemohli bychom to zkusit spolu na vlastní pěst? Dvě tři cesty do roka nám zajistí slušné živobytí a nevyvolají nemístné otázky ze strany Imigračního a celníků."

Na Tiffany to zjevně neudělalo dojem. "Předložte to ABC," řekla.

"Vždyť vám povídám, že ti lidé nejsou hlupáci. Jedou v tomhle obchodě ve velkém. V životě jsem neletěla s jedním převažčem dvakrát, a to jsem jako dohled já jediná. Navíc jsem si víc než jistá, že jsme v tom letadle nebyli sami.

Vsadila bych se, že na nás oba dohlížel někdo další. Oni se sichrují ve všem, co dělají." Byla zjevně popuzená Bondovým nedostatkem úcty k jejím zaměstnavatelům. "Vždyť jsem ani neviděla ABC," pokračovala, "v Londýně vždycky jen vytočím číslo a dostanu příkazy z magnetofonu. A stejným způsobem komunikuju já s ním. Tohle všechno je zřejmě trochu mimo vaše chápání. Ostatně zatím jste znal jen vykrádání venkovských domů," zasadila mu nemilosrdný úder. "Panebože! Nemáte ještě další geniální nápad?"

"No dobře," řekl Bond pokorně a přemýšlel, jak by z ní dostal telefonní číslo ABC. "Oni zřejmě myslí úplně na všechno."

"Na to vsadte krk," řekla dívka přesvědčeně. Předmět hovoru už ji nudil. Trudnomyslně se zahleděla na svůj stinger a vypila ho do dna.

Bond začínal pociťovat vin triste'. "Nechcete jít někam jinam?" zeptal se u vědomí, že to byl on, kdo zkazil večer.

"Kdepak," řekla unaveně. "Odvezte mě domů. Začínám mít dost. Proč jste sakra nemohl mluvit o něčem jiném než o těch hňupech?"

Bond zaplatil účet a společně mlčky vyšli z chladné restaurace do dusného večera, který páchl benzinem a rozehrátým asfaltem.

"Bydlím taky v Astoru," řekla, když nastoupili do taxíku. Schoulila se do rohu zadního sedadla a s bradou v dlaních vyhlížela do neonově přízračných ulic.

Bond mlčel. Podíval se oknem ven a v duchu proklel svou práci. Chtěl jí říct, "Poslouchej mě, teď pojď se mnou. Líbíš se mi. A neboj se, nemůžu to být horší než samota." Jenže kdyby souhlasila, musel by se mít zase na pozoru. A on se před ní nechtěl mít na pozoru. Měl sice v pracovní náplni ji využít, ale ať už byla jeho pracovní náplň jakákoli, rozhodně ji nehodlal využít citově.

Před Astorem jí pomohl na chodník, kde čekala obrácená zády k němu, než zaplatil. Do schodů vycházeli ve strnulé mlčenlivosti manželského páru po nezdařile zakončené hádce.

U recepcie si vyzvedli klíče. "Páté," řekla chlapci ve výtahu. Ces-

* doslova smutek z vína-pozn. překladatele

tou nahoru upírala pohled na dveře. Bond si všiml, že klouby prstů svírajících kabelku jí zbělely. V pátém patře vyšla rychle ven a neprotestovala, když ji Bond následoval. Cestou k jejímu pokoji zahrnuli za několik rohů. Sklonila se, zasunula klíč do zámku a odemkla dveře. Na prahu se k němu obrátila.

"Poslyšte, Bonde..."

Po tomto rozhňevaném úvodu se odmlčela a zahleděla se mu do očí. Bond si všiml, že má vlhké řasy. Znenadání ho objala kolem krku a přitiskla svůj obličej k jeho. "Dávej na sebe pozor, Jamesi," vychrlila ze sebe, "nerada bych tě ztratila." Znovu se k němu přitiskla a tvrdě a dlouze ho políbila. V tom polibku byla nespoutaná něha, která téměř postrádala sexuální náboj.

Když ji Bond objal a chtěl jí polibek vrátit, ztuhla a odtáhla se od něj. Kouzelný okamžik vyprchal.

S rukou na klíce otevřených dveří se na něj podívala a oči jí vzplály.

"Jděte ode mě," řekla divoce, práskla dveřmi a zamkla je.

KAPITOLA 10 STUDILLACEM DO SARATOGY

James Bond strávil téměř celou sobotu ve svém klimatizovaném pokoji v Astoru, kde se ukrýval před vedrem, spal a připravoval si telegram o stu skupinách znaků adresovaný předsedovi Universal Export do Londýna. K zašifrování použil jednoduchý kód vycházející ze skutečnosti, že byl šestý den v týdnu, čtvrtý den osmého měsíce. Zpráva obsahovala sdělení, že diamantová stezka začíná někde u Jacka Spanga v osobě Rufuse B. Sayeho a končí u Seraffima Spanga a že hlavní křižovatkou na této stezce je kancelář Shadyho Treeho, z níž diamanty zřejmě odcházejí do Domu diamantů k vybroušení a prodeji.

Bond požádal Londýn, aby bedlivě sledoval Rufuse B. Sayeho, ale varoval, že přímé velení nad skutečným pašováním pro Diamantovou mafii má jistý ABC a že Bond nemá o jeho totožnosti nejmenší tušení, ví jen, že pravděpodobně úřaduje v Londýně. Zřejmě jen přes tohoto muže se lze dopátrat zdroje pašovaných diamantů kdesi na africkém kontinentu.

Bond ve zprávě uvedl svůj úmysl sledovat stezku směrem k Seraffimu Spangovi a využít k tomu jako nevědomou agentku Tif-fany Caseovou, jejíž původ a minulost stručně zmínil.

Když telegram poslal prostřednictvím Western Union jako placený příjemcem, už počtvrté se osprchoval a zašel k Voisinovi, kde si dal dvě martini s vodkou, Oueufs Benedict' a jahody. Při večeři si četl prognózy dostihů v Saratoze. Za největší favority Dostihu věčnosti byli považováni Come Again pana C. V. Whitneyho a Pray Action pana Williama Woodwarda mladšího. Shy Smile zmíněn nebyl. Bond se vrátil do hotelu a šel rovnou do postele.

V neděli přesně v devět hodin ráno předjel před hotel černý kabriolet Studebaker a zastavil u chodníku, kde už čekal Bond.

* Benediktská vejce - sázená vejce s majonézou, podávaná s opékaným sendvičem a plátkem šunky-pozn. překladatele Zdvihl ze země svůj kufík, hodil ho na zadní sedadlo a usadil se vedle Leitera. Ten zdvihl ruku a zatáhl za páčku ve střeše. Poté stiskl tlačítko na palubní desce a plátěná střecha se s hydraulickým vzdechem zdvihla a poskládala mezi zadní sedadlo a kufr. Leiter svou rukou s hákem lehce ovládal řadicí páku pod volantem a brzy už uhaněli přes Central Park.

"Je to asi dvě stě mil," informoval Bonda, když najeli na dálnici. "Pojedeme pořád na sever podél Hudsonu. Je to ve státě New York, jižně od Adirondacks, nedaleko od kanadských hranic. Pojedeme po Taconické dálnici. Není žádný spěch, takže se nepoženem. A taky nechci dostat pokutu. Skoro v celém státě New York je nejvyšší povolená rychlost padesát mil a poldové jsou přísní. Samozřejmě bych jim mohl ujet, kdybych spěchal. Když tě nechytí, nedají ti pokutu. Styděl by se u soudy přiznat, že něco rychlejšího než jejich indiáni."

"Myslel jsem, že indiáni jezdí přes devadesát," řekl Bond, jemuž se zdálo, že jeho přítel se oproti starým časům trochu moc vytahuje. "Netušil jsem, že studebakery jsou tak nadupané."

Před sebou měli rovný úsek prázdné dálnice. Leiter se letmo podíval do zpětného zrcátka, prudce zařadil dvojku a sešlápl plyn až k podlaze. Bondovi poskočila hlava dozadu a cítil, jak je vtlačován do sedadla. Nevěřicně se zahleděl na tachometr. Osmdesát. Leiter hákem zdvihl páku do horní polohy. Vůz dále zrychloval. Devadesát, devadesát pět, šest, sedm - a pak přišel most a slučovací křižovatka s další silnicí a Leiter dupl na brzdu a hluboký řev motoru se na sedmdesátce změnil na pravidelné předení. Hladce projeli stoupajícími zatáčkami.

Leiter se podíval na Bonda a zazubil se. "Měl jsem ještě dobrých třicet v rezervě," řekl pyšně. "Nedávno jsem si zaplatil pět dolarů a prohnal jsem ho po měřeném mílovém úseku v Daytoně. Tachometr mi ukázal sto dvacet sedm, a to ta silnice neměla zrovna nejrychlejší povrch."

"To jsem blázen," řekl Bond nevěřicně. "Co je to vůbec za vůz? To není studebaker?"

"Studillac," řekl Leiter. "Studebaker s motorem z cadillacu. Speciální převodovka, brzdy a zadní náprava. Upravuje je jedna malá firma poblíž New Yorku. Udělali jen několik kousků, ale zato jsou to lepší sportáky než corvetty a thunderbirdy. A karosérii už lepší mít nemůžeš. Navrhl ji ten Francouz, Raymond Loewy. Nejlepší konstruktor na světě. Pro americký trh je ale až moc pokroková. Kvůli ní se tu studebakerům moc nevěří. Je příliš nekonvenční. Líbí se ti ten vůz? Vsadím se, že by to tvému starému bentleymu nandal." Leiter se zasmál a sáhl do levé kapsy pro niklák, protože se blížili k mýtu na mostě Henryho Hudsona.

"Pokud by ti neupadlo kolo," poznamenal Bond sžíravě, když znovu zrychlili. "Tyhle vozy se zesíleným motorem jsou dobré tak pro kluky, kteří si nemůžou dovolit pořádné auto."

Až k mýtu na hranici westchesterského okresu se vesele přeli o úctyhodných vlastnostech amerických a anglických sportovních vozů. Čtvrt hodiny nato najeli na Taconickou dálnici, která se vinula na sever přes stovky mil luk a lesů. Bond mlčky vychutnával jednu z nejkrásnějších dálničních krajín na světě a přemýšlel, co asi dělá Tiffany a jak sejí po příjezdu ze Saratogy znovu přiblíží.

V půl jedné zastavili na oběd v motorestu "Kuře v košíku", typickém dřevěném pohraničním domě. Restaurace byla běžně vybavená - vysoký pult s nejznámějšími druhy čokolád a bonbónů, cigaretami, doutníky, časopisy a brožovanými knihami, hrací skřín blýskající chromém a barevnými světly, která vypadala tak trochu jako rekvizita z

vědecko-fantastického filmu, tucet nablýskaných stolů z borového dřeva a stejný počet nízkých boxů podél stěn, stropní trámy, jídelníček s několika minutkami, smaženým kuřetem a "čerstvým horským pstruhem", který strávil několik měsíců kdesi v mrazničce. Servírky už nemohly být lhostejnější.

Přesto je obsloužily rychle a smažená vejce s párky, topinky z černého chleba s máslem a pivo Miller Highlife byly dobré, stejně jako ledová káva, kterou si dali na závěr. Při druhé sklenici opustili práci a soukromé problémy a rozhovořili se o Saratoze.

"Jedenáct měsíců v roce je tam mrtvo," připravoval Leiter Bonda. "Lidé si tam jezdí léčit revmatismus a podobné potíže vodními a bahenními koupelemi a vypadá to tam jako v kterýchkoli jiných lázních mimo sezónu. Všichni chodí spát v devět a jedinou známkou života ve dne je hádka dvou starých pánů v panamácích o kapitulaci Burgoynea u Schuylerville nebo o tom, zda mramorová dlažba ve starém hotelu Union je černá nebo bílá. A pak se to tam na jediný měsíc v roce - srpen - zblázní. Tyhle dostihy jsou zřejmě nejprestižnější v celé Americe, a když probíhají, je to tam samý Vanderbilt a Whitney. Hostince zdesetinásobují ceny a dostihový výbor nechává natřít starou tribunu a nějak schrástí do jezírka ve středu závodiště pár labutí, zakotví v něm starou indiánskou kánoi a zprovozní vodotrysk. Nikdo neví, odkud tu kánoi mají. Jeden americký spisovatel, který píše o dostizích, zjistil, že má něco společného s jakousi indiánskou pověstí. Když to prý uslyšel, raději se dál nepidil. Tvrdil, že když byl ve čtvrté třídě, dokázal být mnohem prohanější než jakákoli indiánská pověst, kterou kdy slyšel." Bond se zasmál. "Ještě něco?" zeptal se.

"Asi bys měl vědět, že to bylo oblíbené letovisko Angličanů - tedy těch napakovaných. Hodně sem jezdila Jerseyská Lily, tvá Lily Langtryová. Tehdy zvítězil v Nadějném dostihu Novelty nad Iron Maskem. Od té doby se však mnohé změnilo. Podívej se," vytáhl z kapsy výstřižek. "Tohle tě uvede do obrazu. Ráno jsem ti to vystříhl z Postu. Ten Jimmy Cannon je jejich sporták. Píše moc dobře. A hlavně ví o čem. Přečteš si to v autě. Musíme vyrazit."

Leiter položil na účet nějaké peníze, vyšli ven a vyjeli. Studillac tiše předl po klikaté silnici a Bond se zabral do článku Jimmyho Cannona. Jak četl, Saratoga z dob Jerseyké Lily mizela v nádherné prašné minulosti a z novinového výstřižku na něj vycenilo zuby dvacáté století.

Vesnice Saratoga Springs (četl pod fotografií hezkého mladíka s velkýma upřímnýma očima, který se usmíval poměrně tenkými rty) byla Coney Islandem podsvětí, dokud to v televizi nerozbalili Kefauverové. To vyděsilo křupany a pobudové se přesunuli do Las Vegas. Jenže Saratogu na dlouhou dobu ovládly mafie. S pistolemi a baseballovými pálkami sem vtrhlo množství gangů. Saratoga se stejně jako ostatní hráčské vesničky, jejichž radnice padly do rukou čachrářů, odstěpila od Států a stala se místem, kam přicházejí dědici starých majetků i slavní lidé, aby tu ustájili své koně ve velice primitivních podmínkách, které připomínají venkovský trh s čtvrtmílami.

Než to v Saratoze zabalili, jeden místní strážník pozavíral všechny přivandrovalce. Mohl si to dovolit, protože zpeněží vrahů a kuplířů nejen sám žil, ale také financoval její samosprávu. Vážným problémem bylo protizákonné ožebračování lidí. Opilci, kterým došly peníze, byli vážnou hrozbou.

Vrah však mohl zůstat tak dlouho, dokud platil své účty a podpo-

roval místní spolky, ať už to byl nevěstinec nebo pokoutní herna craps, kde pustil čtvrtdolar.

Profesionální zvědavost mě nutí číst dostihovou literaturu. Novináři vzpomínají na staré poklidné časy, jako by Saratoga byla vždycky místem lehkovážné nevinnosti. Jak prohnílá vesnice to však bývala! Je možné, že zadními uličkami za místními farmami se plížili propuštění podvodníci. To však není podstatné, protože hráč musí být připraven na vyřazení ze hry při každém obrácení kostky v krupiérově ruce. Saratožská kasina však měla do poctivosti daleko, a kdokoli přistihl nějakého podvodníka při činu, koledoval si o výprask.

Motoresty na březích jezera měly otevřeno celou noc a zlodějům napomáhali velcí kabaretní umělci. Vyhazovači a krupiéři byli nomádi, kteří byli placeni ode dne a putovali v zimě z kentuckého Newportu do Miami a v srpnu zpět do Saratogy. Většina z nich získala vzdělání v ohijském Steubenville*, kde byl hlavním předmětem poker o nízké sázky. Byli to ztroskotanci a téměř bez výjimky neměli na to, aby zmátli sázkové podvodníky. Byli to úředníci podsvětí a při sebemenším náznaku zájmu o svou osobu se balili a mizeli. Z velké části mířili do Las Vegas nebo do Rena, kde je brali pod ochranná křídla jejich bývalí šéfové s licencemi rozvěšenými po zdech.

Jejich zaměstnavatelé nebyli hazardními hráči typu starého plukovníka E. R. Bradleyho, majestátního muže vznešených způsobů. Z různých zdrojů jsem se však doslechl, že jeho hráčské království v Palm Beach se drželo podvody, dokud číše nepřetekla.

Jak tvrdí jeho protivníci, Bradley si nakonec najímal mechaniky, kteří prováděli různá kouzla, jen aby kasino prosperovalo. To samozřejmě těší ty, kteří si na Bradleyho vzpomenu, když čtou jeho svatořečení jako filantropa, který poskytoval bohatým trochu rozptýlení, jež jim stát Florida upíral. Na rozdíl od všiváků, kteří ovládali Saratogu, si plukovník Bradley zachoval v očích sentimentálních pamětníků veškerou úctu.

Závodní dráha v Saratoze je zpusťlá a v provozuschopném stavu ji drží jen zpevňování odpadovým dřívím. Podnebí je tu horké a vlhké. Jezdí sem proto takoví lidé, jako je Al Vanderbilt a Jock

'věznice-pozn. překladatele

Whitney, kteří jsou sportovci v tom starém slova smyslu. Upsali se dostihům, pro něž jsou příliš dobří, stejně jako trenéři typu Billa Winfreyho, který přivedl na dráhu Native Dancera. Existují i žokejové, kteří by vám dali do nosu, kdybyste jim navrhli, aby zadrželi koně.

V Saratoze se jim líbí a jsou jistě rádi, že lumpové jako Lucky Luciano vymizeli z venkovského městečka, které vzkvétá jen proto, že nechává tvrdé chlapíky oškubávat své návštěvníky. V dobách, kdy bookmakeři ještě používali zápisníky, byli otupováni hned po odchodu ze závodiště. Jistého Kida Tatterse pustili z parkoviště teprve po zaplacení padesáti tisíc dolarů pod pohrůžkou únosu.

Kid Tatters věděl, že Lucky má podíl ve většině hráčských doupat, a obrátil se na něj s prosbou o urovnání svých

potíží. Lucky prohlásil, že je to jednoduché. Nikdo si nesmí dovolit takhle obtěžovat bookmakera. Kid Tatters měl povolení k provozování sázkařské živnosti i dobrou pověst, takže se mohl chránit jediným způsobem. "Udělej mě svým partákem," navrhl mu Lucky. Celý rozhovor mi přetlumočil jeden člověk, který mu byl přítomen. "Na Luckyho partáka si nikdo nic nedovolí."

Kid Tatters se považoval za počestného obchodníka se státním povolením, ale vzdal to a až do smrti byl Luckyho partákem. Ptal jsem se jednoho člověka, jestli Lucky do svých partnerů nějak investoval nebo se spolupodílel na vytváření zisku.

"Lucky pouze vybíral," řekl mi ten člověk. "V té době to však byla pro Kida Tatterse výhodná úmluva. Už ho nikdy nikdo neobtěžoval."

Bylo to prohnité město, ale taková už hráčská města bývají.

Bond složil výstřižek a zasunul si ho do kapsy.

"To už od časů Lily Langtryové uplynula spousta vody," řekl po chvíli.

"Jistě," přisvědčil Leiter bezvýrazně. "A Jimmy Cannon neprozradí, jestli se ti gauneré nebo jejich následníci nevrátili. Teď už ale své koně proti Whitneyům a Vanderbiltům a Woodwardům staví navenek počestní obchodníci typu našich bratří Spangů, kteří ovšem jedou ve velkých podvodech, jako je záměna Shy Smilea. Chtějí na tom vydělat padesát táců, což je mnohem lepší než odlehčit bookmakerovi o pár kilo. Jistě, několik jmen se kolem Saratogy změnilo. Stejně jako bahno v místních bahenních koupelích."

Napravo od silnice se objevila velká reklamní tabule. Stálo na ní:

ZASTAVTE SE V SAGAMORU. KLIMATIZACE, POHODLNÉ POSTELE, TELEVIZE.

PĚT MIL DO SARATOGA SPRINGS. SAGAMORE JE TU PRO VAŠE POHODLÍ.

"To znamená, že kelímky na čištění zubů dostaneme v papírových sáčcích a prkýnko na záchodě bude přelepené," poznamenal Leiter posměšně. "A nemysli si, že jim ukradneš tu báječnou postel. Ve zdejších motelech se ztrácela skoro každý týden jedna. Teď je šroubují k podlaze."

KAPITOLA 11 SHYSMILE

Bonda na Saratoze okamžitě upoutaly majestátní jilmy, které dodávaly nenápadným ulicím lemovaným dřevěnými domy koloniálního typu zdání poklidu evropských lázní. Všude byli koně. Lidé je vodili po ulicích a policisté kvůli nim zadržovali dopravu, přemlouvali je, aby vyšli ze svých stání v mnoha všudypřítomných stájích, vyklusávali je po škvárových krajnicích silnic, jezdili je po cvičné dráze ve středu města, která vedla přímo vedle závodní dráhy. Bílí, černí i mexičtí stájníci a žokejové postávali na rozích ulic a občas se odněkud ozvalo zaržání nebo zafrkání koně. Mísil se tu Newmarket s Vichy a Bonda náhle napadlo, že ačkoli se o koně vůbec nezajímá, atmosféra kolem nich se mu docela líbí.

Leiter ho vysadil v Sagamoru, který stál na okraji města a od závodiště byl vzdálený pouhé půl míle, a jel si po svém. Dohodli se, že se budou setkávat pouze večer nebo náhodně v davu při závodech, ale rozhodně se uvidí ráno na cvičné dráze, pokud tam Shy Smile bude před závodem ještě trénovat. Leiter tvrdil, že by o tom určitě věděl, že toho bude vědět ještě mnohem víc, až stráví večer kolem stáje a v Tetheru, restauraci a baru s celonočním provozem, který se v srpnu stával domovem dostihového podsvětí.

Bond se v Sagamoru zapsal jako "James Bond, hotel Astor, New York." Sledovala jej při tom recepční ostře řezaných rysů s kovovými brýlemi, která zjevně předpokládala, že Bond stejně jako další hosté bažící po pohodlném životě ukradne pár ručníků a možná i prostěradel. Po zaplacení třiceti dolarů za tři noci mu vydala klíče k pokoji číslo 49. Přešel po vyprahlém trávníku mezi čínskými ozdobnými stromy a nezbytnými gladioly a vstoupil do útulného dvoulůžkového pokoje vybaveného křeslem, nočním stolem, reprodukcí od Curriera a Ive-se, komodou a hnědým umělohmotným popelníkem, tedy běžným vybavením amerického motelového pokoje. Záchod a sprcha byly bez poskvrny, a jak předpověděl Leiter, kelímky na čištění zubů byly v papírových sáčcích a prkýnko na záchodové míse bylo přetaženo pruhem papíru s nápisem "Dezinfikováno". Bond se osprchoval, převlékl a v klimatizované jídelně na téže ulici si dal dva koktejly z bourbonu s cukrem a kuře za dva dolary osmdesát centů. Jídelna byla stejně "americká" jako motel. Poté se vrátil do svého pokoje a ulehl do postele se Saratožským zpravodajem, z něhož se dověděl, že Shy Smilea pojede v Dostihu věčnosti jistý T. Bell.

Brzy po desáté hodině zaklepal tiše na dveře Felix Leiter a vzápětí vkulhal dovnitř. Páchl kořalkou a kouřem z laciných doutníků a byl zjevně sám se sebou spokojený.

"Udělal jsem určitý pokrok," prohlásil a hákem si přitáhl židli k Bondově posteli. Posadil se a vytáhl cigaretu. "Ráno musíme vstát už v pět. V půl šesté budou Shy Smileovi měřit čtyři furlongy*. Rád bych viděl, kdo u toho bude. Jako majitel je uvedený nějaký Pissaro. Čistě náhodou se tak jmenuje jeden z ředitelů Tiary. Další chlap s posměšnou přezdívkou. Říká se mu 'Trouba Pissaro'. Míval na starosti drogy. Pašoval je přes mexickou hranici a pak je rozděloval mezi distributory na pobřeží. FBI ho dopadl a Pissaro si odkroutil pár let v Saň Quentinu. Když vylezl ven, Spang ho za tu oběť zaměstnal v Tiaře. Teď je z něj majitel koní jako Vanderbiltové. Povedené. Jsem zvědav, jak dneska vypadá. V dobách pašování koxu byl skoro pořád naládovaný. V Saň Q ho vyléčili, ale to ho zase trochu víc vygumovalo. Odtud ta přezdívková Trouba. Pak je tu ten žokej, Tingaling Bell. Dobrý rajťák, ale do nějaké levárny půjde jen tehdy, když dostane slušně zaplacen a bude mít jistotu, že ho nezavrou. Chtěl bych si s ním promluvit, pokud se mi podaří zastihnout ho o samotě. Měl bych pro něj menší návrh. Ten trenér je další gauner, jmenuje se Budd, 'Rosy' Budd. Všechna ta jejich jména mi připadají legrační. Ale člověk se nesmí nechat zmást. Pochází z Kentucky, takže ví o koních všechno. Měl potíže po celém Jihu. Krádeže, přepadení, znásilnění - nic velkého. Nicméně to vydá na slušný policejní záznam. Ale posledních pár let seká dobrotu, pokud se tak dá nazvat jeho trénování koní pro Spangy."

Leiter odcvrkl nedopalek otevřeným oknem do záhonu gladiolů. Vstal a protáhl se. "Tak to by byli herci v pořadí, v jakém nastoupí

* anglická délková míra, osmina míle, přibližně 201 metr-pozn. překladatele
na scénu," řekl. "Slušné obsazení. Už se těším, jak pod nimi podpálím ohniček."

Bond byl zmatený. "Ale proč to nepředáš rozhodčím? Pro koho tu vůbec pracuješ? Kdo ti platí účty?"

"Velcí majitelé koní," odpověděl Leiter. "Platí nám zálohově a doplácují za výsledky. S rozhodčími bych se daleko nedostal. Odkákal by to nejvyšší stájník, pro kterého by to byl rozsudek smrti. Kůň prošel přes veterináře a skutečný Shy Smile byl zastřelen a spálen před několika měsíci. Ne. Mám vlastní plán, který poškodí Diamantovou mafii víc než vyloučení z dostihu. Uvidíš. V každém případě se setkáme v pět. Pro jistotu ti přijdu zabušit na dveře."

"Jen se neboj," řekl Bond. "Budu stát na prahu v holínkách a se sedlem v podpaží, když kojoti ještě budou výt na měsíc."

Vzbudil se včas. Vzduch byl nádherně čerstvý, když kráčet za kulhajícím Leiterem pološerem pronikajícím listovými jilmů mezi probouzejícími se stáji. Na východě hrála obloha na šedavém pozadí duhovými barvami jako balónek naplněný cigaretovým kouřem a z křoví se začínali ozývat první drozdové. Modrý kouř stoupal vzhůru z táborů za stáji a vzduchem se vznášela vůně kávy, hořícího dřeva a rosy. Bylo slyšet řinčení džberů provázené dalšími zvuky, které způsobovali lidé a koně v časném jitru. Když Leiter s Bondem mířili zpod stromů k bílému hrazení závodistiště, minuli zástup koní pod příkrývkami. Koně vedli na krátkých otěžích chlapci, kteří k nim promlouvali s něžnou drsností. "No tak, lenochu, zvedej ty nohy. Vzpoh se. Dneska ráno teda na velkého bojovníka nevypadáš."

"Budou se připravovat na ranní trénink," řekl Leiter. "Cvátat. Tuhle dobu trénění nenávidí. Přicházejí totiž majitelé."

Opřeli se o zábradlí, vychutnávali si ráno a mysleli na snídani. Pak se náhle nad půl míle vzdálenými stromy na opačné straně závodistiště vyhoupllo slunce a zaplavilo horní větve bledým zlatem. Během několika minut zmizely poslední stíny a nastal den.

Mezi stromy v dálce vlevo od nich se vynořili tři muži, jako by na to sluneční znamení čekali. Jeden vedl velkého hnědáka s lysinou a bílými punčoškami.

"Nedívej se na ně," řekl Leiter tiše. "Obrať se zády k dráze a sleduj, jak sem přichází zástup koní. Ten starý shrbený chlap, co jde s nimi, je 'Sunny Jim' Fitzsimmons, nejlepší trenér v Americe. Jsou to Woodwardovi koně. Většinou to budou vítězové těchto dostihů."

Dívej se nenápadně, já zatím budu sledovat naše přátele. Nesmíme vypadat, jako že nás to nějak moc zajímá. Hele, stájník vede Shy Smilea, a hned vedle je Budd. A v té nádherné levandulové košili si vykračuje můj starý přítel Trouba. Vždycky se rád parádil. Ten kůň vypadá dobře. Mohutné plece. Sundali mu deku a on nemá rád zimu. Vyhazuje jako šilený a pěkně s tím stájníkem zmetá, jak na něm visí. Určitě nechce, aby kůň nakopl pana Pissara do obličeje. Teď už se Buddovi podařilo ho zkrotit a uklidnit. Pomohl stájníkovi na koně. Teď pomalu kluše na protější straně dráhy k jednomu furlongovému kůlu. Připravují si hodinky, rozhlíží se. Teď nás uviděli. Tvař se nenápadně, Jamesi. Až kůň poběží, přestaneme je zajímat. Jo. Už se můžeš obrátit. Shy Smile je teď na opačné straně závodistiště a oni sledují dalekohledem, jak se chystá ke startu. Poběží ty čtyři furlon-gy. Pissaro stojí u pátého kůlu."

Bond se otočil a podíval se podél hrazení vlevo na dvě podsadité soustředěné postavy s dalekohledy a stopkami v ruce, které se ztrácely v přitní pod zlatými jilmů.

"Odstartoval." Bond sledoval, jak pádící hnědák zahýbá k dlouhé rovině směřující k nim. Na tu dálku k nim nedoléhá jediný zvuk, ale brzy se ozvalo tiché dunění kopyt po hnědé dráze, které sílilo, až kůň svižně vběhl do zatáčky před nimi a vydal se na poslední furlong k vzdálenému hrazení, odkud jej pozorovali oba muži.

Když kolem nich kůň probíhal s obnaženými zuby, očima rozšířenými námahou, nadskakujícím mohutným lesklým zadkem a odfrkujícími nozdrami, zamrazilo ho v zádech vzrušením. Chlapec na jeho hřbetě se hrbil ve tmenech jako kočka a obličejem se téměř dotýkal koňského hřbetu. Náhle byli pryč v třísti zvuků a poletující hlíny a Bond sjel očima k oběma pozorujícím mužům. Hrbili se, a když kůň prolétl kolem nich, mávli současně rukama k zemi, jak zastavovali stopky.

Leiter se zlehka dotkl jeho paže a oba přátelé nedbale zamířili pod stromy k vozu.

"Běžel sakra dobře," poznamenal Leiter. "Mnohem líp, než skutečný Shy Smile. Nemám ponětí, jaký měl čas, ale kdyby byla dráha tvrdší, lítají mu zpod kopyt jiskry. Když tohle vydrží míli a čtvrt, má to doma. Navíc bude mít handicap šesti liber, protože letos nevyhrál jediný dostih. Tím získá zvláštní výhodu. A teď už jedem na pořádnou snídani. Při pohledu na ty gaunery hned takhle po ránu se ve mně probudily chutě." A pak dodal tiše, spíše sám pro sebe: "A pak si půjdu zjistit, kolik by pan Bell požadoval za jezdeckou chybu, pro kterou by ho diskvalifikovali."

Po snídani, při níž vyslechl další Leiterovy plány, Bond prolenořil dopoledne, poobědval na závodistišti a zhlédl několik nezáživných dostihů, které Leiter v prvním odpoledni předpověděl.

Byl však nádherný den a Bond se zalíbením nasával atmosféru, která částečně připomínala Brooklyn a částečně Kentucky. Přelévající se davy lidí, elegantní majitelé a jejich přátelé ve stromy stíněném paddocku, zkušený podvodníci u totalizátorů a velké tabule s kursy jednotlivých koní a vsazenými částkami, bezchybné starty z traktorem přivezených startovacích klecí, umělé jezírko s šesti labutěmi a ukotvenou kánoí a všudypřítomní černoši, kteří dodávají americkým dostihům exotického příděchu, i když v sedle se objevují zřídka.

Organizace dostihů byla lepší než v Anglii. Zdálo se, že při takovém jištění proti podvodům musí být podvodů méně, ale Bond věděl, že ilegální telegrafní společnosti po celých Spojených státech pozdržují výsledky každého dostihu a srážejí poměr sázek na totalizátorů na 20 - 8 - 4, dvacet na vítězství, osm na pořadí a čtyři na místo, takže miliony dolarů ročně putují do kapes gangsterů, pro něž jsou dostihy jen dalším zdrojem příjmů vedle prostituce a drog.

Bond vyzkoušel systém proslavený "Chicagem" O'Brienem. Na jasné favority sázel na místo, takže "šel na jistotu", jak

to označil pokladník u okénka při jeho první sázce. Koncem osmého dostihu měl patnáct dolarů a nějaké centy. Společně s davy lidí odešel domů, dal si sprchu, prospal se a odebral se do restaurace poblíž dražebního kruhu, kde hodinu popíjel bourbon s pramenitou vodou. Jak mu prozradil Leiter, byl to v dostihových kruzích módní nápoj. Bond pojal podezření, že voda pochází z kohoutku za barem, i když mu Leiter tvrdil, že milovníci bourbonu vyžadují jeho podávání v tradičním stylu, tedy s vodou z horního toku místní řeky, kde je nejčistší. Barmana Bondova objednávka nijak nepřekvapila a Bond se bavil vlastním snobstvím. Snědl slušný steak a po závěrečném bourbonu se vydal k dražebnímu kruhu, kde si s ním Leiter domluvil schůzku.

Dražební kruh měl dřevěnou bíle natřenou konstrukci, byl obklopen stupňovitými lavicemi a postrádal stěny, ale byl zastřešený. Umělý

trávník s dražitelovým stolkem byl ohraničený stříbrně natřenými lany. Jednotliví koně vcházeli v září neonových světel do kruhu a dražitel, obávaný Swinebroad z Tennessee, vždy seznámil diváky s koněm a zahájil dražbu na přijatelné sumě podle vlastního uvážení. Rytmičtým skandováním ji pak rychle hnál nahoru po stovkách, sleduje své dva pomocníky ve smokincích, kteří stáli v uličkách mezi diváky a upozorňovali ho na každé pokývnutí hlavou či zdvižení tužky v řadách elegantně oblečených majitelů a agentů.

Bond se usadil za vychrtlou ženu ve večerních šatech s norkem, jejíž zápěstí byla tak ověšena šperky, že při každém pohybu chřestila. Vedle ní seděl znučený muž v bílém obleku a temně rudé vázance, který mohl být jejím manželem nebo trenérem jejích koní.

Do kruhu vtančil nervózní hnědák s namalovaným číslem 201 na zadní kytě a vzápětí se ozvalo chraplavé vyvolávání. "Nabídka je šest tisíc dolarů, sedm tisíc dolarů. Sedm tisíc tři a čtyři a pět, sedm set padesát, sedm tisíc sedm set padesát za tohle krásné hříbě, osm tisíc, děkuji, pane, kdo dá devět? Osm tisíc pět set, kdo dá devět? Osm šest a sedm, ještě někdo přihodí?"

Odmilka, úder kladívka, upřímně vyčítavý pohled do prvních řad, kde seděli ti nejbohatší. "Přátelé, tak to bychom tohohle dvouletého konika vydražili příliš lacino. Ten vyhraje víc peněz, než kolik jsem stržil na všech dražbách v letošním létě. Takže osm tisíc sedm set a kdo dá devět? (Vyschlá ruka s prsteny a náramky sáhla do kabelky pro tužku ze zlata a bambusu a načmárala něco na program, na němž Bond přečetl "34. ročník Saratožské dražby rocků. Č. 201, hnědé hříbě". Žena se ocelovými očima podívala přes stříbřité lanoví do uhrančivých očí koně a zdvihla tužku.) "A jsme na devíti tisících a kdo dá deset? Zvýší ještě někdo nabídku, neslyšel jsem devět sto, devět sto, devět sto? (Odmilka a poslední zpytavý pohled k přeplněným bílým lavičkám a úder kladívka.) Prodán za devět tisíc dolarů. Děkuji, madam."

Hlavy diváků se otočily a natáhly a žena se tvářila znučeně a řekla něco muži vedle sebe, který pokrčil rameny.

Hnědé hříbě číslo 201 bylo odvedeno z kruhu a vystřídáno hříbětem číslo 202, které vešlo bázlivě a chvělo se úlekem z množství světel, hradby neznámých tváří a oparu neznámých pachů.

Vřadě za Bondem se cosi pohnulo a zezadu se k němu naklonil Leiter a zašeptal mu do ucha, "Domluveno. Stálo to tři tisíce dolarů,

ale podfoukne je. Na posledním furlongu, těsně před vítězným sprintem, udělá jezdeckou chybu. Takže se uvidíme ráno." Šepot ustal a Bond se neohlédl, ale ještě chvíli sledoval dražbu a potom se zvolna odebral cestou pod jilmy domů a bylo mu líto žokeje Tingalinga Bella, který se pustil do tak zoufale nebezpečné hry, i velkého hnědáka Shy Smilea, který teď byl nejen přihlášený pod falešným jménem, ale ještě měl být špatně veden.

KAPITOLA 12 DOSTIH VĚČNOSTI

Bond seděl vysoko na tribuně a vypůjčeným dalekohledem sledoval majitele Sny Smilea, který pojídal mladé kraby. Gangster se rozvaloval v ohrazené restauraci čtyři řady pod Bon-dem. Proti němu seděl Rosy Budd, vidličkou zápolil s párky a kyselým zelím a popíjel pivo z velkého džbánu. Přestože většina stolů byla obsazena, právě kolem tohoto stolu poletovali dva číšníci a vrchní se přišel co chvíli přesvědčit, že hostům nic nechybí.

Pissaro vypadal jako herec z hororové veselohry. Měl velkou měchovitou hlavu a malý obličej s nahloučenými rysy - dvěma pronikavými očky, dvěma černými nozdrami, sešpulenými vlhkými růžovými ústy nad nepatrnou bradou. Tlusté tělo vězelo v hnědém obleku a bílé košili se špičatým límcem, již doplňoval zdobný čokoládově hnědý motýlek. Pissaro nevěnoval pozornost přípravám k prvnímu dostihu, ale soustředil se na jídlo a jen občas se podíval přes stůl na talíř svého společníka, jako by chtěl natáhnout ruku a napíchnout si na vidličku sousto pro sebe. Rosy Budd byl široko-plecí, ostře vyhlížející chasník s čtverhrannou tváří a vybledlými očima, hluboce zasazenými pod tenké světlé obočí. Měl na sobě modře proužkovaný oblek z lehké indické záhybkové látky a tmavomodrou kravatu. Jedl pomalu a jen zřídka vzlédl od talíře. Když dojedl, vzal si ze stolu dostihový program a pozorně jím listoval. Aniž vzlédl od čtení, úsečným zavrtěním hlavy odmítl jídelní lístek, který mu nabízel vrchní číšník.

Pissaro se párátkem rýpal v zubech, dokud mu nepřinesli velkou porci zmrzliny. Pak znovu sklonil hlavu a začal si ji lžičkou rychle soukat do malých úst.

Bond pozoroval oba muže dalekohledem a přemýšlel o nich. Jací to jsou lidé? Vybavil si chladné, jednostranně zaměřené ruské šachisty, nadané neurotické Němce, tiché, smrtelně vážné muže ze Střední Evropy i své vlastní spolupracovníky - bývalé výtečné studenty, veselé žoldáky, lidi, kteří mohli tisíckrát za rok přijít o život. V porovnání s takovými lidmi, usoudil Bond, jsou tihle dva pouhými postavami ze snů dospívajících.

Objevily se výsledky třetího dostihu. Do Dostihu věčnosti zbývala pouhá půlhodina. Bond odložil dalekohled a vzal si dostihový program. Počkal, až na druhé straně závodiště začne na totalizátoru blikat celková vsazená částka a začnou se měnit kursy.

Podíval se do programu na podrobnosti. "Druhý den. Datum 4. srpna. Dostih věčnosti. Dotace 25 000 dolarů. Padesátý

druhý ročník. Pro tříleté. Poplatek za nominaci 50 dolarů. Startovné dalších 250 dolarů. Z celkové dotace je 5 000 dolarů pro druhého v pořadí, 2 500 dolarů pro třetího a 1 250 pro čtvrtého. Trofej bude předána majiteli vítězného koně. Délka dostihu čtvrt druhé míle." Následoval seznam dvanácti koní s jejich majiteli, trenéry a žokeji a ranní tipy odborníků. Za největší favority byli považováni kůň č. 1, Come Again, majitele pana C. V. Whitneyho a kůň č. 3, Pray Action, majitele pana Williama Woodwarda, jejichž kursy se pohybovaly od šesti do čtyř k jedné. Shy Smile majitele pana Pissara, trenér R. Budd, žokej T. Bell, měl tipovaný kurs patnáct k jedné, nejhorší ze všech přihlášených koní. Měl běžet s číslem 10.

Bond znovu obrátil dalekohled k restauraci. Oba muži zmizeli. Bond se podíval přes závodíště k blikajícím údajům na velké tabuli. Favoritem byl nyní kůň č. 3 s kursem dvě k jedné. Come Again zůstal s kursem jedna k jedné. Shy Smile měl kurs dvacet k jedné, který se při Bondově pozorování tabule proměnil na osmnáct k jedné.

Do startu zbývalo už jen čtvrt hodiny. Bond se opřel, zapálil si cigaretu a v duchu si opakoval všechno, co mu Leiter řekl. Přemýšlel, jestli to všechno vyjde.

Leiter sledoval žokeje do jeho penzionu a tam mu ukázal licenci soukromého detektiva. Pak ho pozvolným vydíráním přiměl, aby změnil průběh závodu. Pokud Shy Smile vyhraje, Leiter půjde za komisi rozhodčích a řekne jim, že kůň startoval pod falešným jménem. Tím pádem si Tingaling už nezajezdí. Je tu však jedna možnost, jak se zachránit. Pokud na ni přistoupí, Leiter mu slíbí, že ten podvod neprozradí. Shy Smile musí závod vyhrát, ale být diskvalifikovaný. To se dá zařídit tak, že v závěrečném sprintu žokej překříží dráhu nejbližšímu koni tak, aby bylo jasné, že mu tím zabránil ve vítězství. Pak bude vznesen protest, který musí být uznán. Pro Bella bude snadné zařídit to v poslední zatáčce před cílovou rovinkou tak, aby mohl tvrdit svým zaměstnavatelům, že se to stalo v zápalu boje, že ho další kůň tlačil doleva a jeho kůň klopýtl. Ostatně nemá jediný rozumný důvod, proč by si přál nevyhrát (Pissaro mu za vítězství slíbil další tisíc dolarů), prostě to bude směla, která není při dostizích nijak výjimečná. A Leiter teď dá Tingalingovi tisíc dolarů a další dva tisíce, až to provede.

A Bell to vzal. Bez jakéhokoli zaváhání. Pro předání doplatku určil Dokonalé bahenní a sírové koupele, kam chodí každý večer na bahenní koupel, aby si udržel váhu. V šest hodin. A Leiter mu to slíbil. Ony dva tisíce dolarů měl teď Bond v kapse, protože zdráhavě souhlasil, že doprovodí Leitera na místo předání, pokud všechno proběhne, jak bylo dohodnuto.

Vyjde to?

Bond si vzal dalekohled a přehlédl závodíště. Všiml si čtyř silných stožárů po čtvrt míli, na nichž byly umístěny automatické kamery, které zaznamenávaly celý průběh dostihu. Rozhodčí měli film k dispozici několik minut po jeho skončení. A právě kamera na čtvrtém stožáru poblíž cíle měla zaznamenat všechno, co se přihodí v poslední zatáčce. Bond pocítil záchvěv vzrušení. Zbývalo pět minut. Na start, který byl asi sto yardů vlevo, právě vlekli startovací klece. Koně jednou oběhnou a poběží poslední furlong. Cíl měl Bond přímo pod sebou. Zaměřil dalekohled na velkou tabuli. Kursy favoritů ani Shy Smilea se nezměnily. Ke startu se lehkým klusem blížili koně. V jejich čele šel Come Again, druhý favorit dostihu. Velký černý kůň byl sedlán žokejem v modro-hnědých barvách Whitneyho stáje. Favorit Pray Action byl jásavě přivítán diváky. Už na pohled rychlý sedák ze slavného belairského chovu nesl žokeje ve wood-wardském bílém dresu s červenými skvrnami. Na konci zástupu šel velký hnědák s lysinou a čtyřmi bílými punčochkami, v jehož sedle jel bledý žokej v levandulovém hedvábném dresu s černým kosočtvercem na hrudi a na zádech.

Kůň se pohyboval tak lehce a jistě, že Bonda při dalším pohledu na tabuli nepřekvapilo, když se kurs rychle změnil na sedmáct a vzápětí na šestnáct k jedné. Za okamžik se vrhnou do hry velké peníze (všechny kromě těch, které mu zbyly v kapse z tisíce dolarů zálohy) a kurs bude dále klesat. Hlasatel z amplionu oznámil začátek dostihu. Vlevo od Bonda se koně řadili ke startovacím klecím. Pink, pink, pink - blikající kurs u čísla 10 se rychle měnil - patnáct, čtrnáct, třináct, dvanáct, jedenáct až ke konečnému devět k jedné. Poté čísla přestala blikat a totalizátor byl uzavřen. Kolik dalších tisíc odešlo prostřednictvím Western Union na nenápadné adresy v Detroitu, Chicagu, New Yorku, Miami, Saň Franciscu a tuctu dalších nedostihových měst po celých Spojených státech?

Ozvalo se ostré zazvonění ručního zvonu. Ve vzduchu zajiskřilo napětí a dav oněměl. Nepravidelná řada koní vyrazila kupředu za dunění kopyt, od nichž odletovaly kusy hlíny a tříslivé kůry. Bledé tváře žokejů zpola zakryté brýlemi, řeka vzdouvajících se ramen a koňských zadků, divoký záblesk bělma, změt' čísel, v nichž Bond občas zahlédl důležitou desítku, která se držela vepředu a u zábradlí. A pak se prach začal usazovat a hnědo-černá masa vběhla do první zatáčky a plynule vproudila do rovinky a Bond pocítil, jak mu dalekohled klouže po potu kolem očí.

Pole vedl černý outsider, kůň číslo pět. Je to snad ten neznámý kůň, který se stane bezděčným účastníkem Bellova podvodného triku? Jenže současně s ním běžel i kůň číslo jedna a hned za nimi kůň číslo tři. Půl délky za nimi běžela desítka. Ostatní koně byli tři délky za vedoucí čtveřicí. Za zatáčkou se ujal vedení Whitneyho vraník. Shy Smile šel čtvrtý. Na dlouhé protější rovince zaútočila trojka, již se pověsil na paty Tingaling Bell v sedle hnědáka. Oba předběhli pětku a dostali se půl délky za vedoucí jedničku. V následné zatáčce a rovince se do vedení vypracoval kůň číslo tři. Shy Smile šel druhý a jedničku nechal délku za sebou. Brzy se však dostal na úroveň vedoucího koně a společně vběhli do poslední zatáčky. Bond zadržel dech. Ted'! Ted'! Zdálo se mu, že slyší vrčení skryté kamery na velkém bílém stožáru. Shy Smile byl ve vedení, ale trojka běžela u vnitřního zábradlí. Dav halasně povzbuzoval favorita. Bell se zvolna blížil k šedákovi, hlavu skloněnou až na koňský hřbet, aby mohl předstírat, že koně u zábradlí neviděl. Mezera mezi koňmi se stále zmenšovala, až hnědákova hlava překryla Bondovi výhled na hlavu druhého koně. Ano, a žokej v sedle Pray Actiona se pod nátlakem druhého koně náhle vztýčil ve tmenech a Shy Smile šel vzápětí do délkového vedení.

Dav rozněvaně zaburácel. Bond odložil dalekohled, opřel se a sledoval, jak zpěňný hnědák probíhá cílem. Pět délek za ním doběhl Pray Action. Come Again v závěrečném náporu neuspěl a skončil třetí.

To nebylo špatné, pomyslel si Bond uprostřed hlučícího davu. To vůbec nebylo špatné.

A jak mistrně to ten žokej provedl! I Pissaro bude muset uznat, že

s takhle skloněnou hlavou nemohl drahého koně vidět. Vypadalo to na zcela přirozený výběh ze zatáčky do cílové rovinky, kde Tinga-ling se stále skloněnou hlavou povzbuzoval koně bičikem, jako by si myslel, že je pouhé půl délky před koněm číslo tři.

Bond si na tabuli přečetl výsledky. Z tribun se ozývalo nesouhlasné hvízdání. "Č. 10, Shy Smile, pět délek. Č. 3, Pray Action, 1/2 délky. Č. 1, Come Again, tři délky. Č. 7, Pirandello, tři délky."

Koně se lehkým klusem blížili k váze a davy řvaly. Tingaling Bell se široce usmíval. Zasunul bičik do pouzdra, sklouzl ze zpěněného hnědáka a se sedlem v podpaží se odebral k váze.

Mezi diváky náhle vypukl jásot. U jména Shy Smile se objevilo slovo PROTEST a z amplionu se ozvalo: "Prosím o pozornost. V tomto dostihu vznesl žokej T. Lucky, který jel koně číslo tři, Pray Actiona, protest za nesprávnou jízdu proti žokejovi T. Bellovi, který vedl koně číslo 10, Shy Smilea. Neničte své sázky. Opakuji, neničte své sázky."

Bond vytáhl kapesník a otřel si ruce. Dokázal si představit, co se děje v promítacím šálku za loží rozhodčích. Bell tam stojí a tváří se dotčeně, protestující žokej se tváří ještě dotčeněji. Budou tam i majitelé? Bude Pissarovi stékat pot po tlustých čelistech za límec košile? Budou i další majitelé pobledlí a rozčilení?

A pak se znovu ozval hlas z amplionu. "Prosím o pozornost. V tomto dostihu byl kůň číslo deset, Shy Smile, diskvalifikován a za vítěze byl prohlášen kůň číslo tři, Pray Action. Tento výsledek je nyní oficiální."

Bond se uprostřed burácejícího davu toporně vztyčil a odešel směrem k baru. Přemýšlel, jak to udělají s žokejovou odměnou. Snad ho něco napadne při bourbonu a pramenité vodě. Měl z toho nepříjemný pocit, i když Dokonalé bahenní a sírové koupele působily svýrř názvem zcela opačně. V Saratoze ho nikdo nezná. Ale potom už pro Pinkertony nic neudělá. Zavolá Shadymu a bude si stěžovat, že nedostal svých pět tisíc. A že si dělá starosti i o jeho odměnu. J(zábavné pomáhat Leiterovi manipulovat s těmihle lidmi. Teď už vsál bude muset nastoupit sám. Razil si cestu k zaplněnému baru.

KAPITOLA 13 DOKONALÉ BAHENNÍ A SÍROVÉ

V malém červeném autobusu byla jen černoška se zakrnělou rukou a vedle řidiče pak dívka, která si své ruce schovávala. Obličejem zahaleným hustým černým závojem připomínala včelaře.

Na bocích autobusu byl nápis "Dokonalé bahenní a sírové koupele" a na čelním skle "V každou celou hodinu". Projel městem, aniž nabral další cestující, a sjel z hlavní silnice na špatně udržovanou šterkovou cestu, která vedla školkou mladých jedlí. Po půl míli se cesta stočila a autobus sjel po krátkém svahu ke shluku omšelých šedých dřevěných budov. Z jejich středu trčel vysoký komín ze žlutých cihel, z něhož se do poklidného ovzduší vinul tenký proužek černého kouře. Před lázněmi bylo zcela mrtvo, ale když autobus dojel po plevelem zarostlé šterkové cestě k drátěným dveřím, které byly zřejmě vchodem do lázní, vyšli z nich dva starci a kulhající barevná žena. Vyčkali nad schůdky, až cestující vystoupí.

Venku udeřil Bonda do nosu nepříjemný zápach síry, který jako by vycházel odkudsi z hlubin zemských útrob. Bond se nevydal ke vchodu, ale usadil se na hrubé lavičce pod uschlými jedlemi. Seděl tam tak několik minut, aby se obrnil proti tomu, co ho čekalo za drátěnými dveřmi, a aby setřásl pocity tísně a odporu. Usoudil, že jsou částečně způsobeny reakcí zdravého těla na přítomnost nemoci a částečně na nevinný kouř z komína připomínajícího krematorium koncentračního tábora. Hlavním důvodem však byla nepochybně představa, že bude muset projít těmi dveřmi, koupit si lístek a pak se svléknout a odevzdat se neznámým úkonům, které provádějí v tomhle příšerném omšelém zařízení. Autobus odhrkal pryč, Bond osaměl a všude se rozhostilo naprosté ticho. Vchodové dveře a okna vedle nich mu připomínaly obličej, který ho vyčkávavě pozoroval. Vejde dovnitř? Co ho tam čeká?

Bond se netrpělivě zavrtěl. Vstal a zamířil po šterku k dřevěným schůdkům. Vyběhl po nich a prošel dveřmi, které se za ním hlučně zabouchly.

Ocitl se v ošumělé recepci. Sírové výpary tu páchly silněji. Za

L

železnou mříží byl recepční pult. Po stěnách byla rozvěšena zarámovaná osvědčení, uznání a dobrozdání. Na některých se pod podpisem skvěla červená papírová pečeť. Ve vitrině byly balíčky v průhledných obalech a nad nimi necvičenou rukou a velkými písmeny nápis "Odneste si domů lázeňský balíček. Můžete se léčit i doma v soukromí." Na reklamě na levný deodorant byl přilepený ceník, který však nezakrýval slogan: "Necht' je podpaží zdrojem vašeho šarmu."

Povídá recepční s naondulovanými oranžovými vlasy a obličejem připomínajícím smutný žlutkový věneček líně zvedla hlavu a podívala se na něj skrz mříže. Prst si přidržovala v místě, kde přestala číst Příběhy opravdové lásky.

"Co pro vás můžu udělat?" Byl to hlas vyhrzený neznámým lidem, kteří nevěděli, jak to tu chodí.

Bond se s obezřetnou nedůvěřivostí podíval skrz mříže. "Rád bych si dal koupel."

"Bahenní nebo sírovou?" Volnou rukou sáhla pro lístky.

"Bahenní."

"Máte zájem o předplatně? Přejde to levněji."

"Ne, díky."

"Dolar padesát." Prostrčila mříží fialový lístek a držela na něm prst, dokud vedle něj Bond nepoložil peníze.

"Kudy mám jít?"

"Doprava," odpověděla. "Pořád tou chodbou. Cennosti si radši nechte tady." Pod mříží mu přistrčila velkou bílou obálku. "Napište na ni své jméno." Sledovala, jak do ní Bond vkládá hodinky a obsah kapes a píše na ni jméno.

Dvacet stodolarových bankovek měl Bond za košili. Po krátkém rozmyšlení vrátil obálku recepční. "Díky."

"Nemáte zač."

Vzadu v recepci byly nízké dveře. Po obou stranách měly bílé natřené dřevěné ruce s vytrčenými ukazováky, směřujícími doprava a doleva. Na jedné ruce bylo napsáno BAHNO, na druhé SÍRA. Bond prošel dveřmi a zabočil doprava do vlhké chodby s betonovou podlahou, která se mírně svažovala. Na jejím konci prošel lítačkami a ocitl se ve vysoké dlouhé místnosti se střešním oknem a kabinami podél stěn.

Bylo tam horko a vznášela se tam pára a sírové výpary. U hracího stolku poblíž vchodu hráli dva mladší zženštile vyhlížející muži

s šedými ručníky kolem pasu gin rummy. Na stolku stály dva popelníky plné cigaretových oharků a kuchyňský talíř s hromadou klíčů. Když Bond vstoupil, muži vzhledli od karet a jeden z nich zdvihl z talíře klíč a podával mu jej. Bond popošel a klíč si vzal.

"Dvanáctka," řekl muž. "Máte lístek?"

Bond mu podal lístek a muž ukázal na kabiny za sebou a pokývl hlavou směrem ke dveřím na konci místnosti. "Koupele jsou tam." Poté se oba muži vrátili ke hře.

V zatuchlé kabině byl pouze složený ručník, stálým praním odřený na osnovu. Bond se svlékl a uvázal si ručník kolem pasu. Přeložil objemný balíček bankovek a uschoval jej do kapsičky saka pod kapesník. Doufal, že je to poslední místo, kam by se zloděj díval při rychlém pátrání. Na vyčnívající hák pověsil podpažní pouzdro s pistolí, vyšel z kabiny a zamkl za sebou dveře.

Neměl tušení, co ho čeká za dveřmi na konci místnosti. Nejdřív se mu zázrálo, že se ocitl v márnici. Než se mohl rozhlédnout, přistoupil k němu tlustý lysý černoch s povislým řídkým knírem a změřil si ho odshora dolů. "Co je to s várna, pane?" zeptal se bez zájmu.

"Nic," odpověděl Bond úsečně. "Jen bych si rád vyzkoušel bahenní koupel."

"No tak jo," řekl černoch. "Nějaký potíže se srdcem?"

"Ne."

"Výborně. Pojdte za mnou."

Bond následoval černocha po kluzkém betonu k dřevěné lavici, která stála podél dvou zanedbaných sprchových kójí. V jedné stál jakýsi nahák obalený bahnem, jehož hadicí sprchoval muž se znetvořeným uchem připomínajícím kvěťák.

"Hned jsem u vás," řekl velký pružný černoch nenuceně a jeho nohy zapleskaly po mokré podlaze, jak beze spěchu odcházel za nějakou prací. Bond se za ním díval a mráz mu přeběhl po zádech při pomýšlení, že by se měl svěřit těm mohutným tlapám s růžovými dlaněmi.

Bond choval k barevným přirozenou náklonnost, ale uvědomoval si, jaké štěstí má Anglie ve srovnání s Amerikou, kde člověk už od školy musí vyrůstat s rasovými problémy. Usmál se při vzpomínce na výrok, který pronesl Leiter při jejich poslední společné práci v Americe. Bond se tehdy zmínil o panu Bigovi, slavném harlem-ském zločinci, jako o "tom zatraceném negrovi", Leiter ho zarazil.

"Opatrně, Jamesi," řekl. "Tady jsou na to lidé tak citliví, že černému číšníkovi nemůžeš ani říct o černou kávu, aby tě nepodezíral z výsměchu."

Vzpomínka na tuhle Leiterovu poznámku Bonda rozveselila. Odvrátil pohled od černocha a rozhlédl se po interiéru Dokonalých bahenních lázní.

Nacházel se v šedé betonové čtvercové místnosti. Od stropu visely čtyři mužinci potřísněné holé žárovky, které vrhaly na vlhké stěny i podlahu ošklivé světlo. U stěn stály stoly na kozách. Bond je automaticky spočítal. Dvacet. Na každém stole byla jakási těžká dřevěná rakev s tříčtvrtečním víkem. Z většiny rakví trčely zpoceně obličej. Několikero očí se zpytavě obrátilo k Bondovi, ale většina těch rudých obličejů zjevně spala.

Jedna rakev byla otevřená a víko měla opřené o zeď. Ta byla zřejmě určena Bondovi. Černoch přes ni přehodil těžké zašlé prostěradlo a urovnal je dovnitř tak, aby jeho okraje přečnívaly přes bočnice rakve. Pak odešel doprostřed místnosti, vybral si dvě z řady věder naplněných až po okraj kouřícím temně hnědým bahnem a hlučně je postavil vedle otevřené rakve. Vnořil mohutnou ruku do jednoho vědra, nabral plnou dlaň husté mazlavé hmoty a rozmazal ji po dně rakve. Tak pokračoval, dokud v rakvi nebyly dva palce bahna. Pak se odebral - zřejmě aby se bahno ochladilo, usoudil Bond - k otlučené sedací vaně plné ledových bloků, zatápal v ní a vytáhl několik vlhkých ručníků. Přehodil si je přes ruku a prošel kolem obsazených rakví. U každé se zastavil a přiložil mokrý ručník na zpoceně čelo jejího nájemníka. Nic dalšího se tu nedělo a až na syčení hadice vedle Bonda bylo v místnosti ticho. Náhle syčení ustalo. "Tak hotovo, pane Weissi," ozval se nějaký hlas. "Pro dnešek už máte dost." Ze sprchové kóje malátně vyvrávoral tlustý nahý muž s mohutným černým ochlupením a vyčkal, než ho muž s kvěťákovým uchem zabalí do froté županu, rychle ho vytře a odvede ke dveřím, jimiž Bond vešel.

Muž s kvěťákovým uchem se pak obrátil a zamířil ke dveřím na opačné straně místnosti, jimiž vyšel. Do místnosti se na okamžik vylilo denní světlo a Bond uviděl trávu a nádherný záblesk modré oblohy. Pak se muž vrátil s dvěma kouřícími vědry bahna, kopnutím za sebou zavřel dveře a přidal vědra do řady uprostřed místnosti.

Černoch přešel k Bondově rakvi a dotkl se bahna hřbetem ruky. Otočil se a kývl na Bonda. "Můžete, pane," řekl.

Bond k němu došel a muž mu odebral ručník a jeho klíč pověsil na háček nad stůl.

Bond před ním stál zcela nahý.

"Už jste někdy zkusil bahenní lázeň?"

"Ne."

"Myslel jsem si to, takže vám nastavím teplotu bahna na sto deset. Až se aklimatizujete, mužem jít na sto dvacet nebo sto třicet. Tak si lehněte."

Bond nesměle vlezl do rakve a položil se. Bahno bylo na první dotek palčivé. Pomalu se natáhl a položil si hlavu na čistý ručník přehozený přes kapokový polštář.

Když se uložil, černocho zabodl obě ruce do vědra s bahnem, které mu začal postupně nanášet na celé tělo.

Bahno bylo temně čokoládově hnědé a působilo hladce, těžce a slizce. Bond ucítil pach rašeliny. Pozoroval lesklé tlusté černochovy ruce, pracující na odporné hromadě, která kdysi byla jeho tělem. Věděl snad Felix Leiter, jaké to bude? Bond se zuřivě zašklebil do stropu. Jestli to byl jeden z Felixových žertíků...

Když černocho skončil, byl Bond téměř celý ponořený v horkém bahně, jen obličej a oblast kolem srdce zůstaly bílé. Měl pocit, že se dusí, a po čele mu začal stékat pot.

Černocho se svižně sehnul, uchopil kraje prostěradla a zabalil Bon-dovo tělo i s rukama. Bond mohl hýbat pouze prsty a hlavou, ale jinak byl méně pohyblivý než ve svěrací kazajce. Muž nakonec při-klopil víko rakve, sejmul ze zdi břidlicovou tabulku a načmáral na ni čas. Bylo přesně šest hodin.

"Dvacet minut," řekl. "Cítíte se dobře?"

Bond neurčitě zabručel.

Černocho odešel za další práci a Bond němě zíral do stropu. Cítil, jak mu pot stéká z vlasů do očí. Proklínal Felixe Leitera. Tři minuty po šesté hodině se otevřely dveře a objevila se v nich nahá vychrtlá postava Tingalinga Bella. Měl lasičkovitý obličej a na jeho těle byla patrná každá kost. Sebevědomě došel doprostřed místnosti.

"Zdravím tě, Tingalingu," přivítal ho muž s kvěťákovým uchem. "Slyšel jsem, žeš měl dneska nějaký trable. To je zlý."

"Ta komise rozhodčích je banda pitomců," řekl Tingaling zlostně. "Proč bych křížil cestu Tommymu? Je to jeden z mejch nejlepších kámošů. K čemu by mi to bylo? Ten dostih byl předem

prodanej. Hele, černá hubo," nastavil nohu černochovi, který kolem něj procházel s vědrem bahna, "dneska ze mě musíš sundat šest uncí. Právě jsem spořádal talíř hranolků. Zejtra mi v Oakridgi nandají haldu olova."

Černocho překročil nastavenou nohu a mohutně se zasmál. "Neboj se, chlapče," řekl láskyplně, "v nehorším ti můžu urvat ruku. Tak bys shodil velice lehce. Hned jsem u tebe."

Dveře se znovu otevřely a do místnosti nahlédl jeden z hráčů karet.

"Boxere," oslovil muže s kvěťákovým uchem, "Mabel říká, že se nemůže dovolat do lahůdek, aby ti objednala dlabanec.

Telefon se podělal. Zřejmě něco na vedení."

"Ach bože," povzdychl si muž, "tak řekni Jackovi, ať mi něco přiveze."

"Dobře."

Dveře se zavřely. Poruchy telefonní sítě jsou v Americe vzácné a Bond měl už v tuhle chvíli pojmout nějaké podezření. Ale nepojal. Místo toho se podíval na hodiny. Ještě deset minut. Přišoural se k němu černocho s chladnými ručníky přes ruku a jeden mu přehodil přes vlasy a čelo. Bond pocítil obrovskou úlevu a pomyslel si, zeje to přece jen docela snesitelné.

Vteřiny ubíhaly. Žokej se za neustálého klení položil do rakve přímo před Bondem a ten odhadoval, že má bahno sto třicet stupňů teplé. Černocho Tingalinga zabalil a přiklapl za ním víko. Na břidlicovou tabulku napsal 6,15.

Bond zavřel oči a přemýšlel, jak předá peníze. V odpočívámce po koupeli? Mohla by tu být místnost, kde se člověk po tomhle všem může na chvíli natáhnout. Nebo na chodbě po cestě ven? Nebo v autobusu? Ne. V autobusu raději ne. Bude lepší, když je spolu neuvidí.

"Tak, panstvo, nikdo ani hnout. Zachovejte klid a nikomu se nic nestane."

Byl to tvrdý, smrtelně vážný hlas.

Bond prudce otevřel oči a zachvěl se, když ucítil pach nebezpečí, který vevanul do místnosti.

Dveře vedoucí ven, odkud se nosilo bahno, byly dokořán otevřené. Jeden muž mířil doprostřed místnosti a druhý zůstal stát ve dveřích. Oba drželi v rukou zbraně a oba měli přes hlavu černé kukly s prosthzenými otvory pro oči a ústa. V místnosti bylo naprosté

ticho, jen sprchy šuměly. V každé kóji stál jeden nahý muž. Zírali do místnosti přes závoj vody a lapali po dechu. Vlasy jim padaly do očí. Muž s kvěťákovým uchem stál zcela nehybně a oči měl obrácené v sloup. Voda z hadice mu stékala na nohy.

Muž se zbraní došel doprostřed místnosti a postavil se vedle kouřících věder s bahnem před černochem, který držel v rukou plná vědra. Černocho se lehce zachvěl a držadlo jednoho vědra nepatrně zarachotilo. Muž v kukle ho zmrazoval pohledem a Bond si všiml, že obrátil zbraň v ruce, takže ji teď držel za hlaveň. Zničehonic udeřil černocho pažbou zbraně doprostřed obrovského břicha.

Ozvalo se ostré a vlhké plesknutí, následované řinčením věder. Černocho se chytil za břicho a sesul se na kolena. Jeho lesklá oholená hlava se sklonila téměř k mužovým nohám, jako by mu vzdával hold. Muž poodstoupil. "Kde je ten rajťák?" zeptal se zlověstně. "Bell. V který truhle?"

Černocho ukázal pravou rukou.

Muž se zbraní zamířil do míst, kde ležel Bond s nohama u Tinga-lingovy hlavy.

Nejdřív upřel pohled na Bonda a znehybněl. Dvojice třpytivých očí shlížela dolů kosočtverečnými otvory v černé kukle. Pak se muž pohnul a zastavil se nad žokejem.

Na okamžik opět znehybněl, ale vzápětí se vyhoupl na víko Tingalingovy rakve a zahleděl se mu do očí. "Ale ale, proslulej Tin-galing Bell." Tón jeho hlasu byl děsivě přátelský.

"O co kráčí?" zeptal se žokej vyděšeně.

"Ale no tak, Tingalingu," řekl muž mírně. "O co by asi mohlo kráčet? Nic tě nenapadá?"

Žokej naprázdno polkl.

"Neslyšel jsi náhodou o koni, co se jmenuje Shy Smile, Tingalingu? Nebyl jsi náhodou u toho, když dneska v půl třetí překřížil dráhu jinému koni?" Mírný tón z hlasu zcela vymizel.

Žokej se tiše rozvzlykal. "Proboha, šéfe. To nebyla moje chyba. To se může stát každému." Fňukal jako dítě, které očekává trest. Bond sebou trhl.

"Mí přátelé jsou toho názoru, že to byl podfuk." Muž se naklonil nad žokeje a jeho hlas byl stále ostřejší. "Mí přátelé jsou toho názoru, že žokej rvýho formátu může něco takovýho provést jedině úmyslně. Mí přátelé ti prohledali pokoj a v lampičce našli schovanou tisícovku. Mí přátelé chtějí vědět, odkud ty prachy máš."

Ostré plesnutí a pronikavý výkřik se ozvaly současně.

"Tak povídej, parchante, nebo ti vystřelím mozek z hlavy." Bond uslyšel cvaknutí natahovaného kohoutku.

"To jsou moje prachy," vysoukal ze sebe koktavě žokej. "Je to všechno, co mám. Schoval jsem si je do lampičky. Jsou moje. Přisáhám. Proboha, musíte mi věřit. Musíte," vzlykal prosebně Tin-galing.

Muž znechuceně odfrkl a zdvihl zbraň, takže se ocitla v Bondově zorném uhlu. Palec se zlověstnou bradavicí na prvním článku odjistil zbraň. Muž sklouzl z rakve a podíval se žokejovi do obličeje.

"V poslední době jsi toho moc naježdil, Tingalingu," zašeptal úlis-ně. "Jsi přetažen. Potřebuješ si dáchnout. Pořádně dáchnout. Jako v sanatoriu nebo tak." Tiše a starostlivě promlouval dál a poodstoupil od rakve, takže ho žokej nemohl vidět. Bond sledoval, jak se shýbá k jednomu kouřícímu vědru s bahnem. S ním se pak vrátil k Tingalingovi.

Bond ztuhl a náhle pocítil tíži bahna.

"Jak jsem říkal, Tingalingu, potřebuješ si pořádně dáchnout. A trochu se nažrat. Poležet si v hezkým stinným pokoji se zataženej-ma závěsma."

Tichý hlas rozechvíval zmrtvělou místnost. Ruka s vědrem se pomalu zdvihla. Výš a ještě výš.

A pak už žokej vědro uviděl a vytušil, co se stane. Začal naříkat.

"Ne, ne, ne, ne, ne."

Přestože bylo v místnosti horko, z bahna valícího se líně z vědra se kouřilo.

Muž svižně poodstoupil stranou a vrhl vědro po muži s kvěťákovým uchem, který zůstal nehybně stát, neschopen uhnout. Pak došel ke svému kolegovi, stále stojícímu ve dveřích, a otočil se do místnosti. "Žádný podrazy. Žádný poldové. Stejně nejde telefon." Chraplavě se zasmál. "Radši toho chlapce vyhrabejte, než se mu usmažej oči."

Dveře se s klapnutím zavřely a rozhostilo se ticho, narušované jen šuměním vody ve sprchách.

KAPITOLA 14 "CHYBYNEOMLOUVÁME"

"A co bylo potom?"

Leiter seděl na Bondově křesle v motelu a Bond přecházel po pokoji sem a tam. Každou chvíli se zastavil u nočního stolku a napil se whisky s vodou.

"Příšerný zmatek," řekl Bond. "Všichni začali naříkat, že chtějí ven a muž s kvěťákovým uchem oplachoval Tingalingovi hadicí obličej a volal na pomoc ty dva muže z vedlejší místnosti. Ten černoch úpěl na podlaže a nazí chlapi ze sprch zmateně pobíhali jako slepice s useknutou hlavou. Pak tam vtrhli ti dva od karet a sundali víko z Tingalingovy truhly a odnesli ho pod sprchu. Myslím, že byl skoro mrtvý. Napůl udušený. Celý obličej měl nateklý a popálený. Byl to úděsný pohled. Jeden z těch nahých chlapů se pak vzpamatoval a pozotvíral víka, abychom mohli ven. A tak tam stálo dvacet za-bahněných chlapů na jednu jedinou sprchu. Ale postupně se to urovnávalo. Jeden z těch pomocníků odjel do města pro sanitku. Na černocha někdo vychrstl vodu, takže se postupně vzchopil. S předstíraným nezájmem jsem se snažil zjistit, jestli někdo nemá poněti, kdo byli ti dva pistolníci. Nikdo ani nerušil. Převládalo mínění, že jsou z nějaké mafie z cizího města. Nikoho už nezajímalo, že kromě žokeje nebyl nikdo zraněn. Všichni ze sebe jen toužili smýt to bahno a rychle vypadnout ven." Bond znovu upil whisky a zapálil si cigaretu.

"Neupoutalo tě na těch chlapcích něco?" zeptal se Leiter. "Výška, oblečení, cokoliv?"

"Toho u dveří jsem moc neviděl," odpověděl Bond. "Byl menší a hubenější než ten druhý. Měl tmavé kalhoty a šedou košili bez kravaty. Zbraň vypadala na pětačtyřicítku. Mohl to být colt. Ten druhý, který odvedl veškerou práci, byl velký a obtloustlý. Rychlé, ale rozvážené pohyby. Černé kalhoty. Hnědá košile s bílými proužky. Bez saka a bez kravaty. Černé boty, čisté, drahé. Osmatřicítka Police Positive. Žádné náramkové hodinky. A taky," rozvzpomněl se náhle, "bradavice na horním článku pravého palce. Byla zarudlá, jako by si ji cucal."

"Wint," řekl Leiter s jistotou v hlase. "A ten druhý je Kidd. Vždycky pracujou spolu. Jsou to nejostřejší chlapci Spangova gangu. Wint je podlý parchant. Skutečný sadista. Vyžívá se v tom. Tu bradavicí na palci si věčně cucá. Říká se mu 'Podělaný', protože nesnáší cestování. Dělá se mu špatně v autě i ve vlaku a letadla jsou podle něho smrtelné pastí. Dostává zvláštní příplatek za práci, při které se musí někam přesunovat. Ale na pevné zemi je naprosto sebejistý. Kidd je hezký kluk. Pravděpodobně žije s Wintem. Někteří homosexuálové jsou ti nejhorší zabijáci. Kidd má úplně bílé vlasy, přestože je mu teprve třicet. To je jeden z důvodů, proč pracujou v kuklách. Jednou bude Wint litovat, že si tu bradavicí nenechal vypálit. Vybavil se mi okamžitě, jak ses o ní zmínil. Myslím, že půjdu za poldama a dám jim tip. O tobě se přirozeně nezmíním. A navedu je na Shy Smilea, dál už si to můžou vyřešit sami. Wint a jeho přítel touhle dobou nasedají na vlak do Albany, ale ani tak neuškodí, když jim trochu zatopíme." Leiter se obrátil ve dveřích. "Moc si to neber, Jamesi. Za hodinu se vrátím a zajdeme si na dobrou večeři. Zjistím, kam odvezli Tingalinga, a doručíme mu ty prachy. Třeba ho to trochu rozveselí, parchanta malého. Takže se uvidíme."

Bond se svlékl a strávil deset minut pod sprchou. Vydrhl se a umyl si vlasy, aby se zbavil poslední příšerné připomínky Dokonalých koupelí. Pak se oblékl do kalhot a košile, zašel do telefonní budky v recepci a zavolaal Shadymu.

"Je tam obsazeno, pane," řekla mu operátorka. "Mám to podržet?"

"Ano, prosím," řekl Bond s úlevou, že hrbáč je ještě v kanceláři. Teď mu může po pravdě tvrdit, že už mu zkoušel volat dříve. Shadymu mohlo být divné, že nevolal a nestěžoval si ohledně Shy Smilea. Když Bond viděl, co se stalo s žokejem, rozhodl se jednat s Diamantovou mafii uctivě.

Telefon tlumeně zavrčel, což v americké síti znamenalo zvonění.

"Volal jste Wisconsin 7-3697?"

"Ano."

"Mám pro vás ten hovor, pane. Mluvte, máte spojení s New Yorkem." A vzápětí se ozval vysoký tenký hrbáčův hlas:

"Ano. Kdo volá?"

"James Bond. Zkoušel jsem vám volat už dřív."

"Ano?"

"Shy Smile mi žádné peníze nepřinesl."

"Já vím. Ten žokej to zvorál. Takže o co jde?"

"O peníze," řekl Bond.

Na druhém konci bylo ticho. "No dobře," ozvalo se po chvíli. "Začneme znovu. Pošlu vám telegraficky tisíc, ten, který jste na mě vyhrál. Vzpomínáte si?"

"Ano."

"Zůstaňte u telefonu. Za několik minut vám zavolám a řeknu vám, co s ním uděláte. Kde bydlíte?"

Bond mu to řekl. "Tak dobře. Ráno ty peníze budete mít. Za chvíli volám." Telefon oněměl.

Bond odešel k recepčnímu pultu a přehlédl policičku s brožovanými knihami. Pobavilo ho, ale zároveň na něj udělalo dojem, jak tihle lidé pečlivě počítají a jak si dávají pozor, aby zlegalizovali každý krok svých operací. Dělal to samozřejmě správně. Jak by on, Angličan, mohl získat pět tisíc dolarů jinak než hazardem? A jaký bude ten příští hazard?

Telefon začal signalizovat příchozí hovor. Bond vešel do budky, zavřel za sebou dveře a zdvihl sluchátko.

"Jste to vy, Bonde? Teď mě dobře poslouchajte. Dostanete je v Las Vegas. Přijďte do New Yorku a odtud leťte letadlem. Letenku objednejte na mě. Já ji zaplatím. Z Los Angeles vám každou půlhodinu letí místní letadlo do Vegas. V Tiaře máte rezervaci. Cestu určitě najdete. A teď pozorně poslouchajte. Přesně v deset hodin a pět minut přijdete k třem blackjackovým stolům v Tiaře na té straně herny, která je blíž baru. Rozumíte?"

"Ano."

"Sednete si a pětkrát vsadíte nejvyšší povolenou částku, to je tisíc. Pak se zvednete a odejdete od stolu. Dál už hrát nebudete. Slyšíte mě?"

"Ano."

"V Tiaře máte placený účet. Po hře se procházejte a čekejte na další pokyny. Rozumíte? Opakujte mi to."

Bond zopakoval instrukce.

"V pořádku," řekl hrbáč. "Nemluvte o tom a hlavně neudělejte chybu. Chyby neomlouváme. To zjistíte, až si přečtete zítřejší noviny."

Ve sluchátku se ozvalo tiché cvaknutí. Bond je položil a zamyšleně se odebral přes trávník do svého pokoje.

Blackjack! Staré oko z dob mládí. Přiválo mu vzpomínky na čaje

v dětských pokojích kamarádů, kdy dospělí odpočítali nabarvené kostěné žetony na hromádky tak, aby jich měl každý za šilink, na vzrušení z obrácení desítky a esa a výhry dvojnásobku, vzrušení při tažení páté karty, když měl člověk sedmáct a chtěl čtyři nebo méně, aby dosáhl "Pěti a pod."

A teď měl hrát tu dětskou hru znovu. Jenže tentokrát bude krupiér podvodník a barevné žetony budou mít hodnotu tři set liber. Vyrostl a tohle bude skutečná hra pro dospělé.

Bond se natáhl na postel a zahleděl se do stropu. Čekal na Felixe Leitera a v myšlenkách už bloudil po slavném hráčském městě, představoval si, jaké to bude, jestli a na jak dlouho uvidí Tiffany Caseo-vou.

V umělohmotném popelníku se navršilo pět oharků, než se na šterkové cestičce venku ozval Leiterův kulhavý krok. Společně pak odešli přes trávník k studillacu a Leiter cestou informoval Bonda o posledním dění.

Chlapci z Diamantové mafie všechno uklidili - Pissara, Budda, Winta, Kidda. I Shy Smile už byl v přepravním boxu na prvním úseku dlouhé cesty přes celé Spojené státy na ranč v Nevadě.

"FBI už na tom případu pracuje," pokračoval Leiter, "ale v podstatě to bude jen krátký příběh ve Spangových sebraných spisech. Bez tvého svědectví by nikdo neměl ani potuchy, kdo ti dva pistolníci byli, a překvapilo by mě, kdyby FBI nějak příliš pátral po Pissarovi a jeho koni. Ostatně hodili to na mě a mou partu. Mluvil jsem s centrálou a ti mě posílají do Vegas, abych nějak zjistil, kde jsou pohřbené ostatky skutečného Shy Smilea. Pak ho mám identifikovat podle zubů. Tak co tomu říkáš?"

Než Bond stačil odpovědět, zastavili před Pavilonem, jedinou slušnou restaurací v Saratoze. Vystoupili a zaparkování vozu svěřili dveřníkovi.

"Jsem rád, že spolu zase povečeříme," řekl Leiter. "V životě jsi nejedl takového grilovaného maineského humra s rozpuštěným máslem, jakého dělají tady. Ale určitě by nám tolik nechutnal, kdyby se u vedlejšího stolu cpal někdo ze Spangových chlapců špagetami s omáčkou Caruso."

Bylo pozdě a mnozí hosté už byli po večeři a odešli k dražebnímu kruhu. Oba přátelé měli rohový stůl pro sebe a Leiter řekl vrchnímu číšníkovi, ať s humry nespíchá, ale ať přinese dvě velmi suchá martini z vermutu Cresta Blanca.

"Tak ty jedeš do Las Vegas," řekl Bond. "To je zvláštní náhoda." A řekl Leiterovi o svém rozhovoru s Shadym Treem.

"Není," odporoval mu Leiter. "To není žádná náhoda. Oba putujeme po stezkách zla a všechny stezky zla vedou do zkaženého města. Já si musím nejdřív trochu uklidit tady v Saratoze. A napsat hromadu hlášení. Psaním hlášení trávím u Pinkertonů půl života. Ale před koncem týdne už budu čenichat ve Vegas. Přímou před Span-govým nosem se s tebou asi moc neuvidím, ale možná se zvládneme občas setkat a vzájemně si vyměnit poznatky. Něco ti řeknu," dodal, "mám tam jednoho dobrého informátora. Pracuje jako taxikář a jmenuje se Cureo, Ernie Cureo. Je to slušný chlap, takže ho zpravím o tvém příjezdu a on na tebe dohlídne. Zná celé podsvětí, ví o všech velkých podvodnících i o tom, kdo z cizích mafií je zrovna ve městě. Ví dokonce, kde najdeš jednoruké bandity, kteří dávají nejvíce procent. A informace o automatech, které platí nejvíce, je tím nejcennějším tajemstvím na celé hlavní třídě, a to je dobrých pět mil hráčských

doupat. Neony na Broadwayi proti ní vypadají jako dětský vánoční stromeček! A Monte Carlo?" Leiter odfrkl. "Město z období páry."

Bond se usmál. "Kolik nul tam mají na ruletě?"

"Tuším, že dvě."

"To jste celí vy. V Evropě aspoň hrajeme na správné sázecí poměry.* Proto si můžete takhle svítit. Dvojitá nula to zaplatí."

"Možná. Ale při craps je zaručený podíl podniku jen jedno procento." A to je naše národní hra."

"Já vím," řekl Bond. "Dítě potřebuje nové boty."* A podobné dětské žvásty. Rád bych viděl bankéře řeckého syndikátu, který kňourá 'Dítě potřebuje nové boty' a má už proti sobě devět a na každém sázkovém poli leží deset milionů franků."

Leiter se zasmál. "Sakra," řekl, "ty to budeš mít u toho podvodného blackjackového stolu snadné. V Londýně se pak budeš moct

* na francouzském stole je jedna nula a zamčený podíl podniku je 2,7%, na americkém samostatná nula a dvojitá nula a zamčený podíl podniku je 5,3%, takže sázecí poměry u amerického stolu jsou pro hráče mnohem nevýhodnější-pozn. překladatele " Tato informace je nepřesná. Oficiálně udávaný zisk podniku u craps je 1,4%, a to jen u základních sázek. U většiny dalších sázek je výrazně vyšší. -pozn. překladatele "* Oblíbené magické zaklínadlo u craps, které má přimět kostky, aby padaly podle přání sázejícího - pozn. překladatele

vytahovat, jak jsi jim v Tiaře vytřel zrak." Leiter upil ze své sklenice a opřel se. "Ale stejně tě budu radši informovat, jak to tam chodí, číst pro případ, že by ses rozhodl nasadit své drobné proti jejich hrnci zlatáků."

"Jen do toho."

"S tím hrncem zlatáků to myslím vážně," pokračoval Leiter. "Viš, celá Nevada, která, pokud jde o veřejné mínění, se skládá jen z Rena a Las Vegas, je vlastně hrncem zlatáků na konci duhy. Odpověď na sen lidí o snadno nabytém bohatství si zaplatíš svou letenkou a najdeš ji jen na hlavních třídách Las Vegas a Rena. Ona tam skutečně je. Není to tak dávno, co jednomu mladému vojákovi přály hvězdy i kostky a v kasinu Desert Inn osmdvacetkrát za sebou prošel. Osmadvacetkrát! Kdyby byl začal s jedním dolarem a povolili mu jít přes limit kasina, což by mu nedovolili, jak znám majitele pana Wilbura Clarka, mohl vyhrát dvě stě padesát milionů dolarů! Clark to však přirozeně nepustil. Sázkari kolem stolu pobrali sto padesát tisíc dolarů. Voják nakonec vyhrál sedm set padesát dolarů a vzal nohy na ramena, jako by měl v patách ďábla. Nikdy se ani nedozvěděli jeho jméno. Ty dvě červené kostky jsou dneska vystavené ve skleněné krabici na saténovém polštářku v kasinu Desert Inn."

"To musela být docela dobrá reklama."

"To si piš," řekl Leiter. "O takové se nikomu ani nesní. Ukázala, že sen o studnici splněných přání je reálný -jen počkej, až uvidíš, jak tomu v těch kasinech věří. V každém obměňují po čtyřadvaceti hodinách osmdesátéry kostky a sto dvacet balíčků karet. Padesát hracích automatů jde denně do servisu. A počkej, až uvidíš ty stařenky na hracích automatech. Nikláky, desetcenty a čtvrtodolary si nosí v nákupních taškách. Vydrží u automatu deset dvacet hodin, ani si odskočí na záchod. Nevěříš mi? Viš, proč nosí rukavice? Aby jim nekrvácely ruce."

Bond neurčitě zabručel.

"No dobře, dobře," souhlasil Leiter. "Samozřejmě, že se tihle lidé hrouť. Mají hysterické a srdeční záchvaty, mrtvice. Ty třešně, zvonky a švestky jim lezou na mozek. Ale všechna kasina mají stálou lékařskou službu. Když vynášejí takovou drobnou stařenku, vykřikuje, Jackpot! Jackpot! Jackpot!, jako by to bylo jméno mrtvého milence. A podívej se do heren bingo, na řady kol štěstí a automatů v kasinech v centru, třeba v Golden Nugget nebo Horseshoe. Ale ne aby ses nechal unést a zapomněl na práci, na svou dívku nebo na své ledviny. Náhodou znám pravděpodobnosti výhry u všech her a vím, jak rád hraješ, tak mi prokaž laskavost a zapamatuj si je. A teď si je zapiš."

Tohle Bonda zajímalo. Vytáhl tužku a utrl si z jídelníčku proužek papíru.

Leiter se podíval do stropu. "Takže 1,4% ve prospěch kasina u craps, 5% u blackjacku," - podíval se na Bonda - "kromě té tvé hry, ty podvodníku! - 5,5% při ruletě. Až 17% u bingo a kola štěstí a 15 až 20% u hracích automatů. Takže kasina na tom nejsou špatně, ne? Se Spangem a jeho přáteli hraje při těchto poměrech jedenáct milionů lidí ročně. Dejme tomu, že mají v průměru dvě stě dolarů základního kapitálu. Sám si můžeš spočítat, kolik peněz zůstane ve Vegas za jediný rok."

Bond si uložil tužku a papír do kapsy. "Děkuju za informace, Felixi, ale zřejmě zapomínáš, že tam nejedu na dovolenou."

"No tak dobře," řekl Leiter odevzdaně, "hlavně si tam nevyska-kuj. Mají v tom velké peníze a nesnášejí nějaké skopičiny." Leiter se naklonil přes stůl. "Něco ti řeknu. Oheď tam byl jeden krupiér, tuším u blackjacku, a ten se rozhodl, že zahraje malou domů. Jednou večer si během hry nastrkal do kapes pár bankovek. A oni ho při tom viděli. Druhý den přijížděl do města nějaký chlápek z Boulder City a vidí, že v poušti trčí něco růžového. Kaktus to být nemohl, a tak zastavil a šel se podívat." Leiter zapíchl prst Bondovi do hrudi. "Příteli, ta růžová věc byla ruka. A ta ruka držela rozevřené karty. Byl to ten krupiér. Střelili ho do hlavy a zakopali. Ta ruka s kartami měla varovat ostatní. Tak co tomu říkáš?"

"To není špatné," soudil Bond.

Přinesli jim večeri, a tak se pustili do jídla.

"Jedno si pamatuj," řekl Leiter mezi sousty grilovaného humra. "Kdyby byl ten krupiér chytřejší, nemusel se nechat takhle nachytat. Ve vegaských kasinech používají dobrou fintu. Vždycky se podívej na stropní osvětlení. Je velice moderní. Jsou to jen takové díry ve stropě, které nasvěcují stoly. Je to velice silné světlo, které dopadá kolmo, aby nesvítilo do očí zákazníkům. Když se podíváš pořádně, z některých těch otvorů světlo nevychází. Vypadá to, že jsou tam jen do vzoru." Leiter pomalu zavrtěl hlavou. "Kdepak, příteli. V horním patře je televizní kamera na vozíku, který

jezdí kolem dokola. No a ta kamera příležitostně nahlíží do těch prázdných otvorů. V podstatě namátkově dohlíží na hru. Když je jim podezřelý nějaký krupíer nebo hráč, pozoruje jeho stůl pár chlápků shora, každé rozdání, každou kartu. Chytré, co? Zařízení v těchhle podnicích zachytí všechno kromě pachu. Ale krupíeri to vědí a tenhle chlápek prostě jen doufal, že ta kamera je zrovna někde jinde. Osudová chyba. Strašná směla."

Bond se usmál. "Dám si pozor," slíbil. "Ale nezapomeň, že se musím dostat kousek dál po diamantové stezce. Měl bych dojít až ke zdroji na jejím konci. Ve skutečnosti se musím dostat přímo k tvému příteli panu Seraffimu Spangovi. K tomu mi nestačí jen poslat mu navštívenku. A ještě něco ti povím, Felixi," řekl Bond uvážlivě. "Bratři Spangové se mi najednou zprotivili. Nelíbili se mi ti dva pánové v kuklách. Nelíbilo se mi, jak jeden z nich udeřil toho tlustého černocho. Nelíbilo se mi to horké bahno. Nevadilo by mi tolik, kdyby prostě jen zbili toho žokeje. Ale to bahno svědčí o jejich zvrácenosti. A taky se mi znelíbili Pissaro a Budd. Nevím přesně proč, ale naštvali mě úplně všichni. Myslel jsem, že bych tě měl varovat," dodal omluvně.

"No dobře," odstrčil Leiter prázdný talíř. "Budu ti nablízku a pokusím se zachránit, co se dá. A řeknu Erniemu, aby z tebe nespouštěl oči. A nemysli si, že když se dostaneš do křížku s mafií, pomůže ti právník nebo britský konzul. Takový problém dokáže vyřešit jen právnícká firma Smith and Wesson." Poklepal hákem na stůl. "Měli bychom si dát ještě bourbon s pramenitou vodou. Jedeš přece do pouště. V tuhle roční dobu je tam strašně sucho a horko. Žádné řeky, z kterých by se dala nabrat pramenitá voda. Budeš pít whisky se sodou a otírat si pot z čela. Bude tam sto dvacet ve stínu. Až na to, že tam žádný stín není."

Přinesli jim whisky. "Budu tě tam postrádat, Felixi," řekl Bond a byl rád, že unikl vlastním myšlenkám. "Nebude tam nikdo, kdo by mě učil americkému způsobu života. A mimochodem, s tím Shy Smilem jsi odvedl dokonalou práci. Škoda, že mi nemůžeš pomoci vyřídit staršího Spanga. Společně bychom ho určitě dostali."

Leiter se na něj přátelsky zahleděl. "U Pinkertonů takhle drsnou práci neděláme," řekl. "Já po tom chlapovi jdu taky, ale musím ho dostat zákonnými prostředky. Jestli se mi podaří zjistit, kde je pohřbený ten kůň, bude tomu všivákovi pěkně horko. Pro tebe je snadné přijet sem, rozdat si to s ním a rychle utéct do Anglie. Ti gauneři nemají ponětí, kdo jsi. Podle toho, cos mi řekl, to nikdy nezjistí. Ale já tu musím žít. Kdybych měl nějakou přestřelku nebo jakýkoli konflikt se Spangem, jeho nohsledi by šli nejen po mně,

ale i po mé rodině a přátelích. A nedali by pokoj, dokud by mi neudělali něco mnohem horšího, než bych byl udělal já jejich šefovi. A to i kdybych ho byl zabil. Nedělá mi dobře pomyšlení, že bych našel dům své sestry vypálený a věděl, že zůstala uvnitř. A obávám se, že i to se v téhle zemi může pořád stát. Gangy se nevytrátily s Caponem. Podívej se na Murder Inc" podívej se na zprávu Kefau-verových. Ted' už ti gauneři nepasují kořalku, ale ovlivňují vlády, třeba jako v Nevadě. Píší o tom noviny. Ale jsou o tom i knihy a pronášejí se o tom projevy. Kázání. Ale co," zasmál se Leiter náhle. "Možná se ti nakonec podaří zasadit jim tou tvou zrezivělou bouchačkou rozhodující úder v boji za svobodu, domov a krásu. Je to pořád beretta?"

"Ano," řekl Bond, "stále beretta."

"A pořád máš to dvounulové číslo, které tě opravňuje zabíjet?"

"Ano," odtušil Bond, "mám."

"Tak dobře," řekl Leiter a vstal. "Tak se půjdeme domů vyspat, abys měl oko odpočaté k míření. Podle mého soudu to budeš potřebovat."

KAPITOLA 15 RUE DE LA PAY

Letadlo opsalo nad jiskřivě modrým Pacifikem velký oblouk, přeletělo Hollywood, nabralo výšku a zamířilo ke Cajonskému prů-smyku ve velkých zlatistých skalách High Sierras.

Bond přehlédl nekonečné míle palmami lemovaných tříd a pohodlných domů, nad jejichž smaragdovými trávníky vířily za-vlažovače, spočinul pohledem na rozlehlých závodech na výrobu letadel, pozemcích kolem filmových studií se změtí chatrných dekorací - městských ulic, westernových rančů, na miniaturní automobilové závodní dráze a na zemi stojícím čtyřtětžňovém škuneru ve skutečné velikosti - a už byli nad horami, za nimiž se rozkládá nekonečná červená poušť, která tvoří zákulisí Los Ange-les.

Přeletěli Barstow, železniční křižovatku, odkud vede dlouhá trať jednokolejné železnice do Santa Fe - přes poušť a Coloradskou náhorní rovinu, po pravé straně pohoří Calico, které bývalo střediskem těžby boraxu, v dáli po levé straně kostmi poseté pustiny Mrtvého údolí. Pak přišly další hory s červenými pásy připomínajícími krvácející dásně zkažených zubů a potom záblesk zeleně uprostřed zapomenuté marťanské krajiny. Letadlo zahájilo sestup a hlas z reproduktorů je zdvořile požádal, aby si zapjali bezpečnostní pásy a přestali kouřit.

Horko udeřilo Bonda do obličeje jako neviditelná pěst a na padesátí yardech mezi chladným letadlem a zaslíbenou klimatizovanou letištní budovou se stačil zpotit. Skleněné dveře řízené fotobuňkou se před ním otevřely a za ním zase zavřely a Bond se okamžitě ocitl před čtyřmi řadami hracích automatů. Rozumělo se samo sebou, že si člověk přinese nějaké drobné a tahá za páky a pozoruje citrony a pomeranče a třešně a zvonky, jak rotují až do závěrečného cvaknutí a cinknutí, následovaného tichým mechanickým vzdechem. Pět centů, deset centů, čtvrtdolar. Bond vyzkoušel všechny drobné sázky a jen jednou se mu objevily v řadě dvojce třešně a zvonek, které přiměly automat vykašlat tři mince.

Opustil hrací automaty a čekal, až se na rampě poblíž východu objeví zavazadla pultuctů cestujících. Všiml si velkého přístroje, který mohl být automatem na ledovou vodu. Byl však nad ním nápis KYSLÍKOVÝ BAR. Bond loudavě došel k přístroji a přečetl si podrobnosti. NADÝCHEJTE SE ČISTÉHO KYSLÍKU, nabádal ho nápis. ZDRAVÉ A NEŠKODNÉ. PRO OKAMŽITÉ POVZBUZENÍ. ZBAVUJE TÍSNĚ Z NEMÍRNÉHO PITÍ, OSPALOSTI, ÚNAVY, NERVOZITY A DALŠÍCH NEPŘÍJEMNÝCH POCITŮ.

Bond poslušně vhodil do automatu čtvrt dolar a sklonil se k širokému černému gumovému náústku. Stiskl tlačítko a podle pokynů celou minutu pomalu dýchal. Připadalo mu, že vdechuje velice chladný, sterilně čistý vzduch. Když uplynula minuta, z přístroje se ozvalo cvaknutí a Bond se napřímil. Pociťoval mírné omámení, ale později si uvědomil, že se lehkomyšlně usmál na muže s holicí soupravou v hnědém koženém kufříku v podpaží, který ho pozoroval. Muž jeho úsměv krátce opětoval a rychle se vzdálil.

Hlas z reproduktorů vyzval cestující, aby si odebrali svá zavazadla. Bond poslechl a vyšel létacími dveřmi ven do rozpáleného poledne.

"Jedete do Tiary?" zeptal se nějaký hlas. Jakýsi podsaditý muž s velkýma, velice upřímnýma hnědýma očima pod štítkem šoféřské čepice vypálil tu otázku z širokých úst, z nichž trčelo dřevěné párátko.

"Ano."

"No tak jedem." Muž nenabídl Bondovi, že mu odnese zavazadlo. Bond ho následoval k elegantnímu chevroletu s mývalím ocasem pro štěstí, zavěšeným na chromované sošce nahé ženy na kapotě. Hodil si kufr na zadní sedadlo a nastoupil.

Vůz se rozjel od letiště k široké třídě se zeleným pásem uprostřed. Přejel do rychlého pruhu a zabočil doleva. Kolem nich svištěla další auta. Řidič se teď držel v pravém pruhu. Bond měl pocit, že si ho prohlíží ve zpětném zrcátku. Podíval se na tabulku s řidičovým jménem. Stálo na ní "ERNESTO CUREO, č. 2584". I na fotografii u tabulky měl řidič upřímný pohled.

Taxík páchl zatuchlým doutníkovým kouřem a Bond stiskl tlačítko otvírání okénka. Žhavý závan vzduchu ho přinutil okénko zase zavřít.

Řidič se potočil. "To radši nedělejte, pane Bonde," řekl přátelsky. "Taxík je klimatizovaný. Možná se vám to nezdá, ale je tu líp než venku."

L

"Díky za upozornění," řekl Bond. "Vy asi budete přítel Felixe Leitera."

"Jistě," řekl muž přes rameno. "Je to hodnej chlap. Řekl mi, abych na vás dohlídl. Rád vám tu v čemkoliv pomůžu. Zdržíte se dlouho?"

"Ještě nevím," odpověděl Bond. "Určitě několik dní."

"Uděláme to následovně," řekl řidič. "Nemyslete si, že vás chci ošidit, ale jestli máme na něčem spolupracovat a jestli máte nějaký zbytečný prachy, je lepší přes den jezdit taxíkem. Dáte mi padesát dolarů, musím z něčeho žít. Bude to dobře působit na vrátné a další lidi z hotelů a tak. Tím pádem vám budu moct být nablízku. Nikomu nebude divný, když na vás někde budu půl dne čekat. Tady v centru je to samej podezíravěj parchant."

"Výborný nápad." Bondovi se muž okamžitě zalíbil a pojal k němu důvěru. "Dohodnuto."

"Tak jo." Taxikář se trochu rozhovořil. "Víte, pane Bonde, místní lidi nemaj rádi nějaký vybočení z normálu. Jak říkám, jsou podezíraví. Vážně. Vy nevypadáte na turistu, kterej sem přijel pustit chlup, takže z vás budou čout potíže.

Opravdu. Každý pozná, že jste Ang-lán, ještě než začnete mluvit. Podle šatů a podobně. A co tu asi dělá Anglán? A co je to za Anglána? Vypadá jako drsnej chlápek. Tak se na něj trochu podíváme." Znovu se potočil. "Všiml jste si na letišti toho chlapa s koženým holicím kufříkem?"

Bond si vzpomněl na muže, který ho pozoroval u Kyslíkového baru. "Ano, všiml," řekl a uvědomil si, jak byl po kyslíku bezstarostný.

"Vsadím se, o co chcete, že si právě teď prohlíží ten film," řekl řidič. "V tom kufříku měl totiž šestnáctimilimetrovou kameru. Stačilo rozepnout zip, zmáčknout kufřík v podpaží a už jela. Natočil asi padesát stop filmu. Filmoval vás z anfasu a z profilu. Dneska odpoledne to budou mít na identifikačním oddělení policejní centrály i se seznamem věcí z vašeho kufru. Nepřipadá mi, že máte bouchačku. Jestli jo, tak v placatým futrálu. A jestli ji opravdu máte, bude vám v kasinech pořád nablízku ozbrojený chlápek. Dneska večer o vás budou vědět všechny okrsky, takže si dávejte bacha na každého chlapa v saku. Pokud tady někdo nosí sako, tak jedině proto, aby schoval bouchačku."

"Tak díky," řekl Bond, rozzlobený sám na sebe. "Vidím, že budu muset přidat na bdělosti. S tím kyslíkovým přístrojem se jim to povedlo."

Řidič souhlasně zamručel a další cesta ubíhala v tichu.

Právě vjížděli na začátek slavné hlavní třídy, Stripu. Poušť po obou stranách vozovky, z níž občas trčela reklamní tabule inzerující nějaký hotel, začínala rašit benzinovými čerpadly a motely. Projeli kolem motelu s bazénem, který měl průhledné boční stěny. Stačili zahlédnout, jak do jeho jasné zelené vody skočila nějaká dívka, kolem níž se utvořil oblak bublin. Pak přišlo benzinové čerpadlo s restaurací pro motoristy. BENZINERIA, hlásal nápis. OBČERSTVĚTE SE U NÁS! PÁRKY V ROHLÍKU! JUMBOBURGERY!! ATOMBURGERS!! LEDOVÉ CHLADNÉ NÁPOJE!! ZAJEĎTE K NÁM. Byla tam dvě nebo tři auta, která obsluhovaly servírky v botách na vysokém podpatku a dvoudílných plavkách. Nádherná šestiproudá dálnice ubíhala lesem mnohobarevných cedulí a průčelí a v dáli se ztrácela v roztančeném jezeře horkých vln ve středu města. Den byl jako ohnivý opál. Zduřelé slunce rozpalovalo beton a stín vrhalo pouze několik roztroušených palm před motely. Čelní skla a chromované nárazníky protijedoucích vozů ostře-lovaly zrak třpytivými paprsky a Bond cítil, jak se mu vlhká košile lepí na tělo.

"Tak jsme na Stripu," řekl řidič. "Říká se mu taky Rue de la Pay. Psáno p - a - y. Fórek*. Rozumíte?"

"Jistě," řekl Bond.

"Po pravé ruce máte Flamingo," upozornil ho Ernie Cureo, když míjeli nízký modernistický hotel, před nímž se tyčila mohutná neonová věž, nyní zhasnutá. "V šestačtyřicátým ho postavil Bugsy Siegel. Jednou přijel z pobřeží do Vegas a rozhlídl se kolem. Měl spoustu horkejch peněz, který se nemohly dočkat, až je investuje. Ve Vegas to začínalo vřít. Město se otevřelo. Přišel sem hazard. Legalizovaný bordely. Velkolepý plány. Bugsy se dlouho nerozmýšlel. Viděl ty možnosti."

Bond se pobaveně usmál.

"Jo, pane," pokračoval řidič, "Bugsy viděl ty možnosti a okamžitě se sem nastěhoval. A zůstal tu až do sedmačtyřicátého, kdy mu ustřelili kus hlavy tolika kulkama, že je policajti ani nemohli všechny najít. Pak je tu Sands. V tom je taky spousta horkejch prachů. Nikdo pořádně neví čich. Postavili ho před pár lety. Vrátně je dobrý chlap, * francouzsky "paye", anglicky "pay", stejná výslovnost, znamená mzdu, výplatu. Jedná se patrně o parafrázi Rue de la Paix, tedy ulice Míru - pozn. překladatele

jmenuje se Jack Intratter. Dělal v hotelu Copa v New Yorku. Možná jste o něm slyšel."

"Bohužel ne," řekl Bond.

"No a pak je tu Desert Inn. Patří Wilburu Clarkovi. Prachy pocházejí ze starý clevelandsko-cincinattský rodiny. A tamhle ten zapadák s tím kovovým nápisem je Sahara. Postavili ji nedávno. Oficiálně ji vlastní banda druhořadejch hazardních hráčů z Oregonu. Srandovní je, že hned první večer přišli o padesát tisíc dolarů. Věřil byste tomu? Sešli se tam všichni velký šéfové s kapsama naditejma prachama, aby si zdvořilostně zahráli a podpořili úspěch prvního večera, rozumíte. Je tady takovej zvyk, že na zahájení vždycky přijde konkurence. Jenže karty nějak nespolečupovaly a chlapi od konkurence si odnesli padesát táců. Město se tomu dodneška směje. A tady," ukázal rukou doleva, kde byla neonová reklama zobrazující dvacet stop dlouhý krytý vůz se spřežením v plném trysku, "to je Last Frontier. Vlevo je umělý westernový městečko. To stojí za vidění. A tamhle to je Thunderbird, a tamhle přes ulici je Tiara. Největší podnik ve městě. Asi už jste slyšel o panu Spangovi." Zpomalil a zastavil naproti Spangovu hotelu, který měl na střeše vévodskou korunku ze zářivých světél. Korunka poblikávala v marném boji se žhnoucím sluncem a záblesky z vozovky.

"Ano, něco jsem o něm slyšel," řekl Bond, "ale byl bych rád, kdybyste mě někdy informoval podrobněji. A co teď?"

"Jak je ctěná libost, pane."

Bond měl náhle dost přízračného pabeskování Stripu. Měl jedinou touhu uniknout vedru, dát si oběd a možná si i trochu zaplavat a odpočinout si, než padne večer. Sdělil to řidiči.

"To mi vyhovuje," řekl Cureo. "Myslím, že byste se hned první večer měl vystříhat nějakých větších trablů. Pojmete ho nějak pohodově a chovejte se přirozeně. Když má člověk ve Vegas nějakou práci, je lepší se nejdřív porozhlídnout. A dejte si pozor při hře, příteli," zasmál se. "Slyšel jste o těch Věžích mlčení, co mají v Indii? Říká se, že supům trvá jen dvacet minut, než oberou nebožtíka na kost. * V Tiaře to trvá možná trochu dýl. Možná to brzďej odbory." Cureo zařadil jedničku. "Ale i tak," řekl a podíval se do zpětného

* Věže mlčení je sedm kamenných mohyl na vrchu Malabar u Bombaje. Párové tam pohřbívají své mrtvé tak, že je odloží, aby je ohlodali supi - pozn. překladatele

zrcátka, "se jednomu chlápku povedlo dostat se z Vegas se sto tisíci-cema." Odmlčel se a čekal, až bude moci přejet křižovatku. "Jiná věc je, že přijel s půl milionem."

Vůz za křižovatkou zastavil před sloupovým rozlehlé růžové budovy s širokými skleněnými vstupními dveřmi. Vedoucí hotelových poslíčků v nebesky modré uniformě otevřel dveře taxíku a chopil se Bondova zavazadla. Bond vystoupil do vedra.

Když procházel skleněnými dveřmi, zaslechl, jak Ernie Cureo říká muži v uniformě: "Nějaký bláznivej Angličan. Najal si mě za padesát dolarů denně. Co byste tomu řek'?"

Pak se za ním dveře zavřely a nádherně chladný vzduch ho přivítal mrazivým polibkem v nablýskaném paláci Seraffima Spanga.

KAPITOLA 16 TIARA

Bond se naobědval v klimatizované restauraci Sunburst Room vedle bazénu ve tvaru velké ledviny (PLAVČÍK: BOBBY BILBO - BAZÉN JE DENNĚ ČISTĚN, hlásal nápis) a usoudil, že pouhé jedno procento zákazníků si mohlo dovolit ukazovat se v plavkách. Velmi pomalu odkráčel dvacet yardů po vyprahlém trávníku, který odděloval hlavní budovu od jeho dependance, svlékl se donaha a natáhl se na postel.

V Tiaře bylo šest budov s pokoji pro hosty a všechny byly pojmenovány po drahých kamenech. Bond bydlel v přízemí Tyrkysu, který byl pojmenován v matně modré barvě s temně modrými a bílými doplňky. Jeho pokoj byl mimořádně pohodlný, zařízený drahým a vkusným nábytkem ze stříbřitého dřeva, možná z břízy. Vedle postele měl rádio a vedle širokého okna televize se sedmnáctipalcovou obrazovkou. Za oknem se rozkládalo snídanové patio. Bylo tu velice тихо a ani termostatem řízená klimatizace nevydávala žádný zvuk, takže Bond téměř okamžitě usnul.

Spal čtyři hodiny, během nichž drátový magnetofon ukrytý v podstavci nočního stolku zmarnil sedm set stop drátu nahráváním hrobového ticha.

Vzbudil se v sedm hodin. Drátový magnetofon zaznamenal, jak zdvihl telefon a požádal o spojení s Tiffany Caseovou a po určité odmlce řekl, "Vyřídila byste jí prosím, že volal pan James Bond?" a položil sluchátko. Poté nahrál zvuky, které Bond způsoboval pohybem po místnosti, šumění sprchy a v půl osmé cvaknutí jeho klíče v zámku.

Půl hodiny nato magnetofon zaznamenal zaklepání na dveře a po chvíli i jejich otevření. Muž oblečený jako číšník přinesl košík ovoce s kartičkou, na níž bylo napsáno "Malá pozornost od vedení hotelu" a okamžitě se přesunul k nočnímu stolku. Uvolnil dva šroubky, vyndal z magnetofonu kotouč jemného drátu a nahradil ho novým. Potom postavil košík s ovocem na prádelník, vyšel z pokoje a zavřel za sebou dveře.

Dalších několik hodin magnetofon jen tiše předl a opět nahrával ticho.

Bond seděl u dlouhého baru v Tiaře, upíjel martini s vodkou a profesionálním okem zkoumal prostornou hernu.

Okamžitě si všiml, že v Las Vegas zřejmě vymysleli nový směr funkcionalistické architektury, který se mohl jmenovat "Škola pozlacené pasti na myši" a jehož hlavním účelem bylo nahnat zákazníka - myš do ústřední hrací pasti, ať už toužil po sýru nebo ne.

Byly tu pouze dva vchody, jeden z ulice a druhý od ubytovacích budov a bazénu. Jakmile jste kterýmkoli z nich vešli, ať už jste si šli jen koupit noviny nebo cigarety ke stánku, dát si něco k pití nebo k jídlu v jedné ze dvou restaurací, nechat se ostříhat nebo namasírovat v "Klubu zdraví", nebo třeba jen zajít na toaletu, museli jste nutně projít mezi řadami hracích automatů a stolů. A když jste byli lapeni ve víru drnčících automatů, mezi nimiž se každou chvíli ozval nakažlivý zvuk stříbrného vodopádu mincí do kovového kalichu nebo občasný jásavý výkřik dívky z obsluhy automatů "Jackpot!", byli jste ztraceni. Když k vám doléhal zrušený hovor od tří velkých crapových stolů, svůdné předání dvou ruletových kol a cinkání stříbrných dolarů u zelených blackjackových stolů, museli byste být z oceli, abyste odolali ochutnávce z toho chutného bochníku šťastného sýra.

Bond si však uvědomil, že je to past jen pro zvláště necitlivé myši - myši, které láká i ten nejsprostší obyčejný a hrubý sýr, a že hluk automatů v sobě skrývá příšernou mechanickou ošklivost, která ubíjí mozek. Připomínal neutuchající řinčení starého železného nákladního vagónu, nepromazaného, zanedbaného a odsouzeného k zániku, na cestě do šrotu.

A hráči stáli a trhali pákami hracích automatů, jako by nenáviděli to, co dělají. A jakmile spatřili ve skleněném okénku svůj osud, nečekali, až se kotouče zastaví, ale vrazili do přístroje další minci a po paměti sáhli pravou rukou po páce. Cvak, břink, cink. Cvak, břink, cink.

A když se občas ozvalo řinčení stříbrného vodopádu, kovový pohár přetekl a hráč musel pokleknout a lovit mince zakutálené pod automaty. Jak Bondovi řekl Leiter, na hracích automatech hrály většinou ženy, postarší bohaté ženy z domácnosti, které tu hřadovaly v řadách jako slepice v drůbežárně. Uvedeny do transu chladem herny a hudbou otáčejících se kotoučů snášely svá vejce do chvíle, než

jim došla hotovost. Když občas některá dívka zvolala "Jackpot!", několik žen zdvihlo hlavy a obraz se změnil. Bondovi připomínaly Pavlovovy psy se slinami odkapávajícími z čelistí, i když proradný zvonek nepřivolał žádnou večeři.

Zachvěl se, kdykoli pomyslel na prázdné oči těch žen, na jejich pleť i vlhká pootevřená ústa a modřiny na rukou.

Obrátil se zády k herně, upíjel martini a částečně poslouchal hudbu známé kapely, která vyhrávala na konci místnosti poblíž pultů obchodů. Nad jedním svítíl bleděmodrý neon s nápisem "Dům diamantů."

Bond pokývl na barmana. "Je tu dnes večer pan Spang?"

"Neviděl jsem ho. Většinou přichází po prvním programu. Kolem jedenácté. Vy ho znáte?"

"Osobně ne."

Bond zaplatil účet a přesunul se k blackjackovým stolům. Uprostřed jednoho z nich se zastavil. To bude ten jeho. Přesně pět minut po desáté. Podíval se na hodinky. Půl deváté. Byl to malý ledvinovitý stůl potažený zeleným sukem. Osm hráčů sedělo na vysokých stoličkách proti krupiérovi, který stál břichem opřený o stůl a rozdával po dvou kartách do osmi vyhrazených polí na sukne před sázkami. Sázele se většinou stříbrné pětidolary nebo desetidolary nebo žetony v hodnotě dvaceti dolarů. Krupiér byl asi čtyřicetiletý muž s příjemným úsměvem ve tváři. Měl krupiérskou uniformu - bílou košili zapnutou na zápěstích na knoflíčky, úzkou černou westernovou vázanku, zelený štítek, černé kalhoty. Předek kalhot byl chráněn před oděrem o stůl zelenou sukennou zástěrkou. V jednom jejím rohu měl vyšitě jméno Jaké.

Rozdával a bral sázky s nevzrušenou jistotou. Kolem stolu se nehovořilo, jen když si některý hráč objednával nápoj zdarma nebo cigarety u jedné ze servírek, které kroužily v černých hedvábných volných dlouhých kalhotách mezi hracími stoly. Odtud také rysíma očima pozorovali hru dva tvrdí muži z ochranky s pistolemi za pasy. Hra byla rychlá a jednotvárná. Jednotvárností a mechaničností připomínala hru na hracích automatech. Bond ji chvíli pozoroval a pak se odebral ke dveřím na konci herny označených nápisy "Pánský kuřácký salonek" a "Dámská úprava". Cestou minul čtyři "šerify" v elegantních šedých westernových uniformách. Nohavice měli zastrčené v polovysokých wellingtonkách. Nevтіravě postávali, zdánlivě se nedívali na nic, ale viděli všechno. Po každém boku jim viselo otevřené pouzdro se zbraní a u opasku jim zářil pás o padesáti nábojích.

Je to tu slušně chráněné, pomyslel si Bond, když procházel létacími dveřmi do "pánského kuřáckého salonku". Na dlaždicích nad mušlemi byl nápis: "Přistupte blíže. Je kratší, než si myslíte." Westernový humor! Bonda napadlo, jestli to nemá připisat do příští zprávy svému šéfovi. Usoudil, že by se to minulo účinkem. Vyšel ven a prošel mezi stoly ke dveřím pod neonovým nápisem "Opálová restaurace".

Růžovo-bílo-šedá kruhová místnost byla poloprázdná. Připlula k němu "hostitelka" a uvedla ho k postrannímu stolu. Sehnula se, aby upravila květiny uprostřed stolu a dokázala mu, že její hezké poprsí je aspoň napůl pravé. Obdařila ho vlídným úsměvem a odpůlila pryč. Po deseti minutách se objevila číšnice s podnosem a položila mu na talíř rohlík a plátek másla. Dále před něj postavila misku s olivami a celerem obloženým oranžovým sýrem. Vzápětí přispěchala druhá, starší číšnice, která mu dala jídelní lístek a řekla, "Hned jsem u vás."

Dvacet minut poté, co se Bond usadil, si mohl objednat tučet škeblí, a protože očekával další dlouhou přestávku, druhé martini s vodkou. "Hned vám pošlu sklepníka," řekla číšnice škrobeně a zmizela ke kuchyni.

Přílišné okolky a nedostatečná obsluha, pomyslel si Bond a odevzdal se čekání na okázalý obřad.

Během výtečné večeře, která se konečně objevila, přemýšlel o nadcházejícím večeru a o tom, jak by uspišil splnění svého úkolu. Už ho naprosto unavovala role zločince ve zkušební době, jemuž má být zapláceno za první odvedenou práci a potom, pokud v něm pan Spang nalezne zalíbení, dostat stálou práci mezi výrostky, kteří mu dělali poskoky. Tahle pasivita mu šla na nervy - nejdřív byl hrstkou velkých gangsterů odvelen do Saratogy a potom do téhle příšerné pasti na amatérské hráče. A tak tu večerel v jejich restauraci a spal v jejich posteli, zatímco oni ho pozorovali, jeho, Jamese Bonda, a odhadovali ho a dohadovali se, jestli má dostatečně pevnou ruku, dostatečně důvěryhodný vzhled a přiměřené zdraví pro nějaký jejich odporný podvodný kšeft.

Bond žvýkal steak, jako by to byly prsty pana Seraffima Spanga, a proklínal den, kdy přijal tuhle idiotskou roli. Pak myšlenky zaplašil a jedl klidněji. S čím si vlastně dělá starosti? Jde o velký úkol a všechno zatím probíhá hladce. Pronikl

až téměř na konec diamantové stezky, přímo do předpokoje pana Seraffima Spanga, který se svým bratrem a jakýmsi záhadným ABC jede v největším podloudném obchodě s diamanty na světě. Co záleží na Bendových pocitech? Nechal se jen na okamžik znechutit pocity cizince, který strávil příliš mnoho dní v blízkosti neřešme mocných amerických gangsterů, v blízkosti jejich aristokracie, jejíž pohodlný život páchl střelným prachem. Ve skutečnosti, usoudil Bond nad kávou, se mu stýská po jeho skutečné totožnosti. Pokrčil rameny. K čertu se Spangy a gangstery ovládaným městem Las Vegas. Podíval se na hodinky. Bylo přesně deset. Zapálil si cigaretu, vstal a odlouдал se přes restauraci do kasina. Existovaly dva způsoby, jak dohrát tuhle hru - vyčkávat, až se něco stane, nebo jednat tak, aby se něco stát muselo.

KAPITOLA 17 DÍKY ZA SVEZENÍ

Prostředí ve velké herně se změnilo. Bylo tu mnohem tišeji. Orchestr zmizel stejně jako řady žen a u stolů bylo jen několik hráčů. U rulety postávaly dvě nebo tři "volavky", hezké dívky v elegantních večerních šatech, které dostávaly padesát dolarů, aby oživily mrtvé stoly, a o stěnu za jedním crapovým stolem se opíral velice opilý muž, který pokřikoval na kostky.

A ještě něco se změnilo. Krupiérkou u středního blackjackového stolu poblíž baru byla Tiffany Caseová.

Tak tohle byla ta její práce v Tiaře.

A pak si Bond všiml, že všechny krupiérky u blackjackových stolů jsou hezké ženy, oblečené do elegantních šedo-černých westernových úborů - krátkých šedých sukní s širokým černým bitým opaskem, šedou halenkou a černým šátkem kolem krku a šedým sombreroem visícím na černé šňůře na zádech. Nohy v tělových ny-lonkách vězely v černých polovysokých wellingtonkách. Bond se znovu podíval na hodinky a beze spěchu se vydal ke svému cíli. Takže Tiffany mu měla namíchat karty, aby vyhrál pět tisíc dolarů. A přirozeně si k tomu vybrali okamžik, kdy právě nastoupila do služby a kdy v Platinové restauraci stále probíhal první výpravný kabaret. Bude s ní u stolu sám. Nebude tu žádný svědek, který by ji přistihl při brání karty zespondu balíčku.

Přesně v deset hodin a pět minut Bond nedbale přistoupil ke stolu a posadil se naproti ní.

"Dobrý večer."

"Dobrý," pousmála se zdvořile.

"Jaká je nejvyšší sázka?"

"Tisíc."

Když Bond sázel do vyznačeného místa deset stodolarových bankovek, přišoural se ke stolu jeden muž z ochranky a postavil se vedle Tiffany Caseové. Na Bondy se sotva podíval. "Třeba by si ten pán přál nový balíček, slečno Tiffany," řekl a podal jí nový balíček karet.

Dívka jej otevřela a podala mu použitý.

Muž z ochranky o několik kroků ustoupil a předstíral, že ztratil zájem.

Tiffany navyklým pohybem přejela balíček palcem, rozdělila ho vedví a velice zručně ho několikrát přeložila. Bond si však všiml, že k žádnému zamíchání nedošlo, takže když zdvihla balíček ze stolu a nedbale ho zamíchala, obě jeho poloviny zůstaly v původním složení. Celý úkon pak zopakovala a položila balíček před Bondy, aby sejmul. Bond tak učinil a uznale sledoval, jak jednou rukou jeho sejmnutí anulovala, což je jeden z nejtěžších profesionálních triků.

Nový balíček byl tedy zamíchán a sejmutí a jediným výsledkem celého procesu bylo to, že karty v něm byly uspořádány přesně tak, jako když byly rozbaleny. Její manipulace s nimi však byla brilantní a Bond musel obdivovat jistotu jejích rukou.

Podíval se jí do šedých očí. Viděl v nich snad náznak spoluviny, nebo to bylo pobavení z podivné hry, kterou tu spolu hráli přes úzký zelený stůl?

Rozdala dvě karty jemu a dvě sobě. Bond si náhle uvědomil, že musí být opatrný. Musí hrát naprosto přesnou konvenční hru, aby nenarušil připravené složení karet.

Na stole byla vytištěna slova "Krupiér musí na šestnáct táhnout a na sedmnácti zůstat stát". Zřejmě dostane spolehlivě vítězný list, ale pro případ přítomnosti jiného hráče nebo kibice se společně s Tiffany musí postarat, aby jeho vítězství vypadalo jako řada šťastných náhod, takže například nemůže pokaždé dostat jedenadvacet a ona sedmnáct.

Podíval se na své dvě karty. Kluk a desítka. Vzhlédl na dívku a zavrtěl hlavou. Obrátila šestnáct a vytáhla krále. Vedle sebe měla poličku se stříbrnými dolary a dvacetidolarovými žetony, ale okamžitě k ní přiskočil muž z ochranky s tisícidolarovým žetonem. Vzala si jej a přisunula Bondovi. Ten schoval bankovky do kapsy a položil ho na jejich místo. Tiffany opět vysázela dvě karty jemu a dvě sobě. Bond měl sedmnáct a znovu zavrtěl hlavou. Dívka táhla na dvanáct trojku a po ní devítku - čtyřadvacet a opět přes. Muž z ochranky přispěchal s dalším žetonem. Bond si jej zastrčil do kapsy a na stole nechal původní.

Široké dveře na konci herny se otevřely a dovnitř se vhrnul dav lidí, kteří vedle sledovali kabaret. Tentokrát měl devatenáct a ona obrátila desítku a sedmičku, takže podle pravidel musela zůstat stát. Další žeton zmizel v Bondově kapse. Brzy obklopí hrací stoly. Bond čekala poslední hra. Vzal si dvě karty, které mu rozdala. Dvacet. Tiffany obrátila dvě desítky. Bond se tomu vylepšení usmál. Ke stolu se chystali usednout další tři hráči. Rychle mu dala další dvě karty. Měl devatenáct a ona šestnáct.

Bylo po všem. Muž z ochranky se ani neobtěžoval podat dívce čtvrtý žeton, ale s výrazem nikoli nepodobným posměšnému šklebu ho rovnou hodil přes stůl Bondovi.

"Páni," řekl jeden z nových hráčů, když si Bond schoval poslední žeton do kapsy a vstal.

Podíval se přes stůl na dívku. "Děkuji," řekl. "Rozdáváte báječně."

"To bych řek'," prohlásil hráč, který už jednou promluvil.

Tiffany Caseová si Bonda přezíravě změřila. "Nemáte zač," řekla a ještě zlomek vteřiny si podržela jeho pohled. Pak se vrátila ke kartám. Důkladně je promíchala a podala je jednomu z nových hráčů k sejmutí.

Bond se obrátil ke stolu zády a vydal se kolem herny. Myslel na Tiffany a občas k ní zabrousil pohledem. V té hezké westernové uniformě vypadala její drobná vzpřímená postava sebevědomě a nepřístupně. Ostatním mužům se nepochybně líbila také, neboť brzy jich u jejího stolu sedělo osm a mnozí další, kteří postávali kolem stolu, ji zaujatě pozorovali.

Bond pocítil osten žárlivosti. Zašel k baru a objednal si bourbon s pramenitou vodou, aby oslavil výhru.

Barman vytáhl z lahve vody zátka a postavil ji vedle Bondovy whisky "Old Grandad".

"Odkud je ta voda?" zeptal se Bond, pamětliv toho, co mu řekl Felix Leiter.

"Z Boulderské přehrady*," odpověděl barman vážně. "Vozi nám ji každý den nákladním autem. Nebojte se," dodal, "je pravá."

Bond hodil na pult stříbrný dolar. "O tom nepochybují," řekl také vážně. "Drobné si nechtě."

Postavil se zády k baru se sklenicí v ruce a promýšlel další tah. Nyní byl vyplacen a Shady Tree ho varoval, aby se za žádnou cenu nevracel k hracím stolům.

"nyní Hooverovy-pozn. překladatele

Bond dopil sklenici a zamířil přímo k nejbližšímu ruletovému stolu. Několik málo hráčů tu hrálo o nízké sázky.

"Jaký tu máte nejvyšší vklad?" zeptal se postaršího krupiéra s řidnoucími vlasy a vyhaslýma očima, který právě bral slonovinovou kuličku z kola.

"Pět tisíc," řekl muž bez zájmu.

Bond vytáhl z kapsy čtyři žetony a deset stodolarových bankovek a položil je vedle něj. "Na červenou."

Krupiér se napřiml na stoličce a úkosem na Bonda zamžoural. Postupně nakladl všechny čtyři žetony na červenou a urovnal je hra-bičkami. Přepočítal Bondovy bankovky, vhodil je do škvíry ve stole, z poličky vedle sebe vzal pátý žeton a umístil ho k ostatním. Bond viděl, jak pod stolem zdvihá koleno. Muž z ochranky uslyšel bzučák a dorazil ke stolu ve chvíli, kdy krupiér roztočil kolo.

Bond vytáhl cigaretu a zapálil si. Měl pevnou ruku a báječný pocit svobody z toho, že konečně převzal iniciativu.

Věděl, že vyhraje. Téměř se nedíval na zpomalující kolo a slonovinovou kuličku, která dokodrcala ke svému cíli.

Tricet šest. Červená. Vysoká a sudá. Krupiér shrábl několik prohrávajících žetonů a stříbrných dolarů a vyplatil výherce. Pak vzal z poličky tenký žeton velikosti modlitební knížky a položil jej vedle Bonda.

"Na černou," řekl Bond. Krupiér umístil jediný pětitisícový žeton na černou a odsunul předchozí sázku z červené před Bonda.

Kolem stolu zašuměl hovor a přesunulo se sem několik dalších lidí. Bond na sobě cítil zvědavé pohledy, ale sám se díval přes stůl do krupiérových očí. Byly nepřátelské jako oči zmije, ale přesto jaksi vyděšené.

Bond se na něj mírně usmál. Kolo se roztočilo a kulička zasvištěla po jeho okraji.

"Sedmnáct. Černá. Nízká a lichá," ohlásil krupiér. Dav vzrušeně vydechl a dychtivé oči sledovaly, jak krupiér přesouvá k Bondovi velký žeton.

Ještě jednou, pomyslel si Bond. Ale ne v tomhle kole.

"Stojím," řekl krupiérovi. Ten k němu tázavě vzhlédl a pak mu přisunul výhru.

Vedle dohlížitele se náhle postavil další muž. Upřel na Bonda jasné tvrdé oči jako objektivy kamer a tlustý doutník, který mu trčel přímo z prostředka rudých rtů mířil na Bonda jako hlaveň pistole.

Mohutné tělo ve smokinku barvy půlnoční modři zůstávalo nehybné a vyzařoval z něj ostražitý klid. Byl to tygr pozorující uvázaného osla, ale přesto tušící nebezpečí. Měl slonovinově bílý obličej, ale jinak byl zlostným černým obočím, krátkým sestřihem kudrnatých vlasů a bezohledně vytrčenou čelistí podobný svému bratrovi z Londýna.

Kolo se opět roztočilo a dva páry očí k němu shlédly. Kulička zapadla do jedné ze dvou zelených přihrádek a Bondovi se velice ulevilo, že nevsadil.

"Dvojitá nula," oznámil krupiér a shrábl ze stolu všechny peníze.

Tak teď naposled, pomyslel si Bond - a pak honem pryč se Spangovými dvaceti tisíci dolary. Podíval se přes stůl na svého zaměstnavatele. Dva objektivy kamer a doutník na něj stále mířily, ale bleďá tvář byla bezvýrazná.

"Na červenou." Přisunul pětitisícový žeton krupiérovi a sledoval, jak ho umísťuje. Žádá snad po ruletě touhle poslední sázkou příliš mnoho? Ne, usoudil s jistotou. Rozhodně ne.

"Pět. Červená. Nízká a lichá," oznámil krupiér poslušně.

"Končím," řekl Bond. "Díky za svezení."

"Přijďte zas," rozloučil se krupiér chladně.

Bond nahmátl v kapse čtyři velké žetony a začal si razit cestu davem k pokladně. "Tři pětitisícovky a pět tisícovek," řekl muži se zeleným stínítkem, který seděl za mřížemi. Muž si vzal od Bonda čtyři žetony a odpočítal bankovky. Bond si je zasunul do kapsy a zamířil k recepčnímu pultu. "Leteckou obálku, prosím," požádal. Zašel k psacímu stolu u stěny, posadil se, vložil tři velké bankovky do obálky a nadepsal ji "Ředitel Universal Exports, Regent's Park, Londýn, N. W. I, Anglie. Do vlastních rukou." Pak si koupil u recepcie známku a vhodil obálku do schránky označené US Mail ve víře, že zde, v nejsvětější americké pokladnici, bude v bezpečí.

Podíval se na hodinky. Za pět minut půlnoc. Naposled se rozhlédl po velké herně a všiml si, že místo Tiffany Caseové nastoupila nová krupiérka a že pan Spang kamsi zmizel. Vyšel skleněnými dveřmi do dusné noci a přes trávník zamířil do Tyrkysu. Vešel do svého pokoje a zamkl za sebou dveře.

LJ

KAPITOLA 18 DO DOUPĚTE NEŘESTI PADÁ NOC

"Tak jak se daří?"

Nadešel další večer a taxík Erniero Curea pomalu ujížděl po Stri-pu do centra Las Vegas. Bond byl unaven čekáním, až se něco stane, a tak zavolal svému příteli od Pinkertonů a navrhl mu, aby se sešli na kus řeči.

"Nijak špatně," odpověděl taxikáři. "Vyhrál jsem na nich trochu peněz v ruletě, ale nepředpokládám, že to našeho přítele znepokojí. Bylo mi řečeno, že má spoustu dalších."

Ernie Cureo odfrkl. "To si pište," řekl. "Ten je tak napakovaněj, že na řízení nepotřebuje brejle. Čelní skla jeho cadillacu mu dělaj na předpis od očního."

Bond se zasmál. "A za co je utrácí ještě?" zeptal se.

"Je to magor," prohlásil řidič. "Je blázen do starýho Divokýho západu. Na pětadevadesátce si koupil celý opuštěný město. A nacpal do něj prachy - nechal vybudovat dřevěný chodníky, přepychovej saloon, dřevěnej hotel pro svý chlapece i starý nádraží. Všecko asi tak ze začátku století. Říká ty díře Spectreville, protože je pod Spectres-kejma horama. Kdysi tam dolovali stříbro. Za tři roky z těch kopců vykopali miliony a pak se rychle přesunuli do Rhyolitu, to je asi padesát mil odtud. Další slavný opuštěný město. Teď je z něj turistický středisko. Máj tam dům postavenej z whiskovějch flašek. Začínala tam dráha, odkud vozili stříbro na pobřeží. No a Spang si koupil jednu starou lokomotivu, takovej ten typ Highland Lights, jestli jste o ty mašiny slyšel, a jeden pullman. Tuhle soupravičku má na nádraží ve Spectrevillu a o víkendech bere svý kumpány na projížďku do Rhyolitu a zpátky. Sám si ten vlak řídí. Šampaňský a kaviár, kapela, holky - všecko. Musí to bejt záležitost. Ale já to nikdy neviděl. Normální člověk se tam ani nepřiblíží. Jo, pane," řidič stáhl okénko a odplivl si na ulici, "takhle pan Spang utrácí svý prachy. Jak říkám, magor."

To by bylo vysvětlení, pomyslel si Bond. Proto celý den neslyšel o panu Spangovi a jeho přátelích. V pátek byli celý den u šéfa a hráli

si s vláčky, zatímco on plaval a spal a potloukal se po Tiaře v očekávání, že se něco stane. Je pravda, že občas zachytil nějaký pohled, který se vzápětí odvrátil, a že se v jeho blízkosti stále vyskytoval nějaký sluha nebo uniformovaný šerif, který zjevně neměl co na práci, ale jinak si Bond mohl připadat jako zcela obyčejný hotelový host.

Zachytil jediný pohled jakéhosi velkého muže a celá situace mu působila zvrácené potěšení.

Asi v deset hodin dopoledne, když si zaplavoval a nasnídal se, ho napadlo, že se nechá ostříhat. Venku bylo jen velmi málo lidí a u holiče seděl jediný další zákazník. Jeho velká postava byla oblečena do purpurového froté županu. Muž se zakláněl v křesle a obličej měl zahalený horkými ručníky. O pravou ruku, která mu volně visela přes opěradlo křesla, mu pečovala hezká manikérka. Měla narůžovělý obličej panenky a krátké vlasy barvy másla. Seděla vedle něj na nízké stoličce a na kolenou držela mísu s nástroji.

Bond v zrcadle před svým křeslem se zájmem pozoroval vrchního holiče, jak jemně nadzdvihává růžek prvního ručníku a pak druhého a jak s nekonečnou opatrností vystříhává malými tenkými nůžtičkami chloupky ze zákaznickových uší. Než přehrnul cípek ručníku zpět přes druhé ucho, sklonil se a uctivě do něj řekl, "V nose také, pane?"

Zpod horkých ručníků se ozvalo souhlasné zabručení a holič začal rozhrnovat ručníky u mužova nosu. Pak se opět opatrně pustil do práce.

Poté se v malé, bíle kachlikované místnosti rozhostilo ticho, narušované jen cvakáním nůžtiček a občasným cinknutím manikérčiny nástroje o emailovou mísu. A pak se ozvalo tiché zaskřípění, když vrchní holič opatrně zatáhl za páku a narovnal opěradlo zákaznickova křesla do vzpřímené polohy.

"Je to takhle dobré?" zeptal se Bondův holič a podržel mu za hlavou příruční zrcátko.

Stalo se to ve chvíli, kdy si Bond prohlížel svůj zátylek.

Zřejmě při zdvihání opěradla židle dívce uklouzla ruka a muž v purpurovém županu tlumeně zařval a vyskočil z křesla, strhal si ručníky z obličeje a vrazil si prst do úst. Pak ho vytáhl, sklonil se a udeřil dívku tvrdě přes tvář, až spadla ze stoličky a nástroje z emailové mísy se rozlétly po místnosti. Muž se napřimil a rozzuřeně se obrátil na holiče.

j

"Vyhoďte tu krávu," zavrčel. Opět si vsunul prst do úst a rázně vykročil k východu. Pod nohama v pantoflích mu křupaly a skřípěly rozsypané nástroje. Muž zmizel venku.

"Jistě, pane Spangu," řekl holič toporně a začal štkat na vzlykající dívku. Bond otočil hlavu. "Nechtě toho," řekl tiše. Vstal z křesla a rozvázal si ručník u krku.

Holič se na něj překvapeně podíval. "Jistě, pane," řekl překotně a sklonil se, aby dívce pomohl sesbírat nástroje.

Při placení za ostříhání Bond slyšel, jak se manikérka plačtivě omlouvá. "Nebyla to moje chyba, pane Luciane. Byl dneska nervózní. Třásl se mu ruce. Opravdu. To u něj nepamatuju. Byl takový napjatý."

Bonda pomyšlení na Spangovu nervozitu potěšilo.

Ze vzpomínky ho náhle vyrušil hlas Erniero Curea. "Někdo se na nás pověsil, šéfe," prohodil koutkem úst. "Dvě auta. Před náma i za náma. Neohlízejte se. Vidíte ten černej sedan chevrolet před náma? Jsou v něm dva chlapi. Máj dvě zpětný zrcátka a už hezkou chvíli nás pozorují. Za náma jede takovej červenej koráb. Starej sport'ák jaguar se skládacím sedadlem vzadu. Jsou v něm další dva. Vzadu máj golfový hole. Čistě náhodou ty hošany znám. Jsou z detroitský Purpurový mafie. Buzeranti. Golf rozhodně nehrajou. Spíš než s holema uměj zacházet s bouchačkama. Zkuste se ohlídnout, jako když se kocháte krajinou. Koukejte jim na ruce, já je vyzkouším. Mužem?"

Bond se zachoval podle pokynů. Řidič sešlápl plynový pedál a současně vypnul zapalování. Výfuk vyštěkl jako osmaosmdesátimilimetrový minomet a Bond viděl, jak dvě pravé ruce mizí v pestrobarevných sportovních bundách. Beze spěchu se obrátil. "Máte pravdu," řekl. "Radši mě někde vysaďte, Ernie. Nerad bych vám způsobil nějaké potíže." "Blbost," řekl řidič opovržlivě. "Mně nic neudělaj. Když mi zaplatíte škody na aut'áku, zkusím je setřást. Tak co?"

Bond vytáhl z náprsní tašky tisícidolarovou bankovku, naklonil se a zastrčil ji řidičovi do kapsy u košile. "Tisíc to snad spraví," řekl. "A díky, Ernie. Uvidíme, co dokážete."

Vytáhl z pouzdra berettu a polaskal ji v ruce. Tak na tohle jsem čekal, pomyslel si.

"No tak dobře," řekl řidič vesele. "Už dlouho čekám na to, abych ty gaunery trochu popíchl. Nemám rád, když mě někdo tlačí ke zdi,

a to právě na mě a několik mejch kámošů už dlouho zkoušej. Držte se. Jdeme na věc."

Měli před sebou rovný úsek dálnice s malým provozem. Vzdálené vrcholky hor zežloutly zapadajícím sluncem a namodralý soumrak poskytoval řidičům čtvrt hodiny času na rozhodnutí, zda už rozsvítit světla nebo ještě chvíli počkat.

Jeli v poklidu rychlostí čtyřiceti mil za hodinu, za sebou nízký jaguar, asi blok před sebou černý sedan. Ernie Cureo náhle prudce sešlápl brzdový pedál a pneumatiky zavly. Ozval se tříštivý zvuk kovu a skla, jak jaguar narazil do jejich zadního nárazníku. Taxík poskočil na brzdách, ale řidič vzápětí přidal plyn a za příšerného skřípění se vyprostil ze zajetí naraženého chladiče a ujížděl dál.

"To jim patří," řekl Ernie Cureo spokojeně. "Jak jsou na tom?"

Bond vyhlédl zadním okénkem. "Mají proraženou mřížku chladiče," řekl. "Oba přední blatníky poškozené, utržený nárazník. Popraskané čelní sklo." Vůz mu zmizel v příšeři soumraku, takže se otočil k řidiči. "Snaží se odtáhnout blatníky od pneumatik. Možná se brzy rozjedou, ale na začátek to nebylo špatné. Máte v repertoáru další triky?"

"Teď už to nebude taková sranda," zabručel řidič. "Vyhlásili jsme jim válku. Dávejte bacha a radši se sehněte. Ten chevrolet zastavuje a možná po nás zkusej střílet. Tak jedem."

Taxík prudce vyrazil kupředu. Ernie Cureo napůl ležel v sedadle, řídil jednou rukou a silnici před sebou sledoval přes okraj palubní desky.

Když míjeli chevrolet, ozvalo se zařinčení a dva třaskavé nárazy. Bonda pokropila sprška roztržitého bezpečnostního skla. Ernie Cureo zaklel, prudce trhl volantem, ale vzápětí vůz vyrovnal. Bond si klekl na zadní sedadlo a pažbou pistole vyrazil zadní okénko. Chevrolet je sledoval s rozsvícenými světly.

"Teď se držte," řekl Ernie Cureo podivně tlumeným hlasem. "Za příštím blokem to strhnu doprava a zastavím. Jakmile se objeví, začněte střílet."

Bond se zapřel v sedadle. Vůz na dvou kolech se skřipěním pne-umatik prudce zabočil, narovnal se a zastavil. Bond vyskočil, příkr-čil se a připravil se ke střelbě. V postranní uličce se za kvílení týrané gumy objevila světla chevroletu. Teď, pomyslel si Bond, než to stačí vyrovnat.

Prásk - odmlka. Prásk. Prásk. Prásk. Čtyři kulky zasáhly dvacet yardů vzdálený cíl.

Chevrolet už směr nevyrovnal. Přejel obrubník na levé straně vozovky, narazil bokem do stromu, odrazil se na pouliční lampu, úplně se otočil a pomalu se převrátil na bok.

Bond čekal, až mu v uších dozní kovový rachot, a díval se, jak chromová tlama vozu začíná vyplazovat plamenné jazyky. Kdosi se pokoušel vyškrábat se oknem ven. Oheň se musel každou chvíli dostat k vakuové vývěvě a odtud přes celou délku podvozku k nádrži. A to už bude pro člověka ve voze příliš pozdě.

Bond se chystal vyběhnout přes silnici, když se z předního sedadla taxíku ozvalo zasténání. Otočil se a zahlédl, jak se Ernie Cureo sesunul na podlahu vozu. Bond zapomněl na hořící chevrolet. Prudce otevřel dveře taxíku a naklonil se nad řidiče. Vše bylo plno krve z Ernieho levé ruky. Bondovi se nějak podařilo ho posadit. "Panebože," procedil taxikář skrz zuby, "dostaňte mě odsud, a jeďte jako ďábel. To jágo tu bude každou chvíli. Pak mě odvezete k doktorovi."

"Jistě, Ernie," řekl Bond a vklouzl za volant. "Nějak to zařídím." Prudce zařadil a vůz vyrazil směrem od hořící pohřební hranice a vyděšených lidí, kteří se vynořili ze soumravného šera a s rukama přes ústa pozorovali plameny.

"Jeďte dál," zahuhlal Ernie Cureo. "Tudy se dostáném k Boulderský přehradě. Vidíte něco v zrcátku?"

"Rychle se k nám blíží světla nějakého nízkého vozu," odpověděl Bond. "Mohl by to být jaguár. Teď je od nás tak dva bloky." Přišlápl plynový pedál a taxík prosvístěl opuštěnou postranní uličkou.

"Jeďte dál," řekl Ernie Cureo. "Musíme se někde schovat a nechat je přejet. Poslouchejte, těsně před výjezdem na pětadevadesátku je autokino. Tamhle. Zpomalte. Prudká pravá. Tamhlety světla. Rychle tam zajěďte. Tak. Po pisku tamhle mezi ty auta. Zhasněte světla. Vklidu. Zastavte."

Taxík zastavil v poslední z púltuctů řad vozů vyrovnaných před betonovou promítací plochou, která se tyčila k obloze a na níž právě obrovský muž říkal něco obrovské dívce.

Bond se otočil a přehlédl řady kovových sloupků, z nichž se dal napojit zvuk. Mezitím přijely další dva vozy a zařadily se do zadní řady. Ani jeden tak nízký jako Jaguar. Nastalá tma však ztěžovala rozlišování, a tak raději zůstal otočený a upíral oči na vjezd.

K vozu přišla uvaděčka, hezká dívka oblečená jako páže, s podnosem zavěšeným na krku. "Bude to za dolar," řekla a nahlédla do vozu, jestli se na podlaze neukrývá třetí divák. Na pravé ruce měla stočené snímáčí kabely. Jeden vzala, zastrčila do nejbližšího sloupku a podala Bondovi okénkem malý reproduktor. Obrovský muž se ženou na promítací ploše se vzrušeně rozhovořili.

"Kolu, cigarety, bonbóny?" zeptala se dívka, když si brala vstupné.

"Ne, díky," odpověděl Bond.

"Tak se bavte," řekla a odloudala se k dalším opozdilecům.

"Šéfe, probůh, nechtěl byste típnout ty kecy?" zaprosil Ernie se zaťatými zuby. "A dávejte bacha. Dáme jim ještě chvíli. Pak mě odvezte k felčarovi. Musí mi vyndat tu kulku." Mluvil slabým hlasem a po odchodu uvaděčky si napůl lehl a opřel si hlavu o dveře.

"Nebude to trvat dlouho. Vydržte, Ernie." Bond ohmatal reproduktor, našel vypínač a ztlumil hádavé hlasy. Obrovský muž na promítací ploše se tvářil, že se chystá ženu uhodit. Ta otevřela ústa v bezhlesém výkřiku.

Bond se otočil a upřel oči do temnoty za nimi. Stále nic. Pohlédl do vedlejších vozů. Dvě hlavy nalepené na sobě. Beztvará hromada na zadním sedadle. Dva zaujaté postarší obličje s pohledy upřenými dopředu. Záblesk světla na nahýbané lahvi.

A pak k němu náhle zavála pižmová vůně vody po holení a ze země se vztyčila temná postava, u obličje se mu ocitla hlava a hlas za okénkem na Ernieho straně vozu řekl tiše, "Tak chlapci, hlavně klid."

Bond se podíval do lojovité tváře vedle sebe. V chladných očích se objevil posměšný záblesk. Vlhké rty se rozevřely a zašeptaly: "Vystup si, Angláne, nebo máš po kámošovi. Můj parťák má tlumič. Trochu si společně vyjedem."

Bond se pootočil a uviděl kovovou hlavu mířící na Ernieho zátylek. Učinil okamžité rozhodnutí. "Tak dobře, Ernie," řekl, "lepší jeden než dva. Pojedu s nimi. Pak se pro vás vrátím a odvezu vás k lékaři. Dávejte na sebe pozor."

"Zvláštní chlápek," řekl lojovitý obličj a otevřel dveře, nepřestávaje na Bondu mříti.

"Promiňte, kamaráde," řekl Ernie Cureo unaveně. "Asi-" Umlčel ho prudký úder pažbou za ucho a taxikář přepadl dopředu.

Bond zaskřípěl zuby a napjal svaly pod sakem. Napadlo ho, jestli

by neměl vytáhnout berettu. Podíval se z jedné zbraně na druhou a zvážil své možnosti. Ze čtyř očí nad hledími pistolí vyzařovala touha ho zabít. Dvoje ústa se usmívala v očekávání, že se o něco pokusí. Cítil, jak se pomalu uklidňuje.

Ještě chvíli vyčkal a pak pomalu vystoupil z vozu tak, aby mu bylo vidět na ruce. Myšlenky na vraždu zatím potlačil.

"Jděte k bráně," řekl lojovitý obličj. "Tvařte se přirozeně. Mám vás na mušce." Zbraň sice zmizela, ale ruku měl v kapse. Druhý muž vykročil po Bondově druhém boku s pravou rukou u pásu kalhot.

Všichni tři prošli svižně k výjezdu a měsíc nad horami před nimi hnal po bílém písku jejich dlouhé stíny.

KAPITOLA 19 SPECTREVILLE

Za branou stál u ohrady autokina červený Jaguar. Bond si nechal odebrat zbraň a usadil se vedle řidiče.

"Žádný pitominky, jestli chcete, aby vám hlava zůstala sedět na krku," řekl lojovitý obličj a nasoukal se na sklopné sedadlo vedle golfových holí. "Pořád na vás mřím."

"Měli jste moc hezký vůz," řekl Bond. Čelní sklo chybělo a z chladiče mezi blatníky trčel jako praporek kus chrómu.

"Kam jedeme v té trosce, která z něj zbyla?"

"Uvidíte," odbyl ho řidič, kostnatý muž s krutými ústy a kotletami. Vyjel s vozem na silnici a zamířil zpět k městu. Brzy se ocitli v neonové džungli. Projeli jí a uháněli po dvouprouté dálnici, která se táhla měsícem zalitou pouští k horám. Na velké ceduli stála číslice "95". Bond si vzpomněl, co mu říkal Ernie Cureo, a věděl, že jsou na cestě do Spectreville. Nahrbl se, aby si chránil oči před prachem a muškami, a přemýšlel o bezprostřední budoucnosti a o tom, jak pomstí přítele.

Takže tito dva muži společně s dalšími dvěma v chevroletu ho měli přivést k panu Spangovi. Proč museli být čtyři? Měli snad být pádnou odpovědí na Bondovo porušení Spangova příkazu v kasinu?

Vůz se řítí po naprosto rovné silnici stálou rychlostí kolem osmdesáti mil v hodině. Telegrafní sloupy působily jako metronom.

Bond měl náhle pocit, že zdaleka nezná odpovědi na všechny otázky.

Byl zcela odhalen jako nepřítel Diamantové mafie? Mohl hájit své vystoupení u ruletového stolu tvrzením, že neporozuměl příkazu, a pokud dělal nějaké potíže těm čtyřem, kteří pro něj přijeli, prostě si jen myslel, že jsou z konkurenčního gangu. "Když jste se mnou chtěli mluvit, proč jste se nezastavili v mém hotelovém pokoji?" slyšel Bond v duchu svůj dotčený hlas.

Přinejmenším jim dokázal, že je dostatečně tvrdý pro jakoukoli práci, kterou mu pan Spang případně zadá. A v každém případě, ujišťoval sám sebe, se přiblížil svému hlavnímu cíli - dostat se na konec diamantové stezky a nějak zjistit propojení Seraffima Spanga s jeho bratrem v Londýně.

Bond se krčil s očima upřenými na osvětlené přístroje před sebou a soustředil se na nadcházející pohovor. Přemýšlel, kolik užitečných údajů by z něj mohl vytěžit. Pak si vzpomněl na Ernieho Curea a pomstu, již mu dlužil.

Vůbec nepřemýšlel o tom, jak z toho vyvázne on sám, jakmile těchto dvou cílů dosáhne. Vlastní bezpečnost ho nezajímala. Z těchto lidí žádný strach neměl. Cítil k nim jen odpor a pohrdání.

Bond si stále nacvičoval pomyslný rozhovor s panem Spangem, když si po dvou hodinách jízdy náhle uvědomil, že vůz začíná zpomalovat. Zdvihl hlavu nad přístrojovou desku. Přijížděli k bráně ve vysokém drátěném plotě. Na velké ceduli osvětlené jediným reflektorem stál nápis SPECTREVILLE, HRANICE MĚSTA. NEVSTUPOVAT. HLÍDÁNO PSY. Vůz projel pod cedulí a zastavil u železného stožáru ukotveného v betonu, na němž bylo tlačítko zvonku a železná mřížka s upozorněním: ZAZVOŇTE A OHLASTE ÚČEL NÁVŠTĚVY.

Muž s kotletami stiskl tlačítko, aniž vystoupil z vozu. Po chvíli se ozval kovový hlas. "Ano?"

"Frasso a McGonigle," zahulákal do mikrofonu řidič.

"Dobře," řekl hlas. Následovalo ostré cvaknutí. Vysoká drátěná brána se pomalu otevřela. Projeli jí a dostali se na úzkou prašnou cestu. Bond se ohlédl přes rameno a viděl, jak se za nimi brána zavírá. S potěšením si také všiml, že obličj muže za ním, zřejmě McGoniglea, je pokryt prachem a krví mrtvých mušek.

Prašná cesta se táhla asi míli syrovou kamenitou pouští, z níž na ně občas topomě zamával samotářský kaktus. Pak se před nimi objevila marná záře. Objeli skalní ostroh a cesta z kopce je zavedla k jasně osvětlenému shluku asi dvaceti budov. Za nimi se v měsíčním světle třpytila jediná kolej, která se táhla ke vzdálenému obzoru.

Projížděli mezi dřevěnými domy označenými KOLONIÁL, HOLIČ, FARMÁŘSKÁ BANKA a WELLS FARGO, pod syčící plynovou lucernou před patrovou budovou s omšelým zlatým nápisem SALOON U RŮŽOVÉHO PODVAZKU a pod tím PIVA A VÍNA.

Zpoza tradičních nízkých lítaček se na ulici linulo žluté světlo, v němž stál u chodníku zaparkovaný elegantní černo-stříbrný kabriolet Stutz Bearcat z roku 1920. Mírně rozladěné barové piano vyhrávalo příjemnou melodii / Wonder Who's Kissing Her Now. Hudba připomínala Bondovi pilinami sypané podlahy, ošetrované nápoje a dívčí nohy v síťovaných punčochách. Bylo to jako výjev z výpravného westernu.

"Vystup si, Angláne," vybídl ho řidič. Všichni tři muži ztuhle vystoupili z vozu na vyvýšený dřevěný chodník. Bond se sklonil, aby si prohněl zmrzlou nohu, a bedlivě při tom pozoroval nohy svých průvodců.

"Tak pojd', měkřejší," řekl McGonigle a rýpl ho pistolí. Bond se zvolna napřímil a pečlivě odhadl vzdálenost. Kulhavě následoval muže ke dveřím saloonu. Před vracejícími se lítačkami se zastavil. Pod žebry cítil tlak Frassovy pistole.

Ted! Bond se narovnal a proskočil rozhoupanými lítačkami. McGonigle byl těsně před ním, otočený obličejem do jasně osvětleného baru, v němž si samo pro sebe vyhrávalo automatické piano.

Jediným pohybem uchopil muže nad lokty, zdvihl ho a hodil proti Frassovi, který právě procházel lítačkami. Dřevěný dům se zachvěl nárazem dvou těl. Frasso spadl zády na chodník.

McGonigle se prudce otočil čelem k Bondovi a chtěl zdvihnout ruku se zbraní. Bond jej uchopil levou rukou za rameno a pravou ho prudce udeřil přes zápěstí. McGonigle se zapotácel a pistole zarachotila o podlahu.

V lítačkách se objevil čenich Frassova revolveru. Jako útočící had se rychle natočil k Bondovi. Než však stačil vypláznout svůj modro-žlutý jazyk, Bond se sklonil a sáhl po zbraní u McGonigleových nohou. Dvakrát rychle vypálil od podlahy, ale potom mu McGonigle přišlápl ruku a strhl ho k zemi. Stačil ještě zahlédnout, jak se Frassův revolver mezi lítačkami obrací vzhůru a naprázdno pálí do stropu. Pád těla zněl tentokrát neodvolatelně.

Bond na sobě ucítil McGonigleovy ruce. Vkleče se snažil ochránit si oči. Pistole na podlaze čekala na první ruku, která po ní hmatne.

Několik okamžiků zápolili tiše jako zvířata. Pak se Bondovi podařilo zdvihnout se na jedno koleno, setřást ze sebe tu obrovskou tíhu a dřepnout si. McGonigle ho však vzápětí nakopl kolenem do brady. Cvaknutí zubů mu otřásl lebkou. Než se stačil ořepat, gangster zařval a zaútočil na něj skloněnou hlavou a oběma rukama.

Bond se natočil, aby si chránil žaludek. Úder hlavy do žeber následovalo zběsilé bušení pěstí.

Bolesti hvízdavě vydechl skrz zuby, ale nespustil oči z McGonigleovy hlavy pod sebou. Prudce se pootočil a tvrdě udeřil levačkou. Gangster zdvihl hlavu a v tom okamžiku ho zasáhla do brady Bondova pravá pěst.

McGonigle se napřímil a zapotácel. Bond po něm skočil jako panter a zasypal ho údery, pod nimiž se gangster začal hroutit. Uchopil ho zajedno zápěstí, sehnul se a druhou rukou mu sevřel kotník nohy. Veškerou sílu pak vložil do otočky a odhodil muže stranou.

Po nárazu těla na mechanický klavír se ozval drnčivý třesk, následovaný kakofonií mučených strun a tříštěného dřeva, jak se umírající nástroj převrhl a hřmotně spadl na podlahu s McGoniglem na zádech.

Bond stál uprostřed místnosti v pozvolna umlkajícím crescendo ozvěn a sípěl. V nohách ještě cítil napětí. Zdvihl pohmožděnou ruku a pročísl si vlasy.

"Ani hnout."

Byl to dívčí hlas a přicházel od baru.

Bond se pomalu otočil.

Do saloonu vešli čtyři lidé. Postavili se zády k barovému pultu z mahagonu a mědi, za nímž v řadách strměly ke stropu blyštivé lahve. Bond neměl ponětí, jak dlouho tam mohou být.

Krok před ostatními třemi stál majestátně a nehybně první občan Spectreville.

Pan Spang byl od hlavy k patě oblečen do westernových šatů. Na nablýskaných černých botách se mu třpytily stříbrné ostruhy. Černé šaty i široké černé nohavice, které mu kryly nohy, byly zdobeny stříbrem. Velké klidné ruce spočívaly na slonovinových pažbách dvou revolverů s dlouhými hlavními, které čnuly z kožených pouzder, zavěšených na širokém černém opasku s náboji.

Pan Spang mohl vypadat směšně, ale nevypadal. Z velké hlavy na Bondův zlostně zíraly přimhouřené oči.

Po jeho pravici stála s rukama v bok Tiffany Caseová. V bílých a zlatých westernových šatech vypadala jako komparsistka z filmu Annie Get Your Gun. Stála a upírala na Bondův zářivé oči. Plné rudé rty měla mírně pootevřené a oddychovala jako po polibku.

Druhou polovinu čtveřice tvořili dva muži ze Saratogy v černých kuklách. Oba mířili Bondovi na břicho osmatřicítkami Police Positive.

Bond zvolna vytáhl kapesník a otřel si jím tvář. Měl pocit závratě

a celý jasně osvětlený saloon s mosazným příslušenstvím a prostými plakáty s reklamou na dávno zaniklá piva a whisky mu náhle připadal morbidní.

Ticho přerušil pan Spang. "Odvedte ho odsud." Tvrdě čelisti odsekly prostřednictvím úzkých rtů každé slovo jako kus masa. "Ať někdo zavolá do Detroitu a řekne chlapečkům, že tam zřejmě trpí mylnými představami o přiměřeném počtu. Ať sem pošlou dva další a ať jsou lepší, než ti předechozí. A ať tu někdo uklidí ten bordel, ano?"

Pan Spang za cinkání ostruh na dřevěné podlaze vyšel ven. Tiffa-ny věnovala Bondovi pohled, v němž bylo víc než pouhé varování, a následovala pana Spanga.

Oba muži došli k Bondovi a ten větší řekl: "Slyšel jste." Bond pomalu vyšel za dívkou dveřmi za barem, těsně následovaný pistolníky.

Ocítl se v nádražní čekárně s lavicemi a starými nápisy varujícími před vlaky a zakazujícími plivat na podlahu.

"Doprava," přikázal mu jeden z mužů a Bond vyšel nízkými lítačkami na dřevěné nástupiště.

Tam se v úžasu zastavil a sotva vnímal ostré rýpnutí hlavně do žeber.

Byl to snad nejkrásnější vlak na světě. Lokomotiva patřila do třídy "Highland Light" a pocházela z doby kolem roku

1870. Bond slyšel názor, že to byly nejelegantnější lokomotivy, které kdy byly vyrobeny. V syčivém světle plynových lamp se na dlouhém trupu blýskala naleštěná mosazná zábradlí. Nahoře měla rýhovaný píseč-ník a těžký zvonec. Starý kotel na dřevo vyháněl z komína tenký proužek kouře. Nad velkým smetadlem zářily tři mohutné mosazné svítilny - hlavní těsně pod komínem a dvě pod ní. Nad dvěma velkými hnacími koly se skvěl zlatý viktoriánský nápis Dělová koule který se opakoval na boku černo-zlatého tendru naloženého březovými kládami za hranatou kabinou strojvůdce. Za tendrem byl připojený kaštanově hnědý reprezentační Pullmanův vagón. Oblouková okna nad úzkým mahagonovým ostěním měl natřená krémově. Na oválné tabulce mezi dvěma prostředními okny stálo Sierra Belle. Mezi horním okrajem oken a mírně přečnívající střechou se na temně modrém podkladu skvěl nápis Tonopažská a Tidewaterská železnice.

"Něco takovýho jsi v životě neviděl, co, Angláne?" řekl jeden

z pistolníků pyšně. "Tak se zas pohni," zahuhlal pod černou hedvábnou kuklou. Bond pomalu došel k vagónu a vystoupil na vyhlídkovou plošinu opatřenou mosazným zábradlím. V jejím středu se blyštělo brzdařské kolo. Poprvé v životě ho napadlo, že i bohatství může mít smysl a že ve Spangovi toho dřímá víc, než si původně myslel.

Vnitřek Pullmanova vagónu se třpytil viktoriánským přepychem. Světlo malých křišťálových lustrů ze stropu se odráželo v naleštěných mahagonových stěnách, stříbrném příslušenství, v broušených vázách i ve stojanech lamp.

Koberce i zřasené závěsy byly vínově rudé. Na krémovém klenutém stropě se skvěly oválné obrazy cherubů s květinovými věnci na pozadí oblačné oblohy. Stejně krémové byly i okenní žaluzie.

Nejprve vešli do malé jídelny, kde byly ještě zbytky večeře pro dva - koš s ovocem a otevřená láhev šampaňského ve stříbrném kbelíku. Za jídelnou byla úzká chodbička s trojmi dveřmi, zřejmě na toaletu a do ložnic, jak usoudil Bond. Se strážci v patách otevřel dveře do reprezentačního salonu.

Na protějším konci místnosti stál pan Spang. Za sebou měl malý krb, po jehož obou stranách byly v knihovnách knihy v kožených vazbách se zlatou ořízkou. V červeném koženém křesle u malého psacího stolu asi v polovině salonu seděla vzpřímeně a strnule Tiffany Caseová. Nervózně a nepřírozně držela v ruce cigaretu. Vypadala vyděšeně.

Bond popošel k pohodlné židli. Natočil ji tak, aby na oba viděl. Posadil se, zapálil si cigaretu a zhluboka vdechl kouř, který pak s dlouhým úlevným výdechem procedil mezi zuby.

Panu Spangovi čněl ze středu úst nezapálený doutník. Vytáhl jej a řekl: "Ty zůstaneš tady, Winte. Ty jdi, Kidde, a udelej, co jsem řekl." Silné zuby kousaly slova jako kousky celeru. "A teď vy," blýskl zlobným pohledem po Bondovi.

"Kdo jste a o co vám jde?"

"Pokud spolu máme hovořit, musím dostat něco k pití," řekl Bond. Pan Spang si ho chladně změřil. "Nalej mu panáka, Winte."

Bond otočil hlavu. "Bourbon s pramenitou vodou," řekl. "Půl na půl."

Pistolník znechuceně odfrkl a oddusál kamsi do útrob pullmanu.

Bondovi se Spangova otázka moc nelíbila. Rozhodl se, že se přidrží původní verze, která stále vypadala neprůstřelně. Seděl, kouřil, pozoroval pana Spanga a odhadoval ho.

Za chvíli přišel pistolník s bourbonem a vrazil Bondovi skleničku do ruky, až trocha nápoje vystříkla na koberec. "Díky, Winte," řekl Bond a zhluboka se napil. Bourbon byl dobrý a silný. Napil se znovu. Potom odložil sklenici na podlahu vedle sebe.

Podíval se do ostražitého, tvrdého obličeje. "Nerad se nechávám do něčeho nutit násilím," řekl klidně. "Odvedl jsem svou práci a dostal za ni zaplacení. Jestliže jsem se rozhodl s těmi penězi hrát, byla to moje věc. Mohl jsem prohrát. Pak mi začalo dýchat za krk příliš mnoho vašich lidí a já jsem ztratil trpělivost. Když jste se mnou chtěl mluvit, proč jste mi prostě nezavola? Poslat na mě pronásledovatele nebylo zrovna přátelské. Když přitvrdili a začali střílet, nemohl jsem si to nechat líbit."

Černo-bílý obličej na pozadí barevných knih se ani nepohnul. "Ale vy jste to nepochopil, příteli," řekl pan Spang tiše.

"Takže bych vás měl asi informovat trochu lip. Včera jsem dostal kódovanou depeši z Londýna." Sáhl do náprsní kapsičky černé westernové košile, pomalu vytáhl kus papíru a přidržel jej Bondovi před očima. Bond věděl, že je zle, velmi zle, asi jako když dostanete telegram, který začíná slovem "Hluboce".

"Poslal mi to dobrý přítel z Londýna," pokračoval pan Spang. Pomalu sklouzl pohledem k depeši. "Píše tu: „Mám spolehlivou informaci, že Petera Frankse z blíže nespecifikovaných důvodů zadržela policie. Za každou cenu se snažte zadržet náhradního převažeče a získat od něj informace. Pokud by byly ohroženy naše operace, eliminujte ho a nahlaste to.“"

Ve vagónu se rozhostilo ticho. Pan Spang zdvihl oči od papíru a zuřivě je upřel na Bonda. "Takže pane, to vypadá, že se vám tenhle rok něco opravdu ošklivého přihodí."

To bylo Bondovi jasné. Část myslí věnoval úvahám o tom, jak se to stane, ale druhá část mu říkala, že zjistil, co chtěl vědět, pro co si vlastně do Ameriky přijel. Spangové stáli na začátku a na konci diamantové stezky. Tímto okamžikem ukončil práci, pro niž sem byl vyslán. Znal všechny odpovědi. Teď musí nějakým způsobem informovat M.

Zdvihl sklenici s bourbonem z podlahy. Jediným douškem ji vyprázdnil a postavil zpět, až v ní led dutě zarachotil.

Podíval se upřímně na pana Spanga. "Převzal jsem tu práci od Petera Frankse. Jemu se nějak nelíbila a já jsem potřeboval peníze."

"Nechtě těch keců," řekl pan Spang bezvýrazně. "Jste polda nebo

nějaký soukromý čmuchal, ale to já už si zjistím, stejně jako to, pro koho pracujete a co všechno víte, co jste dělal v těch lázních s tím rajčáckým parchantem, proč u sebe nosíte bouchačku a kde jste se s ní naučil zacházet, jak to že máte přes toho falešného taxikáře spojem s Pinkertony. To všechno si zjistím. Vypadáte jako čmuchal a chováte se tak."

Náhle se zlostně otočil k Tiffany Caseové. "Jak jsi mu na to mohla skočit, ty pitomá čubko, to si vážně nedokážu představit."

"Jasně že nedokážete," řekla Tiffany vznětlivě. "Dodal mi ho ABC a ten chlap se chová naprosto normálně. Možná si myslíte, že jsem měla říct ABC, ať zkusí někoho jiného. Jenže to ode mě nemůžete chtít, pane. Já znám své místo v téhle partě. A nemyslete si, že se mnou budete mávat. Koneckonců ten chlap může mluvit pravdu." Zlostně si Bonda změřila a on v tom pohledu vycítil její strach, strach o něj.

"No, to se ještě uvidí," řekl pan Spang. "My to budeme zjišťovat tak dlouho, dokud to nevyklopí, a jestli si myslí, že to vydrží, tak brzo změní názor." Podíval se přes Bondovu hlavu na strážného. "Winte, zajdi pro Kidda a přineste boty." Boty?

Bond mlčky seděl a sbíral sílu a odvalu. Bylo by ztrátou času hádat se s panem Spangem nebo se pokoušet o útěk, když jsou padesát mil hluboko v poušti. Už se dostal z horších situací. Zatím ho nechtějí zabít. Zatím nic neprozradil. Je tu ještě Ernie Cureo a je tu Felix Leiter. Možná je tu i Tiffany Caseová. Podíval se na ni. Se skloněnou hlavou si pečlivě prohlížela nehty.

Bond slyšel, jak pro něj přicházejí strážci.

"Odved'te ho na nástupiště," přikázal jim pan Spang. Bond viděl, jak vysunul špičku jazyka a olízl si tenké rty.

"Brooklynskou metodu. Na osmdesát procent. Jasný?"

"Jasný, šéfe," odpověděl Wint. Znělo to nedočkavě.

Oba muži se posadili vedle sebe na tmavočervené lehátko, položili si na vysoký koberec kopačky a začali si rozvazovat boty.

KAPITOLA 20 PLAMENY NAD HORAMI

Černá potápěčská kombinéza byla těsná a všude tlačila. Proč se k čertu Strangways nepřesvědčil, jestli mu vzali správnou míru? A pod hladinou moře bylo temno a silné proudy, které ho hnaly na korálový útes. Bude se muset snažit plavat proti nim usilovněji. Ale teď ho něco popadlo za ruku. Co to k čertu je?

"Jamesi. Proboha, Jamesi." Odtáhla ústa od jeho ucha. Tentokrát ho co nejsilněji štípla do holé zakrvácené paže a Bond konečně zdvihl napuchlá víčka, podíval se na ni z dřevěné podlahy a přerývaně vzdychl.

Zatřásla jím v obavě, zejí znovu unikne. Zřejmě to pochopil. Převalil se, podepřel se rukama a klekl si. Hlava mu visela k zemi jako zraněnému zvířeti.

"Můžeš chodit?"

"Počkej." Klopotný šepot, který vydávaly jeho rozbité rty, ho překvapil. Možná mu nerozuměla. "Počkej," opakoval a začal se soustřeďovat na jednotlivé části těla, aby zjistil rozsah škod. Cítil nohy i ruce. Mohl pohybovat hlavou ze strany na stranu. Viděl měsíční paprsky na podlaze. Slyšel její slova. Zřejmě byl v pořádku, ale nechtělo se mu hýbat. Opustila ho síla vůle. Chtělo se mu jen spát. Nebo dokonce umřít. Byl ochoten ke všemu, co by umenšilo všudypřítomnou bolest, která bodala, tepala a drtila ho. Ke všemu, co by ho zbavilo vzpomínky na čtyři kopačky a výkřiky dvou postav v kuklách.

Jakmile si vzpomněl na ty dva muže a na pana Spanga, okamžitě se mu vrátila vůle žít. "Tak dobře," řekl. A ještě jednou to zopakoval, aby měl jistotu, že mu rozuměla.

"Teď jsme v čekárně," zašeptala Tiffany. "Musíme se dostat na konec nádraží. Těmi dveřmi vlevo. Slyšíš mě, Jamesi?"

Vztáhla ruku a odhrnula mu z čela vlhké lepkavé vlasy.

"Musím se plazit," řekl Bond. "Budu za tebou."

Tiffany vstala a otevřela dveře. Bond se za skřípění zubů dovlekl na měsícem zalité nástupiště, a když uviděl temnou skvrnu na zemi,

vztek a touha po odplatě ho postavily na nohy. Zatřepal hlavou, aby se neutopil v rudo-černých vlnách, které ho zaplavovaly. Tiffany ho jednou rukou objala a společně doklopýtali po prkenném nástupišti k místu, kde se mezi nablýskaným zábradlím začínalo svažovat. A tam stála na jediné vedlejší koleji drezína.

Bond se zastavil a nevěřícně hleděl před sebe. "Co benzin?" zeptal se tápavě.

Tiffany Caseová ukázala na řadu plechovek u nádražní zdi. "Teď jsem naplnila nádrž," zašeptala. "Používají ji při kontrolách trasy. A řídit ji umím. A výhybku už jsem přehodila. Dělej, nastup si," zahihňala se. "Příští zastávka Rhyolite."

"Panebože, ty jsi vážně skvělá," zašeptal Bond. "Ale až to nastartujeme, bude to strašný rachot. Počkej. Já mám nápad. Nemáš zápalky?" Bolest se zmenšila na polovinu. Oddychuje skrz zuby, přehlédl ztichlé vyprahlé budovy.

Měla na sobě košili a kalhoty. Sáhla do kapsy kalhot a podala mu zapalovač. "Co chceš dělat?" zeptala se. "Měli bychom vyrazit."

Bond však doklopýtal k řadě plechovek s benzinem, začal je otvírat a polívat dřevěné stěny nádraží a nástupiště. Když vyprázdnil půl tuctu plechovek, vrátil se k Tiffany. "Tak nastartuj." Namáhavě se sehnul a sebral pomačkané noviny, které ležely vedle zábradlí. Startér zlostně zavyl. Malý dvoudobý motor naskočil a usilovně se rozkašlal.

Bond škrtl zapalovačem. Když papír vzplál, odhodil jej na nástupiště. Plamenný jazyk ho málem olízl, když se vrhal zpět na malou plošinu drezíny. V tom okamžiku Tiffany pustila spojku a vozík se rozjel po kolejích. Na výhybce zarachotil a nepříjemně sebou trhl, ale vzápětí byli na hlavní koleji a ručička tachometru se chvěla na třiceti milích v hodině. Dívčiny vlasy před ním vlály jako zlatý prapor.

Bond se otočil a podíval se na plamennou spoušť, kterou za sebou zanechal. Téměř slyšel praskot suchých prken a výkřiky spáčů, kteří vyběhali ze svých ložnic. Kéž by tak oheň pohltil Winta a Kidda a sežehl honosný nátěr pullmanu a spálil dřevo v tendru Dělové koule, a připravil tak gangstery o jejich oblíbenou hračku!

Teď však mají s Tiffany vlastní problémy. Kolik je asi hodin? Bond se nadýchl chladného nočního vzduchu a snažil se znovu zprovoznit mozek. Měsíc stál dost nízko. Tak čtyři? Bond se shrbeně odpoτάcel přes plošinku k dvěma nízkým

sedátkům a podařilo se mu namáhavě dosednout vedle dívky.

Objal ji kolem ramen a ona se na něj usmála. "To byl tedy odjezd," zakřičela, aby přehlušila rachot motoru a klapot železných kol po kolejích. "Jako z nějakého starého filmu s Busterem Keatonem. Jak se cítíš?" Pozorně se mu zahleděla do rozbitého obličejce. "Vypadáš příšerně."

"Žádné zlomeniny," řekl Bond. "To bylo zřejmě těch osmdesát procent." Bolestně se usmál. "Je lepší být zkopaný než zastřelený."

Tiffany svažila obličej. "A já tam musela sedět a předstírat, že mě to nezajímá. Spang byl u toho, poslouchal a pozoroval mě. Pak zkontrolovali, jestli jsi dobře svázaný, hodili tě do čekárny a odešli spokojeně spát. Hodinu jsem počkala ve svém pokoji a pak jsem měla napilno. Nejhorší bylo tě probudit."

Bond jí sevřel ramena. "Až mě to nebude tolik bolet, řeknu ti, co si o tobě myslím. Ale co bude s tebou, Tiffany? Jestli nás chytanou, budeš mít obrovské potíže. A kdo jsou ti dva chlapi v kuklách, Wint a Kidd? Co ti budou po tomhle všem vyvádět? Nevadilo by mi trochu víc si je prohlédnout."

Tiffany se ze strany podívala na jeho sevřené pohmožděné rty. "Bez těch kukel jsem je nikdy neviděla," řekla po pravdě. "Prý jsou z Detroitu. Nepřijemní chlapi. Dělají špinavou práci a plní zvláštní tajné úkoly. Teď půjdou samozřejmě po nás. Ale se mnou si nedělej starosti." Znovu se na něj podívala a oči se jí šťastně rozzářily. "Nejdřív musíme dostat tuhle popelnici do Rhyolite. Pak si někde budeme muset opatřit auto a dostat se přes hranici do Kalifornie. Mám spoustu peněz. Pak tě odvezeme k doktorovi, vykoupeme, oblékneme a všechno hezky promyslíme. Mám tvou pistoli. Jeden z poskoků ji přinesl, když posbírali trosky těch dvou chlápků, které jsi zmasakroval u Růžového podvazku. Sebrala jsem ji, když Spang odešel spát." Rozepjala si košili a sáhla si za pásek kalhot.

Bond si od ní vzal berettu, na jejímž kovu ještě lpělo její teplo. Vytáhl zásobník. Zbývaly v něm tři náboje. A jeden byl v komoře. Vložil zásobník zpět, zajistil zbraň pojistkou a zasunul ji za pás kalhot. Poprvé si uvědomil, že je bez saka. Z jednoho rukávu u košile zbyl pouhý cár. Odtrhl jej a zahodil. Sáhl do zadní kapsy, kde nosil tabatěrku. Byla pryč. V levé kapse mu však zůstal jeho pas a peněženka. Vytáhl je. V měsíčním světle viděl, že jsou pomačkané a potrháné. Podíval se do peněženky. Peníze tam zůstaly. Uložil věci zpět do kapsy.

Chvilí ujížděli jen za zvuku malého motoru a klapotu kol, které rušily noční ticho. Kam dohlédli, byla jen rovná kolej, občas oživená pákou výhybky u zrezivělé vedlejší koleje vedoucí kamsi do temné masy Spectreských hor, kterou měli po pravé ruce. Na levé straně se rozkládala nekonečná pouštní plošina, nad níž nadcházející svítání začínalo modře lemovat pokroucené kaktusy. Dvě míle odsud se v měsíčním světle kovově třpytila dálnice č. 95.

Drezína vesele uháněla po kolejích. Ovládala se jen brzdovou pákou a ručním plynem, který Tiffany držela naplno otevřený, takže ručička tachometru stála na třicetce. Míle i minuty odpłyvaly a Bond se občas namáhavě otočil v sedátku a zkoumavě pozoroval rudou zář na obloze za nimi.

Byli na cestě už téměř hodinu, když Bond zaslechl ve vzduchu nebo na kolejích vzdálený hukot a ztuhl. Znovu se ohlédl přes rameno. Zablýskl snad mezi drezínou a falešným rudým úsvitem hořícího přízračného města nějaký nepatrný záblesk?

Cítil, jak mu trnou vlasy. "Vidíš něco za námi?"

Otočila hlavu. Beze slova zpomalila a motor se ztišil.

Oba se zaposlouchali. Ano. Bylo to na kolejích. Slabý chvějivý zvuk, jako vzdálené vzdychání.

"To je Dělová koule," řekla Tiffany bezvýrazně. Prudce otočila rukojetí plynu a drezína znovu zrychlila.

"Kolik dokáže?"

"Možná šedesát."

"Jak daleko je do Rhyolite?"

"Kolem třiceti mil."

Bond chvilí v duchu počítal. "Bude to o vlas. Nevím přesně, jak daleko je. Dá se to ještě trochu zrychlit?"

, Ani trochu," řekla zachmuřeně. "I kdybych se nejmenovala Ca-seová, ale Casey Jones*."

"Stihneme to," řekl Bond. "Udržuj rychlost. Možná jim vybuchne kotel, co můžeš vědět."

"Jistě," řekla. "Nebo jim dojde pára nebo si zapomněli klíček od zapalování doma v kalhotách."

Čtvrt hodiny jeli mlčky. Bond už jasně viděl hlavní reflektor lokomotivy, který prořezával noc necelých pět mil od nich, a roze-

"legendární strojevedce, známý i z písně Grateful Dead - pozn. překladatele

zlenou fontánu jisker nad komínem. Koleje se pod nimi chvěly a někdejší vzdálené vzdychání se proměnilo ve výhružné mručení.

Třeba mu dojde dřevo, pomyslel si Bond. Z náhlého popudu se obrátil k dívce. "Máme dost benzínu?" zeptal se opatrně.

"Jistě," odpověděla Tiffany. "Nalila jsem plnou. Není tu žádný ukazatel, ale tyhle stroje dokáží jezdit celou věčnost na galon benzínu."

Ještě než ta slova dozněla, motorek drezíny nesouhlasně zakašlal. "Puf. Puf-puf." Pak se však znovu vesele rozběhl.

"Bože," řekla Tiffany. "Slyšel jsi to?"

Bond neodpověděl. Cítil, jak mu zvlhly dlaně.

Tiffany opatrně držela rukojeť plynu.

"Milá mašinko," zaprosila tklivě, "ty krásná chytrá mašinko, buď na nás hodná."

"Puf-puf. Puf-puf. Sss. Puf. Sss..." A náhle jeli dál pouhou setrvačností. Dvacet pět, oznámil tachometr. Dvacet... patnáct... deset... pět. Tiffany naposled zuřivě otočila rukojetí plynu, nakopla kryt motoru a drezína se zastavila.

"-", řekl Bond. Toporně slezl na svou stranu kolejí a dokulhal k benzinové nádrži na zádi. Z kapsy kalhot vytáhl

zakrvácený kapesník, odšrouboval uzávěr nádrže a spustil do ní kapesník tak, že musel dosáhnout na dno. Vytáhl ho, ohmatal a očichal. Byl úplně suchý.

"Je to tak," řekl dívce. "Takže se musíme stručně zamyslet." Rozhlédl se kolem sebe. Vlevo žádný úkryt a na silnici nejméně dvě míle. Vpravo hory, tak čtvrt míle odsud. Tam by se možná mohli ukrýt. Ale na jak dlouho? Přesto to vypadalo na nejlepší možnost. Začínala se mu chvět země pod nohama. Podíval se po kolejích na neúprosné žhnoucí oko. Jak může být daleko? Dvě míle? Uvidí Spang drezínu včas? Stačí zastavit? Může vykolejit? Pak si však vzpomněl na velké předsunuté smetadlo lokomotivy, které odsune lehkou drezínu jako balík slámy.

"Dělej, Tiffany," zavolal. "Musíme se dostat do hor."

Kde mohla být? Belhavě obešel vůz. Uviděl ji, jak odkudsi běží po kolejích. Zadýchaně k němu doběhla. "Kousek před námi je vedlejší kolej," vydechla. "Jestli tam ten krám dokážem dotlačit a jestli se ti podaří přehodit tu zrezivělou výhybku, může nás minout."

"Panebože," řekl Bond, "napadá mě něco ještě lepšího. Pomoz mi." Sklonil se a se zaťatými zuby začal tlačit drezínu. Když se jim podařilo vozíkem pohnout, šlo to už snadno. Dostali se k výhybce a Bond pokračoval ještě asi dvacet yardů za ni.

"Co to děláš?" zeptala se zadýchaně Tiffany.

"Pojď mi pomoci," řekl Bond a napůl doklopýtal, napůl doběhl k místu, kde vedle koleji trčela zrezivělá páka výhybky.

"Pošleme Dělovou kouli na vedlejší kolej."

"Panebože," vydechla Tiffany obdivně. V okamžiku byli u výhybky a v Bendových zmožených svalech praskalo námahou.

Zrezivělý kov se pomalu sunul z polohy, v níž ležel padesát let. V kolejích se nejprve objevila škvíra, která se milimetr po milimetru rozšiřovala, jak Bond usilovně tahal za páku.

Když se mu podařilo výhybku přehodit, klekl si na zem a se skloněnou hlavou bojoval se závratí, která se o něj pokoušela.

Pak se však na zemi objevilo světlo a Tiffany mu pomohla na nohy. Společně klopýtali k drezíně a vzduch se chvěl hřmotem a zvoněním výstražného zvonce blížící se obrovské železné bestie.

"K zemi a ani se nehni!" zařval Bond a postrčil ji do chatrného úkrytu za drezínu. Sám rychle odkulhal vedle kolejí, vytáhl pistoli a napřáhl ruku jako účastník souboje. S přimhouřenýma očima se zahleděl do velkého blížícího se oka pod vulkánem vířícího kouře a ohně.

Bože, to je obluda. Bude vůbec schopná zahrnout na vedlejší kolej? Nepořítí se prostě dál a nerozdrťí je?

Už byla velice blízko.

"Pať." Così prudce dopadlo na zem vedle něj a v kabině lokomotivy se objevil nepatrný záblesk.

"Boing." Další záblesk. Kulka zazvonila o koleje a odsvištěla do noci.

Další tři výstřely už Bond slyšel i přes hřmění obrovského stroje. Jedna kulka mu zazpívala u ucha.

Bond se střelbou čekal. Měl jen čtyři kulky a věděl, kdy je použije.

Rozjetá lokomotiva dvacet yardů před ním hřmotně zahrnula na vedlejší kolej a několik vrchních klád z tendru odlétlo směrem k Bondovi.

Ozvalo se pronikavé skřípění šest stop vysokých hnacích kol o kolejnice. Za oblakem jisker a dýmu zahlédl Bond černo-stříbrnou Spangovu postavu, která se jednou rukou přidržovala boku kabiny a druhou svírala dlouhou železnou páku škrtícího ventilu.

Bondova pistole vyřkla svá čtyři slova. Na zlomek vteřiny zahlédl, jak se bílý obličej prudce obrací k obloze a pak už se černo-zlatá lokomotiva řítí k rozplizlé stěně Spectreských hor. Kužel hlavní svítilny protínal temnotu před ní a automatický výstražný zvonec smutně vyzváněl, bim-bam, bim-bam, bim-bam.

Bond si pomalu zasunul berettu za pás a hleděl za železnou rakví pana Spanga. Pás kouře na okamžik zastínil měsíc.

Tiffany Caseová doběhla k němu a bok po boku sledovali planoucí prapor na žerdi vysokého komínu a poslouchali, jak hory ozvěnou vracejí hřmot řítící se lokomotivy. Když zmizela za horským ostro-hem, Tiffany stiskla Bondovi ruku. Teď už bylo slyšet jen vzdálené dunění a vidět rudou záři, která se mihotavě pohybovala mezi skalami, jak lokomotivu pohlcovaly útroby hor.

Náhle se v nich objevil mohutný ohnivý jazyk a železný třesk, jako když bitevní loď narazí na útes. A pak tlumené řinčení, které jako by vycházelo ze země pod nimi a nakonec temný výbuch z hlubin, následovaný přívalem různorodých ozvěn.

Když všechno ustalo, v krajině se rozhostilo rozechvělé ticho.

Bond zhluboka vydechl, jako by se právě probudil. Tak takhle skončil jeden z bratří Spangových, z těch surových okázalých nabubřelých zločinců, kteří stvořili Diamantovou mafii. Byl to teatrální gangster obklopený divadelními rekvizitami, ale to nic neměnilo na skutečnosti, že chtěl Bonda zabít.

"Pojďme odsud," řekla Tiffany Caseová naléhavě. "Mám dost."

Bond cítil, jak se mu po uvolněním napětí plíživě vrací do těla bolest. "Jistě," přisvědčil. Byl rád, že se mohl otočit zády ke vzpomínce na vzhůru obrácený bledý obličej v kabině nádherné černé lokomotivy. Znovu pocítil závrať a nevěděl, jestli ji zvládne. "Musíme se dostat na silnici. Bude to svízelná cesta. Tak pojď."

Ty dvě míle překonávali půl druhé hodiny. Když se konečně dotrhnoucí k betonové silnici, Bond už téměř nebyl při smyslech. Vlastně ho dovlekla Tiffany. Bez ní by jen klopotně bloumal mezi kaktusy a balvany a slídou, dokud by vyčerpaně neklesl k zemi, kde by ho zabilo žhnoucí slunce.

Tiffany mu držela hlavu v dlaních, tiše k němu promlouvala a cípem košile mu otírala pot z obličeje.

Každou chvíli se rozhlédla na obě strany naprosto rovné dálnice, jejíž obzory se už v časném ránu chvěly vlnami horka. Hodinu nato Tiffany vyskočila, upravila si košili a postavila se

doprostřed silnice. Z roztančeného oparu, v němž mizelo vzdálené údolí Las Vegas, přijížděl nízký černý vůz. Zastavil těsně před ní a z okénka se vynořila hlava muže s jestřábím obličejem a neposlušnou kšticí slámových vlasů. Změřil si ji pronikavými šedými očima a pohlédl na zhroucenou postavu muže vedle silnice. Pak se znovu podíval na Tiffany a přátelsky se představil. "Felix Leiter, madam," řekl línou texasštinou. "K vašim službám. Co pro vás v tomhle nádherném ránu můžu udělat?"

KAPITOLA 21 "NIC NESBLIŽUJE TAK JAKO BLÍZKOST"

"... a když jsem přijel do města, zavolaal jsem kamarádovi Ernie-mu Cureovi, James ho zná. Jeho žena byla celá bez sebe a Ernie ležel v nemocnici. Tak jsem tam šel rovnou za ním a on mi vylíčil situaci a já jsem si řekl, že James by mohl potřebovat nějakou tu posilu. Tak jsem osedlal svou černou kobyli a odeválal do noci. Když jsem se blížil k Spectreville, vidím na obloze světlo. Pan Spang si dělá táborák, povídám si. A vrata byly dokořán, tak jsem usoudil, že se zúčastním. Věřte mi nebo ne, nebyla tam živá duše, kromě jednoho chlápka s dost slušně upravenou fasádou a pochroumanou nohou, co se plazil po silnici někam do pryč. Nápadně mi připomínal jistý-ho Frassa z Detroitu, který podle Ernieho ještě s dalším pobudou unesl Jamese. Ten chlap samozřejmě nebyl ve stavu to popřít, takže jsem se více méně dostal do obrazu a usoudil jsem, že mou příští zastávkou bude Rhyolite. Řekl jsem tomu klukovi, že za chvíli bude mít společnost spousty hasičů a nechal jsem ho tam. A za chvíli uvidím uprostřed pouště holku, která vypadá, jako by ji někdo vystřelil z kanónu, no a to je všechno. A teď povídejte vy."

Takže tohle není sen a já ležím na zadním sedadle studillacu s hlavou na jejím klíně a tamto je Felix a uháníme do bezpečí, k doktorovi, horké vodě, k troše jídla a pití a spoustě spánku. Bond se pohnul a ucítil ve vlasech Tiffaninu ruku, která ho ujistila, že nesní a že je to, jak doufal, a znovu znehybněl a nic neřikal a naslouchal jejich hovoru a šumění pneumatik po silnici.

Když Tiffany domluvila, Felix Leiter obdivně hvízdal. "Sakra, madam," řekl, "to jste jim pořádně nařídili personál. Co se k čertu bude dít teď? V tom hnědém ještě hezkých pár sršňů zbylo a teď tam sedí a bzučí nelibostí a brousí si žihadla."

"Přesně tak," přitakala Tiffany. "Spang byl členem vegaské mafie a tihle chlapci drží dost pohromadě. Pak je tu ještě Shady Tree a ti dva bouchači, Wint a Kidd, nebo jak se jmenujou. Čím dřív přejedeme hranici, tím líp. A co pak?"

"Zatím si vedeme dobře," řekl Felix Leiter. "Za deset minut jsme

v Beatty, tam najedeme na osmapadesátku a za půl hodiny jsme za hranicí. Pak nás čeká dlouhá cesta Údolím smrti a pak přes hory do Olancho, dokud nenarazíme na šestku. Tam se mužem zastaví a hodit Jamese k doktorovi a trochu se najíst a umýt. Po šestce pak dojedeme až do L. A. Tam si trochu odpočineme a promyslíme, co dál. Podle mě by bylo nejlepší, kdybyste s Jamesem co nejdřív vypadli ze země. Ti chlapci budou zkoušet všechny možné finty, a jakmile vás najdou, nevsadil bych na nikoho z vás ani niklák. Ještě dneska večer byste měli odletět do New Yorku a odtud zítra do Anglie. Pak už se o všechno postará James."

"To vypadá dost rozumně," řekla Tiffany. "Ale mimochodem, kdo je vůbec Bond? Co dělá? Soukromého detektiva?"

"To se ho radši zeptejte sama, madam," slyšel Bond Leiterovu opatrnou odpověď. "Ale velkou hlavu si s tím nedělejte. On se o vás postará."

Bond se pro sebe usmál a v následném dlouhém tichu upadl do neklidného spánku, z něhož se probрал až v polovině cesty přes Kalifornii, před bílou brankou s nápisem "Otis Fairplay, lékař".

A pak ho namazali rtuťochromovou masťou, ovázali spoustou obvazů, umyli, oholili, dali mu pořádnou snídani a dovedli zpět do vozu a do světa. Tiffany Caseová se vrátila ke svým ironickým a přímočarým způsobům a Bond se snažil být užitečný odhalováním policistů měřících rychlost, protože Leiter na nekonečné silnici udržoval vůz na osmdesátce. Ve vzdáleném oparu se před nimi skrývalo pohoří High Sierras.

Uháněli po Sunset Boulevardu mezi palmami a smaragdovými trávníky a jejich zaprášený studillac vypadal mezi nablýskanými cor-vettami a jaguáry poněkud nepatřičně. K večeru se konečně usadili v temném chladném baru hotelu Beverly Hills. V hale nechali nová zavazadla a na sobě měli nové hollywoodské šaty, ale ani Bondův zmlácený obličej by nikoho nepřesvědčil, že jsou uprostřed natáčení. Na stole vedle jejich martini koktejlů stál telefon a Felix Leiter právě končil svůj čtvrtý hovor s New Yorkem.

"Tak dohodnuto," řekl, když položil sluchátko. "Mí kolegové vám zařídili plavbu na lodi Elizabeth. Kvůli stávce v docích odplouvá až zítra večer. Ráno vám předají jízdenky a nalodit se můžete kdykoli během odpoledne. Taky vyzvedli zbytek tvých věcí v Astoru, Jamesi. Jeden kufřík a tvé proslulé golfové hole. A Washington slibil zařídít pas pro Tiffany. Na letišti vás bude čekat člověk z ministerstva za-

hraničí. Oba budete muset vyplnit pár formulářů. Pošlu vám tam jednoho bývalého kolegu ze CIA, aby vám s tím pomohl. Polední noviny tu historku trochu rozmáznou - Město duchů se odebralo na věčnost a podobně - ale zdá se, že našeho přítele Spanga ještě nenašli a vaše jména tam figurovat nebudou. Chlapci mi říkali, že poldové se po vás nijak neshánějí, ale jeden informátor tvrdí, že gangy si rozeslaly váš popis a jdou po vás. Vypsaly deset táců odměny. Takže je jen dobře, že brzo vypadnete. Na palubu jděte radši odděleně. Až najdou ty tři mrtvoly v tom dole, tak se vzteknou. Tohle skóre se jim líbit nebude."

"Zdá se, že Pinkertoni mají skutečně dobré informace," řekl Bond obdivně. "Ale sám budu rád, až budeme oba pryč. Myslel jsem, že ti vaši gangsteři jsou tlupa italských tlust'ochů, kteří se celý týden cpou pizzou a pijí pivo a o sobotách udělají nějakou autoopravnu nebo obchod, aby měli na dostihy. Jenže oni jsou to dost ostří hoši."

Tiffany Caseová se zasmála. "Měl by sis nechat vyšetřit hlavu," řekla. "Jestli se na tu loď dostaneme celí, bude to zázrak. Protože oni jsou vážně dobří. Díky tady kapitánu Hákoví* máme určitou šanci, ale jistého nic není. Prý tlust'oshi!"

Felix Leiter se zasmál. "No tak, hrdličky," řekl a podíval se na hodinky. "Budeme se muset zvednout. Já se musím večer

vrátit do Vegas a podívat se po kostře toho pitomýho koně. A vy musíte stihnout letadlo. V hádce můžete pokračovat dvacet tisíc stop nad zemí. Tam máte lepší perspektivu. Víte, co se říká." Pokynul číšníkovi. "Nic nesbližuje tak jako blízkost."

Leiter je odvezl na letiště a tam je vysadil. Bond těžce polkl, když ho viděl belhat se k autu poté, co jej Tiffany vřele objala.

"Máš opravdu dobrého přítele," řekla, když společně pozorovali, jak za sebou Leiter zavírá dveře vozu. Pak se ozvalo hluboké dunění výfuku a studillac se vydal na dlouhou cestu pouští.

"Ano," řekl Bond. "Felix už je takový."

Zahlédli ještě odraz měsíce v Leiterově háku, když jim mával na rozloučenou, a pak už se usadil prach na silnici a kovový hlas z reproduktorů oznámil: "Prosíme cestující letu 93 společnosti Trans-World Airlines do Chicaga a New Yorku, aby použili východu číslo

* postava z Petra Pana-pozn. překladatele

pět a nastoupili si do letadla." Prošli skleněnými dveřmi a udělali první kroky na dlouhé cestě přes půl světa do Londýna.

Nový constellation burácel nad ztemnělou pevninou a Bond se uložil do pohodlného lůžka, čekal, až ho spánek vyprostí z rozbo-lavělého těla a myslel na Tiffany, která spala na lůžku pod ním, a na to, jak daleko je s plněním svého úkolu.

Myslel na její krásnou tvář, ve spánku tak nevinnou a bezbrannou, myslel na to, jak se jí z přímých šedých očí vytratil přezíravý úsměšek a ironicky povislé koutky vášnivých rtů se napřímily. Byl si vědom, že stojí na prahu zamilování. A co ona? Jak silný je ten odpor k mužům, který se zrodil oné noci v Saň Franciscu, kdy se jí do pokoje vlámali ti chlapi a zmocnili se jí? Dokáže dítě v téhle ženě vyjít zpoza barikády, již si té noci vybudovalo proti všem mužům světa? Dokáže vyjít z té ulity, která se utvrzovala každým rokem samoty a odloučení?

Bond si vzpomněl na okamžiky v posledních čtyřadvaceti hodinách, kdy znal odpověď, kdy zpoza masky tvrdé gangsterky, pašeračky, kasinové volavky a krupíerky vyhlédla vřelá a vášnivá dívka a řekla: "Vezmi mě za ruku. Otevři dveře a společně vyjdeme do slunce. Neboj se. Půjdu s tebou. Vždycky jsem na tebe myslela, ale ty jsi nepřišel a já jsem celý život musela naslouchat někomu jinému."

Ano, pomyslel si, to se srovná. Alespoň po téhle stránce. Ale je vůbec připravený nést důsledky? Jakmile ji jednou vezme za ruku, bude to navždy. Ocitne se v roli ranhojiče, psychoanalytika, jemuž pacientka na cestě z nemoci věnovala svou lásku a důvěru. Nebylo by pak větší krutosti, než tu ruku pustit. Je připravený na to, co to bude znamenat pro jeho život a kariéru?

Bond se zavrtěl na lůžku a zaplašil vtíravé myšlenky. Bylo na ně příliš brzy. Myslí příliš dopředu. Počká a uvidí. Všeho do času. Odsunul veškeré úvahy o daleké budoucnosti a soustředil myšlenky na M a na dokončení své práce. Starosti s vyřešením soukromého života musely počkat.

Část hada se podařilo rozdrtit. Byla to však hlava nebo ocas? Těžko říct, ale Bond se přikláníl k tomu, že Jack Spang a záhadný ABC byli skutečnými hybateli pašeráckého gangu a Seraffimo byl pouhým příjemcem, nahraditelným příjemcem. Tiffany byla zcela postradatelná. Shadyho, na něhož mohla ukázat, budou muset na nějaký čas uklidit, dokud se bouře nepřezene, tedy pokud ji Bond

skutečně rozpoutal. Zatím tu však nebylo nic, co by ukázalo na Ja-cka Spanga nebo Dům diamantů a jedinou stopou vedoucí k ABC bylo jeho londýnské telefonní číslo. V této souvislosti Bonda napadlo, že ho musí z Tiffany co nejdříve vytáhnout, protože bude společně s celou sítí dalších kontaktů změneno, jakmile vyjde najevo Tiffani-na úloha a Bondův útek, což pravděpodobně nahlásí do Londýna Shady Tree. Z toho pro Bonda vyplynulo, že jeho příštím cílem musí být Jack Spang a následně ABC. Pak bude zbývat už jen začátek stezky v Africe, kam se může dostat jen prostřednictvím ABC. Bezprostředním úkolem, usoudil Bond, než se oddal spánku, je však okamžitě po nalodění na Elizabeth informovat o celé záležitosti M a zapojit Londýn. Vallanceovi muži se musí pustit do práce. Až se Bond vrátí, moc už toho na něj nezbyde. Jen množství zpráv. Ta stále stejná kancelářská rutina. A po večerech tu bude Tiffany v pokoji pro hosty v jeho bytě na King's Road. Bude muset poslat telegram May, aby všechno připravila. Takže - koupit květiny, koupelovou esenci od Florise, vyvětrat příkrývky...

Deset hodin po odletu z Los Angeles přeletěli letiště La Guardia a opsali nad mořem široký přistávací oblouk.

V neděli ráno bylo na letišti málo lidí, ale hned po vystoupení z letadla se jich ujal nějaký úředník, který je odvedl k bočnímu východu. Tam už na ně čekali dva muži -jeden od Pinkertonů, druhý z ministerstva zahraničí. Zatímco si povídali o tom, jakou kdo měl cestu, přivezli jim zavazadla. Vedlejší východem vyšli společně k elegantnímu hnědému pontiacu se zataženými zadními záclonkami, který tu na ně čekal s tiše předoucím motorem.

Dalších několik dlouhých hodin strávili v bytě muže od Pinkertonů. Kolem čtvrté hodiny odpolední přešli v patnáctiminutovém rozestupu můstek a svěřili se bezpečným černým útrobám Queen Elizabeth. Konečně byli ve svých kabinách na palubě M, kde je před světem chránily zamčené dveře.

Jakmile však Tiffany Caseová a James Bond přešli lodní můstek, jeden přístavní dělník společnosti Anastasia's Longshoreman's Union svižně vkrácel do telefonní budky na celnici.

Tři hodiny nato vystoupili v přístavišti z černé limuzíny dva američtí obchodníci, kteří na poslední chvíli stihli imigrační a celní odbavení. Sotva přešli můstek, ozvala se z reproduktorů výzva návštěvníkům, ať opustí loď.

První obchodník byl mladší, měl hezký obličej a pod jeho nepro-mokavým stetsonem bylo vidět předčasně bílé vlasy. Podle jmenovky na kufru to byl B. Kitteridge.

Druhý byl velký obtloustlý muž s nervózníma očima za bifokál-ními brýlemi. Značně se potil a neustále si otíral obličej velkým kapesníkem.

Jmenovka na kufru udávala W. Wintera. Pod jménem bylo červeně připsáno: MÁM KREVŇÍ SKUPINU F.

KAPITOLA 22 LÁSKA A BÉARNAISKÁ OMÁČKA

Přesně v osm hodin se ozval dunivý hlas lodní sirény, který rozechvěl okna mrakodrapů. Remorkéry odvěkly loď do středu řeky a nasměrovaly ji. Ta se pak rychlostí pěti uzlů vydala na cestu po slabém proudu.

U Ambroseova majáku se Elizabeth krátce zastaví a rozloučí s lodivodským člunem. Pak už čtvero lodních šroubů našlehá z mořské vody smetanu a loď rozechvěle vyrazí dlouhým obloukem od padesáté k pětáctýřicáté rovnoběžce na němž bude Southampton pouhou tečkou na obzoru.

Bond seděl ve své kabině, naslouchal tichému praskotu dřeva a pozoroval, jak se jeho tužka líně převaluje mezi kartáčem na vlasy a okrajem jeho pasu. Vzpomínky mu zalétly k jiné plavbě Elizabeth, kdy kličkovala v Jižním Pacifiku a cestou do hořící Evropy si hrála na schovávanou s německými ponorkami. I tahle plavba byla stále ještě dobrodružstvím, ale teď už se loď chráněná v kokonu rádiových impulsů - radaru, navigace podle signálů rozhlasových vysílačů, sonaru - pohybovala s jistotou orientální mocnářky provázené osobními strážci a doprovodem. Bond věděl, že jedinými úskalími cesty budou nuda a nevolnost.

Zdvihl telefon a požádal o spojení se slečnou Caseovou. Když uslyšela jeho hlas, teatrálně vzdychla. "Námořník nesnáší moře," řekla. "Mně už je špatně, a to jsme ještě na řece."

"Mně taky," utěšoval ji Bond. "Zůstaň v kabině na dramaminu a šampaňském. U mě bude tenhle stav trvat ještě dva tři dny. Zajdu k doktorovi a k masérovi v tureckých lázních a zkusím se z toho dostat. Stejně neuškodí, když se většinu cesty budeme držet v ústraní. Není vyloučené, že se na nás v New Yorku pověsili."

"Jen pokud mi slíbíš, že mi budeš každý den volat," řekla Tiffany, "a že mě vezmeš do Veranda Grillu, jakmile budu schopna polknout trochu kaviáru. Tak co?"

Bond se zasmál. "Když na tom tak trváš," řekl. "Ale teď mě poslouchej. Na oplátku si vzpomeneš na všechno, co víš o tom ABC."

Na jeho telefonní číslo. Na cokoli. Co nejdřív ti řeknu, o co tady jde a proč se o to zajímám, ale zatím mi prostě musíš věřit. Platí?"

"Jistě," řekla dívka neurčitě, jako by tahle stránka jejího života naprosto pozbyla důležitosti. Bond ji asi deset minut podrobně vyslyšel - až na několik podružných maličkostí hlavně o rutině ve stycích s ABC.

Pak položil sluchátko, zazvonil na stewarda, objednal si večeři a usadil se k psaní dlouhé zprávy, kterou bude muset zakódovat a ještě večer odeslat.

Loď se tiše vzdalovala do tmy a lodní městečko s třemi tisíci pěti sty dušemi začalo prožívat pět dní své existence se všemi náležitostmi podobně velké společnosti - loupežemi, rvačkami, sváděním, opilostí, podvody, možná jedním nebo dvěma porody, možná sebevraždou a možná i vraždou, která připadá na stovku plaveb.

Jak ocelové město lehce klouzalo po vlnách Atlantiku a vítr si tlumeně povídal se stěžněm, radiové antény přenášely morseovku k naslouchajícím uším v Portisheadu.

Přesně v deset hodin večer východního letního času odvyšlal lodní telegrafista na adresu: ABC, DUM DIAMANTU, HATTON GAR-DEN, LONDÝN, tuto zprávu: HLEDANÍ LIDE NALEZENÍ STOP POKUD OKOLNOSTI VYŽADUJI DRASTICKÉ ŘEŠENÍ NAVRHNĚTE CENU SPLATNOU V DOLARECH. Podepsán byl WINTER. Hodinu nato si telegrafista Queen Elizabeth oddechl, když odvyšlal pět set pětiznakových skupin na adresu: ŘEDITEL UNIVERSAL EXPORT, REGENTS PARK, LONDÝN. Z Portisheadu přišel stručný telegram na adresu: CESTUJÍCÍ PRVNÍ TŘÍDY WINTER, QUEEN ELIZABETH, v němž stálo: ZADÁM CISTĚ RYCHLE UKONČENÍ PŘÍPADU STOP CENA DVACET TISÍC STOP OSOBNÉ VYŘÍDÍ PROSTŘEDNÍK PO PŘÍJEZDU DO LONDÝNA STOP POTVRZENO ABC.

A telegrafista vyhledal Wintera na seznamu cestujících a vložil telegram do obálky a poslal jej na palubu A, kde hráli dva muži bez sak gin rummy. Steward odnesl obálku o patro níž, než byli ubytováni Bond s Tiffany, a při odchodu slyšel tlustého, jak říká bělovlasému muži, "Tak co říkáš, krasavce, dneska dvacet táců za takovou prácičku, to by šlo, ne?"

Teprve třetího dne si Bond a Tiffany domluvili schůzku na koktejl ve Vyhliďkové restauraci a večeři ve Veranda Grillu.

V poledne bylo naprosto klidné počasí a po obědě dostal Bond kategorický vzkaz psaný okrouhlým dívčím písmem na lodním papíře. Stálo v něm, "Dneska mě pozvi na rande. Nezapomeň." Bond okamžitě sáhl po telefonu.

Po třech dnech odloučení prahli po své společnosti, ale když za ním Tiffany přišla k rohovému stolku v příšeří polokruhovitého kok-tejlového baru na zádi, neodpustila si jedovatou poznámku.

"Co je tohle za stůl?" zeptala se dotčeně. "Stydíš se snad za mě nebo co? Já si vezmu ty nejsnovější hollywoodské šaty a ty mě schováš, jako bych byla stará bába. Chci se na téhle rozhrkané kocábce trochu pobavit a ty mě šoupneš do rohu, jako bych měla nakažlivou nemoc."

"Taky máš," řekl Bond. "Chlapům v tvé přítomnosti jde okamžitě teplota nahoru."

"A co má dívka jako já na takovéhle lodi dělat? Rybařit?"

Bond se zasmál. Pokynul číšníkovi a objednal dvě suchá martini s vodkou a plátkem citronu. "Věděl bych o jedné alternativě."

"Milý deníčku," řekla Tiffany, "užila jsem si krásných chvil s hezkým Angličanem. Potíž je v tom, že jde po mých rodinných klenotech. Co mám dělat? Jsem opravdu zmatená." Pak se náhle naklonila nad stůl a položila mu dlaň na hřbet ruky. "Poslouchej, Bonde," řekla "já jsem šťastná jako blecha. Líbí se mi tu. Ráda tě držím za ruku. A líbí se mi ve tmě u tohoto stolku, protože tu nikdo nevidí, že tě za tu ruku držím. Nenech se odradit některými mými poznámkami. To se jen nedokážu vypořádat s takovým přívalem štěstí. Nebudeš si všimát mých hloupých vtípků, že ne?"

Měla na sobě syté krémovou šantungovou hedvábnou halenku a antracitově černou sukni ze směsi vlny a bavlny.

Neutrální barvy daly vyniknout jejímu opálení. Jediným jejím klenotem byly malé čtverhranné hodinky od Cartiera. Nehty na malé snědé ruce měla lakuprosté. Odražené sluneční světlo zvenčí se jí odráželo v bledě zlatém vodopádu vlnitých vlasů, v hloubce měňavých šedých očí i na bílých zubech, které teď zazářily mezi otázkou pootevřenými nádhernými rty.

"Nebudu," ujistil ji Bond. "Ne, nebudu si jich všímat, Tiffany. Beru tě zcela bezvýhradně."

Pohled do jeho očí ji zjevně uspokojil. Když jim přinesli nápoje, pustila mu ruku a pohlédla na něj zpytavě přes okraj sklenice.

"Řekni mi ještě pár věcí. Nejdřív ze všeho kdo jsi a pro koho pracuješ. Zezačátku, v tom hotelu, jsem si myslela, že jsi lump. Ale

hned jak jsi vyšel ze dveří, nějak jsem vytušila, že nejsi. Myslím, že jsem měla varovat ABC a vyhnuli bychom se spoustě nedorozumění. Ale já to prostě neudělala. Tak pokračuj, Jamesi. Vyklop to."

"Jsem státní zaměstnanec," řekl Bond. "Chceme zamezit tomu pašování diamantů."

"Jako tajný agent?"

"Ne, prostě státní zaměstnanec."

"No dobře. A co tedy uděláš se mnou, až se dostaneme do Londýna? Zavřeš mě?"

"Ano. V pokoji pro hosty."

"To už je lepší. Stanu se podřízenou královny jako ty? Ráda bych si zachovala samostatnost."

"Předpokládám, že to zařídíme."

"Jsi ženatý?" Odmělčela se. "Nebo máš jiný vztah?"

"Ne. Jen příležitostné vztahy."

"Takže jsi jeden z těch starosvětských mužů, kteří rádi spí se ženami. Proč ses nikdy neoženil?"

"Zřejmě proto, že si lépe dokážu zařídit život sám. Mnohá manželství nedávají životu ve dvou smysl, ale spíše mu ho berou."

Tiffany Caseová se nad tím zamyslela. "Na tom možná něco je," řekla po chvíli. "Záleží na tom, co do toho ti dva vkládají. Ale sám kompletní nikdy nebudeš."

"A ty?"

Doufala, že tahle otázka nepadne. "Třeba už jsem tak zkažená, že bych přinesla špatný vklad," řekla. "Ale koho bych si k čertu podle tebe měla vzít? Shadyho?"

"Určitě existuje mnoho dalších."

"Tak já jsem žádného nepotkala," řekla zlostně. "Možná si myslíš, že jsem se s těmi lidmi neměla zaplétat. Ale to bylo jen šlápnutí vedle. Záchvěv hněvu odezněl. Odevzdaně se na něj podívala. "To se prostě lidem stává, Jamesi. Vážně. A někdy to opravdu není jejich chyba."

James Bond ji vzal za ruce a pevně stiskl. "Já vím, Tiffany," řekl. "Felix už mi o tom něco řekl. Proto jsem se tě nevyptával. Nemysli už na to. Jsme tady a dneska. Ne včera." Změnil téma. "Teď mi něco řekni ty. Proč ti říkají Tiffany a jaké je být krupíerkou v Tiaře? Jak to, že jsi tak dobrá? S těmi kartami jsi zacházela víc než zručně. Pokud dokážeš tohle, dokážeš všechno."

"Díky, kamaráde," řekla posměšně. "Jako co? Hrát na lodích?"

A Tiffany se jmenuje proto, že když jsem se narodila, můj drahý otec Čase dal ze vzteku, že nemá kluka, mámě tisíc dolarů a pudřenku od Tiffanyho a zmizel. Dal se k námořnictvu. Nakonec ho zabili na Iwo Jimě. A tak mě máma pojmenovala Tiffany a snažila se nás obě uživit. Začala s několika holkama, ale pak si vytyčila větší cíle. Tohle se ti nelíbí?" Podívala se na něj napůl odevzdaně, napůl prosebně.

"To mě netrápí," řekl Bond suše. "Tys k těm holkám nepatřila."

Pokřčila rameny. "Pak se k nám vloupali gangsteři." Odmělčela se a dopila svůj koktejl. "Zůstala jsem na všechno sama. Dělal jsem takové ty běžné dívčí práce. Potom jsem se nějak dostala do Rena. Je tam škola pro krupiéry, a tak jsem se do ní zapsala a dřela jako kuň. Absolvovala jsem celý kurs v oborech craps, ruleta a blackjack. Daly se tím vydělat slušné peníze. Dvě stě týdně. Chlapi mají krupíerky rádi a důvěřují jim. Myslí si, že na ně budou hodné. Že jim budou tajně přát. Mužští krupíer je děsí. Ale nemysli si, že je to nějaká zábava. Čte se o tom lip, než se v tom žije."

Odmělčela se a usmála se na něj. "A teď zase ty," řekla. "Poruč mi další koktejl a pak mi pověz, jaká ženská by se k tobě asi hodila."

Bond předal objednávku stewardovi. Zapálil si cigaretu a otočil se zpět k Tiffany. "Taková, která umí stejně dobře vařit béarnaiskou omáčku a milovat," řekl.

"No to snad ne! Nějaká stará čarodějnice, která umí vařit a ležet na zádech?"

"Ne. Musí mít všechny ženské náležitosti." Bond se na ni zkoumavě zahleděl. "Zlaté vlasy. Šedé oči. Hříšná ústa. Dokonalou postavu. A přirozeně musí být třeskutě vtipná a umět se oblékat a hrát karty a tak dále. Takové ty běžné věci."

"Takovou by sis vzal, kdybys ji našel?"

"Ne zcela nezbytně," řekl Bond. "Vlastně jsem skoro ženatý. S chlapem. Jeho jméno začíná na M. Jestli si budu chtít vzít ženu, musím se s ním rozvést. A nejsem si jistý, jestli chci. Chtěla by, abych jí nosil okrouhlé jednohubky do salónu ve tvaru L. A musel bych prožívat všechny příšerné hádky typu, 'Ale ano, udělal,' - 'Ne, neudělal,' které zjevně provázejí manželství. To bych nevydržel. Dostal bych klaustrofobii a utekl bych od ní. Nejspíš do Japonska nebo někam hodně daleko."

"A co děti?"

"Rád bych," řekl Bond stručně, "ale až odejdu ze služby. Teď by

to bylo nezodpovědné. Má práce nepatří k nejbezpečnějším." Podíval se do své sklenice a dopil ji. "A co ty, Tiffany?"

zeptal se.

"Myslím, že každá ženská ráda přijde domů a najde na stolku v předsíni klobouk," povzddechla si Tiffany. "Potíž je v tom, že já jsem nikdy nenašla nikoho, kdo by do toho klobouku vyrostl. Možná jsem nehledala dost usilovně a na těch pravých místech. Víš, jak to chodí, když jedeš v nějakých kolejích. Člověk je rád, že se nemusí dívat přes násep. V určitém směru jsem tedy byla u Spangů spokojená. Vždycky jsem věděla, odkud přijde další jídlo. Ušetřila jsem nějaké peníze. Ale udělat si v takové společnosti přátele je pro ženskou nemyslitelné. Buď si dáš kolem krku ceduli 'Vstup zakázán', nebo dáš každému. Ale já už mám samoty plné zuby. Víš, co říkají tanečnice na Broadwayi? 'Je to jako koupat se sama v pánské košili'."

Bond se zasmál. "Už jsi snad z těch kolejí venku," řekl. Pak se na ni tázavě zahleděl. "A co pan Seraffimo? Ty dvě ložnice v pullmanu a večere prostřená pro dva."

Než mohl dokončit, oči jí vzplály hněvem, vstala od stolu a vyšla z baru.

Bond se proklel. Položil na účet nějaké peníze a vyběhl za ní. Zastihl ji na půl cestě na promenádní palubu. "Poslouchej mě, Tiffany," začal.

Prudce se k němu otočila. "Jak zlý dokážeš ještě být?" řekla a na řasách se jí zaleskly hněvivé slzy. "Proč musíš všechno zkazit takovou neomalenou poznámkou? Bože, Jamesi," obrátila se zoufale k oknu a začala hledat v kabelce kapesník. Osušila si oči. "Prostě vůbec nic nechápeš."

Bond ji objal a přitiskl k sobě. "Miláčku." Věděl, že tohle nedorozumění vyléčí jen tělesná láska, ale že zatím ještě musí plýtvat časem i slovy. "Nechtěl jsem se tě dotknout. Jen jsem si chtěl být jistý. V tom vlaku jsem měl špatnou noc a ta večere pro dva mě bolela víc než to, co jsem si prožil potom. Musel jsem se tě na to zeptat."

Pochybovačně se na něj podívala. "Myslíš to vážně?" řekla, pátrajíc v jeho obličej. "Myslíš to tak, že už tenkrát jsi mě měl rád?"

"Nebud' hloupá," řekl Bond netrpělivě. "Copak sis vůbec ničeho nevšimla?"

Odvrátila se od něj a zahleděla se z okna na nekonečné modré moře a pár poletujících racků, kteří provázeli jejich nádherně marnotratnou loď. "Četl jsi Alenku v řiši divů?" zeptala se po chvíli.

"Před mnoha lety," odpověděl udiveně Bond. "Proč?"

"Často si vzpomenu na jednu repliku. 'Ó, myši, nevíš, jak bych se dostala z té kaluže slz? Mám už toho plavání tady dost, prosím tě, ó, myši.' Vzpomínáš? Já si prostě myslela, že mi ukážeš cestu ven. Místo toho jsi mě potopil. Proto jsem se tak zlobila." Podívala se na něj. "Ale zřejmější mi nechtěl ublížit."

Bond se jí zahleděl na ústa a pak ji tvrdě políbil na rty.

Odtáhla se od něj a oči se jí znovu smály. Zavěsila se do něj a obrátila se k otevřeným dveřím, které vedly k výtahu.

"Odved' si mě dolů," řekla. "Musím si upravit obličej a vhodně se obléct." Odměřela se a pak mu zašeptala do ucha:

"Pokud tě to zajímá, Jamesi Bonde, tak jsem v životě s žádným chlapem nespala, jak tomu říkáš." Zatahala ho za ruku.

"A teď už pojď. Stejně je čas, aby sis dal 'Horkou domácí koupel'. Zřejmě chceš, abych si tenhle jazyk osvojila. Vy si v koupelnách píšete nejružnější věci."

Bond ji doprovodil do její kabiny a zašel do své, kde si dal "Horkou slanou" lázeň a potom "Studenou domácí" sprchu. Pak si lehl na postel a usmál se sám pro sebe nad některými jejími výroky. Představoval si, jak leží ve vaně, dívá se na vodovodní kohoutky a myslí si něco o bláznivých Angličanech.

Ozvalo se zaklepání na dveře a do kabiny vstoupil jeho steward s malým podnosem, který položil na stůl.

"Co to k čertu je?" zeptal se Bond.

"To vám posílá šéfkuchař, pane," odpověděl steward, vyšel z kabiny a zavřel za sebou dveře.

Bond sklouzl z postele a prozkoumal obsah podnosu. Usmál se. Byla na něm malá láhev bollingeru, lákavý talíř se čtyřmi plátky steaku na topinkách a malá mísa s omáčkou. Vedle toho byl tužkou psaný vzkaz. "Tuto béarnaiskou omáčku uvařila slečna T. Caseová bez mé pomoci." Podepsán "Šéfkuchař".

Bond naplnil sklenici šampaňského, jeden steak velkoryse polil béarnaiskou omáčkou a snědl jej. Pak zašel k telefonu. "Tiffany?"

Na druhém konci se ozval tichý potěšený smích.

"Musím říct, že béarnaiskou omáčku umíš opravdu báječně..."

Položil sluchátko do vidlice.

KAPITOLA 23 PRÁCE AŽ NA DRUHÉM MÍSTĚ

Nejopojnější chvíle v každém milostném vztahu nastane, když muž na nějakém veřejném místě - v restauraci nebo v divadle - poprvé položí ruku na ženino stehno a ona mu ji ještě víc přitiskne k sobě. Ta dvě gesta řeknou vše, co se říct dá. Všechno je odsouhlaseno. Všechny dohody jsou uzavřeny. Následuje dlouhá minuta ticha, v níž je slyšet pouze zpěv krve.

Bylo jedenáct hodin a ve Veranda Grillu seděla už jen hrstka lidí. Zvenčí sem doléhaly tiché vzdechy měsícem zalitého moře. Velký parník si razil cestu temnými vodami Atlantiku, jehož srdce tepalo dvanáctkrát za minutu a mírně pohupovalo lodí na její plynulé plavbě, přenášejíc svůj konejšivý rytmus na dva lidi, kteří seděli v baru na zádi ve světle růžové lampičky.

Příchodem číšníka se jejich ruce oddělily. Měli však před sebou všechen čas světa a nemuseli se už ujišťovat slovy nebo doteky. Když číšník upravoval stůl, byli na cestě z baru a dívka se šťastným smíchem vzhlížela k Bondovi.

Došli k výtahu na promenádní palubu. "Tak co teď, Jamesi?" zeptala se Tiffany. "Dala bych si ještě kávu a stinger s bílým crém de menthe a podívala se na lodní loterii. Tolik jsem o ní slyšela. Mohli bychom vyhrát majlant."

"Jistě," řekl Bond, jak si přeješ. Když procházeli velkým denním barem, kde se ještě hrálo bingo, přitáhl si ji blíž k

sobě. "Ale nechtěj po mně, abych koupil číslo. Je to čirý hazard a na dobročinné účely jde pouhých pět procent. Podíl podniku je skoro stejný jako v Las Vegas, ale pokud se najde dobrý dražitel, je to celkem zábava. A slyšel jsem, že na téhle cestě je na lodi spousta peněz."

Kuřárna byla téměř prázdná. Vybrali si malý stůl dále od stupínku, kde vrchní steward chystal dražitelovy potřeby - krabici s čísly, kladívko a karafu vody.

"V divadle se tomu říká přesilovka," řekla Tiffany, když se usadili v houštích prázdných židlí a stolků. Ale sotva Bond zadal stewardovi

vi objednávkou, dveře z kina se otevřely a brzy bylo v kuřárně téměř sto lidí.

Dražitel, břichatý bodrý obchodník z vnitrozemí Spojených států s rudým karafiátem v klopě, si poklepáním kladívka zjednal ticho a oznámil, že kapitánův odhad vzdálenosti, již měli urazit následujícího dne, je mezi sedmi sty dvaceti a sedmi sty třiceti devíti mílemi, takže do dolního pole spadá jakákoli vzdálenost kratší než sedm set dvacet mil a do horního jakákoli delší než sedm set třicet devět mil. "A teď se, dámy a pánové, podíváme, jestli dokážeme překonat rekordní sázku této plavby, která činí úžasné dva tisíce čtyři sta liber." (Potlesk.)

Steward nabídl krabici se složenými čísly nejbohatěji vyhlížející přítomné dámě a pak podal papírek dražiteli.

"Dámy a pánové, pro začátek tu máme neuvěřitelně dobré číslo. Sedm set třicet osm. Téměř na horní hranici. A protože tu dnes večer vidím mnoho nových tváří (smích), rád bych připomněl - a myslím, že se na tom všichni shodneme -, že moře je mimořádně klidné. Dámy a pánové, za kolik nabídneme číslo sedm set třicet osm? Mohu začít na padesáti librách? Dá mi někdo padesát liber za toto šťastné číslo? Říkal jste dvacet, pane? No, někde začít musíme. Dá někdo víc? Pěťadvacet? Děkuji, madam. A třicet. Tamhle je čtyřicet, stewarde. A pětáctýřicet od mého přítele pana Rothblatta. Díky, Charlie. Dá někdo víc než pětáctýřicet? Padesát. Děkuji, madam, takže jsme tam, kde jsme začali. (Smích.) Nikdo nemá chuť jít výš? Vysoké číslo. Klidné moře. Dá někdo pětádesát? Takže padesát poprvé. Podruhé." Dražitel zdvihl kladívko a udeřil.

"Díkybohu máme dobrého dražitele," řekl Bond. "Pokud tohle počasí vydrží a pokud nikdo nespadne přes palubu, bylo to číslo dobré a levné. Horní pole bude hodně drahé. Každý bude čekat, že při tomhle počasí urazíme víc než sedm set třicet devět mil."

"Jak drahé myslíš?" zeptala se Tiffany.

"Dvě stě liber, možná víc. Očekávám, že běžná čísla se budou pohybovat kolem sta liber. První číslo je vždycky nejlevnější. Lidé ještě nejsou rozehrátí. Koupit první číslo je v téhle loterii to nejchytřejší, co můžeš udělat. Kterékoli může vyhrát, ale to první stojí nejméně."

Než Bond dokončil vysvětlování, druhé číslo bylo odklepnuo za devadesát liber hezké vzrušené dívce, již nepochybně dotoval její

šedovlasý zachovalý společník, který vypadal jako karikatura chlápka, co si vydržuje holčičky.

"Ty, Jamesi, kup mi číslo," řekla Tiffany. "Takhle se přece k dámě nemůžeš chovat. Podívej se, jak hezky se k té dívce chová ten pán."

"Ten už nemá věk na to, aby nesouhlasil," řekl Bond. "Je mu určitě šedesát. Do čtyřicítky nestojí ženy nic. Pak už je člověk musí zaplatit nebo umluvit. Mluvení je nepochybně obtížnější." Usmál se na ni. "A mně ještě čtyřicet není."

"Nebud' tak ješitný," řekla Tiffany a podívala se mu na ústa. "Říká se, že starší muži jsou mnohem zdatnější milovníci. Nejsi přece od přírody drzgrešle. Nejsi přece o tom, že na lodích je hazard nezákonný nebo něco podobného."

"Tři míle od pobřeží je zcela zákonný," řekl Bond. "Ale i tak si Cunard* dává dobrý pozor, aby s tím nebyl příliš spojován. Poslechni si tohle." Vzal oranžový lístek, který ležel na jejich stole. "Dražební loterie na denní vzdálenost," četl. "Se zřetelem na pověst společnosti považujeme za žádoucí zaujmout stanovisko k výše uvedenému fenoménu. Společnost si nepřeje, aby se steward v kuřárně či ostatní členové posádky aktivně podíleli na organizování sázek na denní uplutou vzdálenost." Bond vzhlédl. "Vidíš," řekl. "Hra je víceméně utajovaná. A pak pokračuji: 'Společnost navrhuje cestujícím, aby si ze svých řad zvolili výbor a dohodli se na podrobnostech... steward v kuřárně může, pokud bude požádán a pokud mu to dovolí jeho služební povinnosti, poskytnout výboru při aukci čísel přiměřenou pomoc.' Velmi opatrné," poznamenal Bond. "Pokud by nastaly potíže, budou přičteny výboru. A ještě si poslechni tohle. Z toho to celé pramení." Znovu se dal do čtení. "Společnost věnuje velkou pozornost finančním předpisům vlády Spojeného království týkajících se směnitelnosti šterlinkových šeků a omezení dovozu šterlinkových bankovek do Velké Británie."

Bond odložil lístek. "A tak dále," řekl a usmál se na ni. "Takže si koupíš dražené číslo a vyhraješ dva tisíce liber. To je hromada dolarových a librových bankovek a šeků. Máš jedinou možnost, jak to všechno utratit - tedy za předpokladu, že všechny ty šeky jsou kry-

* Cunard Steamship Company, britská lodní společnost - pozn. překladatele

té, o čemž pochybuju - a to je propašovat to z lodi v podvazkovém pásu. A jsme zase tam, kde jsme byli, jenže tentokrát budu na straně d'ábla i já."

Na Tiffany to neudělalo žádný dojem. "V podsvětí se pohyboval jistý Abadaba," řekla, "takový intelektuálský darebák, který měl na všechno odpověď. Stanovoval kursy na koně a procenta při vydírání, byl mozkiem gangu. Říkali mu Jasnovidec. Omylem ho zastřelili při vraždě Dutche Schulze," dodala jakoby mimochodem. "A ty počítáš stejně jako Abadaba, abys do mě nemusel vrazit peníze. No dobře," pokrčila odevzdaně rameny. "Vražíš do mě aspoň další stinger?"

Bond pokynul stewardovi a objednal. Tiffany se k němu naklonila přes stůl, až ho její vlasy pohládily po uchu, a řekla tiše, "Já ho vlastně nechci. Vypij si ho. Já chci být dneska v noci naprosto střízlivá." Narovнала se. "Tak co se tu teď vlastně děje?" řekla nedočkavě. "Chci vidět nějaké vzrušení."

"Už je tu," pokývl Bond hlavou ke stupínku. Dražitel zvýšil hlas a v místnosti to zašumělo. "A nyní, dámy a pánové,"

řekl působivě, "položme si úhelnou otázku. Kdo mi nabídne sto liber za výběr horního či dolního pole? Všichni víme, co to znamená. Možnost vybrat si horní pole, které bude dnes večer patrně populárnější (smích) vzhledem k nádhernému počasí. Takže kdo zahájí nabídku výběru horního či dolního pole?"

Děkuji, pane! A sto deset, sto dvacet a sto třicet. Děkuji, madam."

"Sto padesát," ozval se mužský hlas daleko od jejich stolku.

"Sto šedesát." Tentokrát to byla žena.

Mužský hlas nevzrušeně oznámil sto sedmdesát.

"Osmdesát," řekl kdosi.

"Dvě stě liber."

Bond se z náhlého popudu za tím hlasem otočil.

Byl to povětší muž nezdravě bílého, mastného, dokonale kulatého obličeje. Přes bifokální brýle hleděla na dražitele malá chladná tmavá očka. Zátylek mu splýval s krkem. Černé chaluhovitě kudrnaté vlasy měl matně potem. Bond sledoval, jak si snímá brýle, bere si ubrousek a otírá si pot kruhovitým pohybem od levé strany obličeje přes zátylek, kde přebrala ubrousek pravá ruka, která dokončila okruh u odkapávajícího nosu.

"Dvě stě deset," ozvalo se odněkud.

Velký muž pohnul bradou a otevřel pevně sevřená ústa. "Dvě stě dvacet," oznámil vyrovnanou američtinou.

Co to měl jen ve tváři, že rozechvěl strunu v Bondově paměti? Bond pozoroval ten velký obličej a listoval kartotékou mozku. Je mu povědomý ten obličej? Nebo hlas? Setkal se s ním v Anglii nebo v Americe?

Upustil od pátrání a soustředil se na druhého muže u stolu. Týž vtíravý pocit, že ho odněkud zná. Zvláště jemné hezké rysy pod bílými vlasy sčesanými dozadu. Mírně hnědé oči s dlouhými řasami. Příjemný dojem kazil masitý nos nad širokými tenkými rty. Ty měl nyní pootevřené a prázdným úsměvem připomínal poštovní schránku.

"Dvě stě padesát," řekl větší muž nevzrušeně.

Bond se obrátil k Tiffany. "Už jsi ty dva někde viděla?" zeptal se a ona si všimla jeho znepokojeného pohledu.

"Ne," řekla rozhodně. "Nikdy. Podle mě jsou odněkud z Brooklynu. Nebo jsou to šmíráci z nějakého módního salonu.

Proč? Připomínají ti někoho?"

"Ne," řekl Bond váhavě. "Myslím, že ne."

V místnosti se rozlehl potlesk a dražitel se rozzářil a poklepal kladívkem. "Dámy a pánové," řekl slavnostně, "to je skutečně báječné. Tři sta liber mi nabízí ta okouzující dáma v nádherných růžových večerních šatech." (Všechny hlavy se otočily a Bond četl z úst lidí otázku, "Kdo to je?") "Takže, pane," obrátil se ke stolku tlustého muže, "mohu zvýšit na tři sta dvacet pět?"

"Tři sta padesát," řekl muž.

"Čtyři sta," vyjekla růžová dívka.

"Pět set." Hlas zněl nevzrušeně, lhostejně.

Dívka v růžovém vzrušeně hovořila ke svému průvodci. Ten vypadal znuděně. Na dražitelův tázavý pohled odpověděl zavrtěním hlavy.

"Půjde někdo nad pět set liber?" zeptal se dražitel. Věděl, že z přítomných dostal vše, co se dalo. "Pět set poprvé, podruhé." Prásk! "Prodáno tomuto džentlmenovi, který si skutečně zaslouží potlesk." Dražitel zatleskal a dav jej poslušně následoval, přestože přál vítězství růžové dívce.

Tlustý muž se o několik palců nadzdvihl v židli a znovu se posadil. V jeho lesklém obličeji nenalezl potlesk žádnou odezvu. Muž nespouštěl oči z dražitele.

"Nyní se musím zcela formálně zeptat tohoto džentlmena, jakému poli dá přednost. (Smích.) Nuže, pane, vyberete si horní nebo

dolní pole?" zeptal se ironicky dražitel. Ta otázka pro něj byla ztrátou času.

"Dolní pole."

V přeplněné kuárně se na okamžik rozhostilo ticho, které vzápětí vystřídal vzrušený šum. Nebylo přece žádných pochyb. Bylo jasné, že si musí vybrat horní pole. Počasí je dokonalé. Elizabeth pluje rychlostí nejméně třiceti uzlů. Ví ten chlap něco? Podplatil snad někoho z můstku? Blíží se bouře? Odchylují se od kursu?

Dražitel si kladívkem zjednal ticho. "Promiňte, pane," obrátil se k muži, "ale řekl jste dolní pole?"

"Ano."

Dražitel znovu zaklepal kladívkem. "V tom případě, dámy a pánové, budeme pokračovat v dražbě na horní pole.

Madam," uklonil se dívka v růžovém, "zahájila byste prosím dražbu?"

Bond se obrátil k Tiffany. "Velice podezřelá záležitost," řekl. "Ten člověk se zachoval podivně. Moře je jako zrcadlo." Pokrčil rameny. "Jediné vysvětlení je v tom, že něco vědí." Je osobně to nemuselo nijak vzrušovat. "Někdo jim něco řekl." Otočil se a zběžně se podíval na oba muže. "Vypadá to, že je docela zajímavé."

Tiffany mu pohlédla přes rameno. "Teď se na nás zrovna nedívají," řekla. "Mně připadají jako troubové. Ten šedovlasý vypadá jako blb a ten tlustý och si cucá palec. Jsou k smíchu. Pochybuju, že vědí, co koupili. Nemají to v hlavě v pořádku."

"Cucá si palec?" řekl Bond. Znepokojeně si prohrábl vlasy a hlavou se mu mihla matná vzpomínka.

Kdyby ho jen nechala vzpomínat, možná by se mu to vybavilo. Místo toho ho vzala za ruku a naklonila se k němu, až se mu vlasy otřela o obličej. "Nemysli na to, Jamesi," řekla. "Zbytečně se zabýváš dvěma pitomci." V očích jí bleskla vášeň. "Mám toho tady po krk. Odveď mě někam jinam."

Beze slova vstali od stolu a vyšli z hlučné místnosti ke schodišti. Cestou na spodní palubu ji Bond vzal kolem pasu a ona mu položila hlavu na rameno.

Došli ke dveřím Tiffaniny kabiny, ale ona ho táhla dál dlouhou, tiše skřípějící chodbou.

"Chci, aby se to stalo v tvém domě, Jamesi," řekla.

Bond nepromluvil, dokud za sebou kopnutím nezavřel dveře své kabiny a dokud nestanuli v pevném objetí uprostřed báječně soukro-

mé anonymní místnůstky. "Miláčku," řekl pak tiše a jednu ruku jí položil do vlasů tak, aby si nasměroval její ústa ke svým.

Po chvíli jí druhou rukou rozeplal zip vzadu na šatech a ona jen vzdychla mezi dvěma polibky a vystoupila z nich, aniž se od něj odtáhla. "Chci úplně všechno, Jamesi. Všechno, co jsi kdy se ženami dělal. A hned. Dělej."

A Bond se sklonil, objal ji rukou kolem stehů, zdvihl ji a něžně ji položil na podlahu.

KAPITOLA 24 SMRT JE TAK VŠUDYPŘÍTOMNÁ

Poslední, co si Bond pamatoval, než zazvonil telefon, byla Tiffa-ny, která se nad ním skláněla v posteli, líbala ho a říkala, "Neměl bys spát na levém boku, poklade. To není dobré na srdce. Mohlo by přestat bít. Obrat' se." A on se poslušně obrátil na druhý bok, a když klaply dveře, okamžitě znovu usnul v náručí jejího hlasu, vzdychání Atlantiku a něžného kolébání lodi.

A pak se temnou kabinou zlostně rozezněl zvonek telefonu a Bond zaklel a zdvihl sluchátko. "Promiňte, že vás ruším, pane," řekl hlas. "Jsem lodní telegrafista. Právě vám přišla šifrovaná depeše označená en clair. ‚K okamžitému doručení‘. Mám vám ji přečíst nebo poslat do kabiny?"

"Pošlete mi ji, prosím," řekl Bond. "A díky."

Co se zase k čertu děje? Všechna krása a žár a vzrušení z vášnivé lásky zmizely s rozsvícením světel. Bond vyklouzl z postele, potřásl hlavou, aby si ji vyčistil, a dvěma kroky vešel do sprchy.

Celou minutu na sebe pouštěl vodu a pak se důkladně vytřel ručníkem. Sebral z podlahy kalhoty a košili a oblékl se. Po zaklepání na dveře převzal telegram, posadil se ke stolu, zapálil si cigaretu a dal se do práce. Jak se skupiny postupně začaly proměňovat v slova, stále více mhouřil oči a po těle cítil mravenčení.

V depeši od šéfa operačního stálo:

ZA PRVÉ: PŘI TAJNÉM PÁTRÁNÍ V SAYEHO KANCELÁŘI BYLA NALEZENA DEPEŠE Z QUEEN ELIZABETH ADRESOVANÁ ABC A PODEPSANÁ WINTER. OZNAMUJE, ŽE VY A CASEOVÁ JSTE NA LODI A ŽÁDÁ POKYNY. V ODPOVĚDI WINTEROVI ABC NAŘIZUJE ELIMINACI CASEOVÉ ZA ODMĚNU DVACETI TISÍC DOLARŮ. ZA DRUHÉ: MÁME DŮVOD SE DOMNÍVAT, ŽE ABC JE TOTOŽNÝ S RUFUSEM B. SAYEM. ZA TŘETÍ: SAYE PATRNĚ OBJEVIL STOPY PO PÁTRÁNÍ A ODLETĚL VČERA DO PAŘÍŽE. PODLE ZPRÁV INTERPOLU JE NYNÍ V DAKARU. TO BY MOHLO POTVRZOVAT NAŠE PODEZŘENÍ, ŽE DIAMANTY POCHÁZEJÍ Z DOLŮ V SIERRA LEONĚ, ODKUD JSOU PAŠOVÁNY PŘES HRANICI DO FRANCOUZSKÉ GUINEY. MÁME SILNÉ PODEZŘENÍ NA JEDNOHO DENTISTU, KTERÉHO SLEDUJEME. ZA ČTVRTÉ: ZÍTRA VEČER VÁS OČEKÁVÁ LETADLO RAF CANBERRA, KTERÉ VÁS OKAMŽITĚ PŘEPRAVÍ DO SIERRA LEONĚ. PODEPSÁN ŠO.

Bond zůstal na okamžik přimrazen k židli. Náhle mu bezděčně vytanul na mysli ten nejtemnější verš z celé poezie: "Sám sebe klame, kdo zapírá mě. Vždyť chce-li vzlétnout, mými křídly mávne."*

Takže na lodi s nimi cestuje někdo z Diamantové mafie. Kdo? Kde?

Rychle sáhl po telefonu.

"Slečnu Caseovou, prosím."

Slyšel, jak telefon vedle její postele cvakl a pak poprvé zazvonil. Podruhé. Potřetí. Ještě jednou. Praštil sluchátkem do vidlice a doběhl chodbou k její kabině. Nic. Prázdná. V posteli se nespalo. Světla byla rozsvícená. Její večerní kabelka však ležela na koberci u dveří a obsah byl rozsypaný kolem. Ten chlap stál za dveřmi. Zřejmě ji něčím omráčil. A pak co?

Světíky byly zavřené. Podíval se do koupelny. Nic.

Zůstal stát uprostřed kabiny. Co má dělat? Než ji ten chlap zabije, určitě ji bude vyslýchat. Bude chtít vědět, co všechno prozradila a kdo je to ten Bond. Určitě ji odnesl do své kabiny, aby na ní mohl nerušeně pracovat. Pokud ho někdo potkal, když ji odnášel, stačilo mrknout a zavrtět hlavou. "Přehnal to se šampaňským. Ne, díky, já to zvládnou." Ale v které kabině ji má? A jak dlouho už?

Bond se rozběhl chodbou a podíval se na hodinky. Tři hodiny. Musela od něj odejít něco po druhé. Má zavolat na můstek? Nechat vyhlásit poplach? To ovšem bude znamenat vysvětlování, podezírání, a tudíž zdržování. "Milý pane, to mi připadá velmi nepravděpodobné." A uklidňování. "Jistě, pane, uděláme, co bude v našich silách." A zdvořilý pohled výkonného úředníka, který bude myslet na opilost a nešťastnou lásku - možná dokonce na úmyslné zdržení lodi kvůli sázce na dolní pole v lodní loterii.

"Jde o verš z básně Brahma od Ralphy Waldo Emmersona, přebásnil Viktor Šlajchrt

Dolní pole! Muž přes palubu! Zdržení lodi!

Bond za sebou práskl dveřmi své kabiny a zahloubal se do seznamu cestujících. Přirozeně. Winter. Tady je. A 49. O palubu níž. A najednou se mu rozsvítilo. Winter. Wint a Kidd. Ti dva zabijáci. Muži v kuklách. Zpět k seznamu cestujících. Kitteridge. Taky A 49. Ten bělovlasý muž a tlouštík v letadle BOAC z Londýna. "Mám krevní skupinu F." Tiffanina tajná eskorta. A Leiterův popis. "Říká se mu ‚Podělanej‘, protože nesnáší cestování." "Jednou bude litovat, že si tu bradavici nenechal vypálit." Palec s rudou bradavicí na prvním článku palce na pojistce zbraně mířící na Tingalinga Bella. A Tiffanina slova: "Jsou k smíchu. Ten tlust'och si cucá palec." A dva muži v kuřárně sázející na předem zchystanou smrt. Žena přes palubu. Anonymní oznámení pro případ, že by ji neviděla hlídka na zádi. Lod' se zastavuje, obrací, hledá. Vrazi dostávají prémii ve výši tří tisíc liber.

Wint a Kidd. Zabijáci z Detroitu.

Bondovi se roztočil před očima kolotoč obrazů. Otevřel aktovku a z tajné kapsy vytáhl tlumič. Bezděčně sáhl do zásuvky prádelníku pro berettu, kterou měl uloženou za košilemi, zkontroloval zásobník a našrouboval tlumič na hlaveň. Při tom zvažoval vyhlídky na úspěch a rozvažoval postup.

Našel plánec lodi, který dostal s lodním lístkem. Rozprostřel jej před sebou a natáhl si ponožky. A 49. Přímo pod ním. Jakou by měl vyhlídku na úspěch, kdyby ustřelil zámek a dostal je, než stačí oni dostat jeho? V podstatě žádnou. Navíc mohli mít dveře nejen zamčené, ale zajištěné zástrčkou. A co kdyby s sebou vzal někoho z posádky, pokud by se mu ho podařilo přesvědčit, že Tiffany je v nebezpečí? Během složitého domlouvání a "Promiňte, pánové" by ji stačili vyhodit ze světlíku a nevině se usadit ke čtení nebo ke kartám a "K čemu ten poprask?"

Bond si zastrčil pistoli za pás a otevřel jeden ze dvou světlíků. Zkusmo do něj vsunul rameno a s úlevou zjistil, že má přinejmenším palec místa. Vyklonil se ven. Dva matně osvětlené kruhy přímo pod ním. Jak hluboko? Asi osm stop. Noc byla stále naprosto klidná, bezvětrná. Nacházel se na temné straně lodi. Můžou ho vidět z navigačního můstku? Budou mít ti dva alespoň jeden světlík otevřený?

Bond se stáhl zpět do kabiny a strhl z postele prostěradlo. Dračí smyčka. Ta bude nejbezpečnější. Ale bude muset prostěradlo roztrhnout vedví, aby získal potřebnou délku. Pokud se mu akce zdaří, vezme si prostěradlo z A 49 a nechá na jejich stewardovi, ať se

se ztrátou ložního prádla vypořádá. Pokud neuspěje, bude to jedno.

Bond vši silou vyzkoušel lano. Mělo by vydržet. Privázel jeden jeho konec na pant světlíku a podíval se na hodinky. Od chvíle, co si přečetl depeši, uplynulo dvanáct minut. Nebylo to příliš dlouho? Zaťal zuby a vyhodil lano ven. Pak vylezl hlavou napřed.

Nemysli. Nedívej se dolů. Nedívej se nahoru. Důvěřuj uzlům. Pomalu, pevně se drž, jedna ruka, druhá ruka.

Náhly poryv nočního větru ho mírně zhoupł podél černého ocelového nýtování na boku lodi. Zdola bylo slyšet temné dunění moře. Shora se ozývalo brnkání větra v ráhnovi a vysoko na nebi se nad dvěma stěžni pomalu pohupovaly hvězdy.

Vydrží to zatracené prostěradlo? Nezmocní se ho závrat? Udrží ho ruce? Nemysli na to. Nemysli na tu obrovskou loď, na hladové moře, na obrovské čtyři lodní šrouby, které by ti rozsekaly tělo na kusy. Jsi chlapec, který slézá z jabloně. Je to snadné a bezpečné, protože pod sebou máš měkkou travu.

Bond se odpoutal od nepříjemných myšlenek. Pozoroval své ruce a cítil na kotnících prstů drsnou barvu a nohama tápal po světlíku pod sebou.

Už. Prsty pravé nohy se dotkly vyčnívajícího rámu. Musí být trpělivý a probádat nohou celý světlík - je dokořán otevřený na mohutném mosazném pantu, teď přes ponožku cítí látku - závěs je zatažený. Může pokračovat. Je téměř u cíle.

Další dva přehmaty rukou a už má hlavu v úrovni světlíku a může se zachytit za kovový okraj rámu a ulehčit napjatému bílému lanu a ulevit jedné a pak druhé ruce, zbavit praskající svaly břemene a soustředit se na pomalé vytažení do světlíku, průlez a rychlý vpád do kabiny se zbraní v ruce.

Naslouchal a pozoroval zvolna se vlnící závěs v kruhovitém otvoru a pokoušel se zapomenout, že visí v polovině trupu Queen Elizabeth a že pod ním hučí moře. Pokoušel se zklidnit vlastní dech a divoký tep srdce.

Z malé kabiny se ozval nezřetelný hovor. Několik slov mužským hlasem. A dívčí výkřik "Ne!"

Po chvíli ticha Bond uslyšel plesknutí. Znělo jako výstřel z pistole a přimělo ho vymrštit se a vniknout dovnitř. Když přeskakoval tří-stopým kruhem, přemýšlel, jak dopadne. Levou rukou si kryl hlavu, pravou sáhl po zbraní.

Dopadl na kufr pod světlíkem a kotoulem se dostal doprostřed kabiny. Vyskočil, couvl, přikřčil se a klouby pravé ruky i semknuté rty mu zbělely napětím.

Za přimhouřenými víčky těkaly ze strany na stranu ocelové šedé oči. Strohá černá zbraň mířila mezi oba muže.

"Výborně," řekl Bond a pomalu se vztyčil.

Bylo to stručné zhodnocení skutečnosti. Bond měl navrch a stvrzoval to ústím své zbraně.

"Kdo pro vás poslal?" zeptal se tlustých. "V téhle hře nehrajete."

Z toho hlasu se dalo vyčíst vědomí skrytých rezerv. Žádná panika. Dokonce ani žádné velké překvapení.

"Přišel jste jako čtvrtý do ginu*?"

Seděl v zapjaté košili bez saka vedle toaletního stolku a malá očka mu blýskala v mastné tváři. Před ním seděla zády k Bondovi na čalouněné stoličce Tiffany Caseová. Měla na sobě jen jasné červené kalhotky. Kolena jí svíral tlustých mezi svými stehny. Otočila hlavu k Bondovi. V bledém obličejí měla červené skvrny, v očích divoký výraz lapeného zvířete, ústa nevěřičně pootevřená.

Bělovlasý muž ležel uvolněně na jedné posteli. Opíral se o jeden loket a druhou ruku měl položenou na košili na půl cestě k černému podpažnímu pouzdru se zbraní. Díval se bez zájmu na Bonda a usmíval se jako prázdná poštovní schránka. Z prostředka úsměvu sevřených rtů trčelo jako hadí jazyk dřevěné párátko.

Bond stále mířil do neutrálního prostoru mezi oba muže. Když promluvil, jeho hlas byl tichý a napjatý.

"Tiffany," řekl pomalu a zřetelně, "teď si klekni. Odsuň se od toho chlapa. Se skloněnou hlavou. Doprostřed místnosti."

Nedíval se na ni. Těkal pohledem z muže na židli na muže v posteli.

Tiffany už mu nebránila ve výstřelu na kteréhokoli z nich.

"Jsem tady, Jamesi." Hlas se jí chvěl nadějí a vzrušením.

"Vstaň a odejdi do koupelny. Zavři za sebou dveře. Vlez si do vany a lehní si tam."

Sklouzl k ní pohledem, aby se přesvědčil, že ho poslechla. Stála

"gin rummy - pozn. překladatele

k němu čelem. Bond si všiml rudého otisku ruky na jejím bílém těle. Obrátila se a odešla do koupelny.

Ted' byla v bezpečí před kulkami. A nemusela vidět to, k čemu muselo dojít.

Bond byl od obou mužů vzdálený asi pět yardů a uvědomil si, že pokud by tasili dost rychle, mohli by ho dostat. U těchto chlapů se dalo čekat, že když jednoho zabije, druhý bude okamžitě tasit a pálit. Pokud jeho zbraň mlčí, smrtelná hrozba stále visí ve vzduchu. Jakmile poprvé vypálí, bude ohrožen druhým mužem.

"Čtyřicet osm šedesát pět osmdesát šest."

Thlust'och ze sebe vychrlil jeden z padesáti fotbalových signálů, které spolu museli tisíckrát nacvičovat. Současně se vrhl na podlahu a sáhl rukou za pás.

Muž na posteli bleskurychle švihl nohama stranou a směrem od Bonda, takže mu zúžil cíl z celého těla na hlavu. Ruka mu vystřelila do podpaží.

Bondova zbraň tlumeně hekla. Pod bílými vlasy se náhle objevila modrá díрка.

Mrtvý muž v posledním záchvěvu prstu stiskl kohoutek a kulka se zavrtala do postele pod jeho tělem.

Thlust'och na podlaze vykřikl. Díval se do černého ústí hlavně, které on sám vůbec nezajímal, které si jen vyhledávalo čtvereční centimetr jeho těla, kam pošle první kulku.

Jeho vlastní zbraň se nedostala výš než na úroveň Bendových kolen a jalově mřila na bíle natřenou ocelovou stěnu mezi jeho napjatými nohama.

"Zahod'te to."

Zbraň tiše zarachotila na koberci.

"Vstaňte."

Thlust'och se vyškřábal na nohy a zahleděl se Bondovi do očí v bázlivém očekávání, tak jako se dívá nemocný tuberkulózou do svého kapesníku.

"Posad'te se."

Viděl snad Bond v těch pokořených očích záblesk úlevy? Byl napjatý jako plížíci se kočka.

Thlust'och se pomalu otočil. Zdvihl ruce nad hlavu, přestože mu to Bond nepřikázal. Dvěma kroky došel ke své židli a natočil se, jako by si chtěl sednout.

Stál čelem k Bondovi a zcela přirozeně nechal ruce klesnout po-

dél boků. Ty se mu opět zcela přirozeně zhoupaly dozadu, pravá dál než levá. Pak se náhle pravá ruka napjala a švihla kupředu a od konečků prstů se jako bílý plamen odpoutal vrhací nůž.

Ozval se tichý náraz.

Rondová zbraň podruhé tiše zaduněla.

Neslyšná kulka se minula s neslyšným nožem a oči obou mužů se současně pohnuly.

Zatímco thlust'ochovy se při pádu vzad obrátily v sloup, Bondovy lhostejně pohlédly na zvětšující se skvrnu na košili, z jejíhož středu volně visela střenka nože.

Ozval se tříštivý náraz, jak Wint dopadl na židli, skřípění a zadunění těla o zem.

Bond na ně zběžně pohlédl a obrátil se k otevřenému světlíku.

Chvilí stál zády do místnosti a zíral na vlnící se závěs. Vdechoval svěží vzduch a naslouchal nádherným zvukům moře z venkovního světa, který stále patřil jemu a Tiffany, ne těm dvěma ostatním. Tělo i napjaté nervy se mu velmi pomalu uvolňovaly.

Po chvíli si vytáhl z těla nůž. Nepodíval se na něj, jen odhrnul závěs a vyhodil jej do tmy. S pohledem stále upřeným do tiché noci zajistil berettu a náhle ztěžklou rukou pomalu zasunul zbraň za pás kalhot.

Téměř zdráhavě se obrátil zpět ke spoušti v kabině. Zamyšleně ji přehlédl a bezděky si otřel ruce o boky kalhot. Pak opatrně došel ke koupelně a řekl unaveným hlasem, "To jsem já, Tiffany," a otevřel dveře.

Neslyšela ho. Ležela obličejem dolů v prázdné vaně a rukama si zakrývala uši. Když ji nadzdvihl a vzal ji do náruče, stále tomu nemohla uvěřit, ale přimkla se k němu a začala mu tápavě osahávat obličej a hrud', aby se ujistila, že je to pravda.

Ucukl bolestí, když se dotkla zraněného žebra, a ona se odtáhla a podívala se mu do obličeje, pak na krev na svých prstech a pak na jeho šarlatovou košili.

"Bože, ty jsi zraněný," řekla věcně a v okamžiku zapomněla na své děsivé sny. Svlékla mu košili, omyla mu ránu mýdlem a vodou a ovázala pruhy ručníku, které nařezala břitvou jednoho z mrtvých mužů.

Když Bond sbíral její šaty z podlahy kabiny, stále se na nic neptala. Řekl jí, aby neodcházela, dokud on nebude hotový se svou prací, a aby uklidila koupelnu a setřela otisky ze všech předmětů, kterých se dotkla.

Tiffany jen stála a dívala se na něj planoucímá očima. A když ji Bond políbil na rty, stále mlčela.

Konejšivě se na ni usmál, vyšel z koupelny a zavřel za sebou dveře. Pak se velice rozvážně pustil do práce a každou chvíli se zastavoval a zkoumal, jak bude výsledek působit na detektivy, kteří přijdou na palubu v Southamptonu.

Nejprve zavázal do své zakrvácené košile kapesník, aby ji zatížil, došel ke světlíku a vyhodil ji do moře. Za dveřmi visely smokinky obou mužů. Vytáhl z nich kapesníky a obalil si jimi ruce a pátral ve skříních a zásuvkách, dokud nenašel košile bělovlasého muže. Jednu si oblékl a na okamžik se zamyšleně zastavil uprostřed kabiny. Pak zaťal zuby a posadil thlust'ocha na židli. Svlékl mu košili, došel s ní ke světlíku, vytáhl berettu, přiložil ji k malé dírcce nad srdcem a vpálil do ní další kulku. Okraje otvoru byly nyní očou-zené jako při sebevraždě. Znovu oblékl mrtvole její košili, pečlivě otřel berettu, otiskl po celé zbrani prsty thlust'ochovy pravé ruky a nakonec mu ji vložil do dlaně a ukazováček mu ohnul kolem kohoutku.

Po dalším zamyšlení uprostřed kabiny sejmul z ramínka Kiddův smokink a oblékl do něj jeho mrtvolu. Pak odvedl muže přes kabinu ke světlíku a s vynaložením obrovského úsilí ho celý zpocený vystrčil ven.

Otřel ze světlíku otisky a udělal si další přestávku, aby nabral dech a přehlédl malé jeviště. Pak přešel ke karetnímu

stolku s rozehranou partii, který stál u zdi, a převrhl jej, až se karty rozsypaly po koberci. Jako by ho ještě něco napadlo, vrátil se k tlustŕochově mrtvole, vytáhl jí ze zadní kapsy kalhot balíček bankovek a pohodil jej mezi karty. Tohle by mohlo obstát. Záhadou zůstane kulka vpálená umírajícím Kiddem do postele, ale ta se dá vysvětlit rvačkou. Z beretty bylo vypáleno třikrát a na podlaze ležely tři nábojnice. Kulky ze dvou nábojnic mohly skončit v Kiddově těle, které bylo kdesi v Atlantiku. Z druhé postele musí ukrást dvě prostěradla. Jejich ztráta zůstane nevysvětlena. Wint do nich mohl zabalit Kiddovo tělo jako do rubáše, než je vyhodil světlíkem. To dobře zapadne do obrazu rvačky při kartách, vraždy Kidda, Wintových výčitek svědomí a následné sebevraždy.

V každém případě, soudil Bond, to obstojí do chvíle, než se do pñstavu dostane policie, a to už budou s Tiffany z lodi pryč a jedi-

nou stopou k nim zůstane jeho beretta, která nemá číslo, jako všechny zbraně Tajné služby.

Vzdychl a protáhl se. Teď vezme prostěradla a odvede nepozorovaně Tiffany do své kabiny, odřízne lano visící ze světlíku a společně s rezervními zásobníky pro berettu a podpažním pouzdrém je hodí do moře. Pak se konečně oddá nekonečnému spánku s jejím milovaným tělem přitisknutým k svému tělu a rukama navěky zaklesnutým kolem ní. Navěky?

Když pomalu kráčel přes kabinu ke koupelně, setkal se očima s prázdným pohledem mrtvoly na podlaze.

A ty oči muže s krvinnou skupinou F ho oslovily a řekly mu, "Pane, nic není navěky, jen smrt. Nic není věčné kromě toho, co jste udělal vy mně."

KAPITOLA 25 DIAMANTOVÁ STEZKA SE ZAVÍRÁ

V kořenech velkého trnitého keře na rozmezí tří afrických států už nežil žádný stír. Pašerák z dolů se mohl rozptylovat leda nekonečným průvodem hmyzožravých kočovných mravenců, který proudil mezi nízkými náspy postavenými mravenčími dělníci po obou stranách tří palce široké dálnice.

Bylo dusno a muž v trnitém keři byl netrpělivý a měl nepříjemné pocity. Bylo to naposled, co na tuhle schůzku šel. Byl rozhodnutý. Musejí si najít někoho jiného. Samozřejmě, že se k nim zachová čestně. Řekne jim předem, že odchází a proč - kvůli novému zubnímu asistentovi, který právě nastoupil a o zubařině toho příliš nevěděl. Ten chlap je určitě špion - opatrné oči, zrzavý knírek, dýmka, pěstěné nehty. Chytili snad někoho z chlapců? Stal se z někoho z nich svědek obžaloby?

Pašerák se o kousek posunul. Kde je k čertu to letadlo? Nabral hrst prachu a hodil jej do mravenčí kolony. Mravenci zaváhali, a jak se na ně začaly tlačit zadní voje, museli přelézt náspy. Pak se dělnice pustily do usilovného hrabání a odnášení a za několik minut byla dálnice průchodná.

Muž vzal botu a udeřil jí do pohyblivé kolony. Nakrátko opět zavládl zmatek. Pak se mravenci vrhli na mrtvá těla a sežrali je. Dálnice byla znovu volná a černá řeka se dala do pohybu.

Muž afrikánsky zaklel a nazul si botu. Parchanti černí. Ale on jim ukáže. Dřepl si, chytil se trnité větve a postavil se. Pak se vydal podél kolony mravenců do měsíčního světla. Teď jim dá za vyučenou.

Vzápětí však zapomněl na nenávisť ke všemu černému a zaklonil hlavu. Díky Bohu! Obešel keř, aby si z bedny s náradím vzal svítilny a balíček s diamanty.

Velké železné ucho zvukového detektoru, umístěné asi míli odtud v nízkém keři, konečně ustalo v hledání. Muž, který detektor obsluhoval, nahlásil tiše zjištěné údaje skupině mužů, kteří postávali vedle armádního nákladního vozu.

"Třicet mil. Rychlost sto dvacet. Výška devět set."

Bond se podíval na hodinky. "Ta schůzka zřejmě probíhá vřdycky o půlnoci za úplňku," řekl. "A pilot bude mít asi deset minut zpoždění."

"Vypadá to tak, pane," přikývl důstojník z freetownské posádky, který stál vedle něj, a obrátil se k třetímu muži.

"Desátníku, ujistěte se, že přes maskovací síť není vidět žádný kov. Ten měsíc je příliš jasný."

Nákladní vůz stál ve skrytu trnitého keře na prašné cestě, která vedla k vesnici Telebadou ve Francouzské Guineji.

Toho večera se vydali z hor, jakmile detektor zaznamenal zvuk dentista na motocyklu na souběžné cestě. Jeli beze světla a zastavovali vždy, když zastavil motocykl, aby se neprozradili hlukem motoru. Přes nákladní vůz se zvukovým detektorem a lehkým rychlopalným pro-tiletadlovým dělem Bofors na korbě natáhli maskovací síť a čekali. Netušili, jakého dopravního prostředku použije člověk, s nímž má dentista schůzku -jestli přijede také na motocyklu, nebo na koni, v džípu, nebo přileti letadlem?

Nyní zaslechli vzdálený hřmot na obloze. Bond se zasmál. "Vrtulník," řekl. "Nic jiného takový rámus nedělá. Připravte se. Až přistane, sundáme síť. Mohli bychom ho varovat výstřelem. Máte zapnutý megafon?"

"Ano, pane," odpověděl desátník u detektoru. "Blíží se velice rychle. Během minuty ho uvidíte. Vidíte, jak se tam rozsvěcejí ta světla, pane? Tam určitě přistane."

Bond se podíval na čtyři sloupce světla a pak opět na rozlehlou africkou oblohu.

Takže teď se blíží poslední, poslední a zároveň první z gangu. Muž, jehož viděl v Hatton Garden. Muž stojící v čele Diamantové mafie, která to ve Washingtonu dotáhla tak vysoko. Jediný, kromě neškodného, celkem sympatického Shadyho Treeho, jehož Bond dosud nemusel zabít, nebo - vzpomněl si na saloon U Růžového podvazku a dva muže z Detroitu - téměř zabít. Ne že by ty lidi chtěl zabít. M po něm pouze chtěl, aby o nich něco zjistil. Jenže oni se jeden po druhém pokusili zabít jeho a jeho přátele. Násilí pro ně bylo prvotním, nikoli nejzazším prostředkem. Násilí a krutost byly jedinými jejich zbraněmi. Ti dva muži v chevroletu, kteří po něm stříleli a zasáhli Ernioho Curea. Ti dva muži v jaguáru, kteří Ernioho zbili a tasili jako první, když došlo ke střetu. Seraffimo Spang, který ho chtěl umučit k smrti a potom je zastřelit nebo rozdrtit na

kolejích. Wint a Kidd, kteří si podali nejdříve Tingalinga Bella, pak Bonda a nakonec i Tiffany Caseovou. A z těch

sedmi jich zabil pět - ne proto, že by se mu to líbilo, ale proto, že to někdo udělat musel. Navíc měl štěstí a tři dobré přátele - Felixe, Erniero a Tiffany. A zločinci museli zemřít.

A teď se blížil poslední zločinec, člověk, který nařídil jeho a Tif-faninu smrt, člověk, který podle M vybudoval diamantovou stezku a celá léta bezohledně a účinně řídil její provoz.

Když mu M telefonoval do Boscombe Down, byl stručný a jeho hlas zněl úsečně. Zastihl Bonda na lince ministerstva letectví několik minut před tím, než canberra odstartovala do Freetownu.

"Jsem rád, že jste se v pořádku vrátil."

"Děkuji, pane."

"Co to psaly večerníky o nějaké dvojité vraždě na Queen Elizabeth!" Šéfův hlas byl více než podezřivý.

"Byli to dva zabijáci z gangu, pane. Cestovali pod jmény Winter a Kitteridge. Můj steward mi říkal, že se pohádali při kartách."

"Myslíte, že měl váš steward pravdu?"

"Zní to pravděpodobně, pane."

M chvíli mlčel. "Myslí si to i policie?"

"Zatím jsem s nikým nemluvil, pane."

"Promluví si s Vallancem?"

"Jistě, pane," řekl Bond. Takhle mu M sděloval, že pokud Bond ty lidi zabil, on zajistí, aby při vyšetřování nepadla zmínka ani o Bondovi, ani o Tajné službě.

"V každém případě to byly malé ryby," řekl M. "Chci, abyste dostal toho Jacka Spanga nebo Rufuse Sayeho nebo ABC nebo jak si říká. Pokud mám dobré informace, vrací se na začátek stezky. Chce ji zapečetit. Možná za cenu další vraždy. Jedná se o toho dentistu. Zkuste je dostat oba. Tuším minulý týden jsem poslal k dentistovi pracovat agenta 2804 a ve Freetownu si myslí, že si utvořili celkem jasný obrázek o místních poměrech. Chci, abyste ten případ uzavřel a vrátil se k pořádné práci. Tohle byla špinavá záležitost. Nelíbila se mi od samého začátku. Tak daleko jsme se dostali spíše se štěstím než vlastní zásluhou."

"Ano, pane," přitakal Bond.

"A co ta Caseová?" řekl M. "Mluvil jsem s Vallancem. Nechce podávat žalobu, dokud si vy nebudete úplně jistý." Změnil se snad tón jeho hlasu?

Bond si dal záležet, aby jeho odpověď nebyla příliš zaujatá. "Hodně mi pomohla, pane," řekl nenuceně, jak doufal.

"Možná bychom se měli rozhodnout, až sepišu závěrečnou zprávu."

"Kde je ta dívka teď?"

Černé sluchátko začalo Bondovi klouzat v ruce. "Je na cestě do Londýna v pronajatém daimleru, pane. Ubytuju ji u sebe. Tedy v pokoji pro hosty. Mám velice dobrou hospodyní. Postará se o ni, než se vrátím. Určitě jí nebude nic chybět, pane." Bond vytáhl kapesník a otřel si pot z obličejů.

"Tím jsem si jist," řekl M. V jeho hlase nebyla žádná jízlivost. "Tak tedy dobře. Hodně štěstí." M se na okamžik odmlčel. "Dávejte na sebe pozor. A," hlas na druhé konci byl náhle nevrlý, "nemyslete si, že mě těší, jak daleko to zašlo. Samozřejmě jste se zcela neřídil příkazy, ale zdá se, že jste se těm lidem postavil zdatně. Sbohem, Jamesi."

"Sbohem, pane."

Bond se díval na hvězdnou oblohu a myslel na M a na Tiffany a doufal, že tohle je skutečně konec, že bude rychlý a snadný a že už se mu brzy podaří vrátit se domů.

Pašerák z dolů stál a čekal se čtvrtou svítilnou v ruce. Vrtulník už přilétal. Teď překryl měsíc. Strašný randál jako obvykle. Bude rád, až se toho všeho zbaví.

Vrtulník sestoupil a vznášel se asi dvacet stop nad jeho hlavou. Vysunula se z něj ruka s baterkou a zablikala A. Muž na zemi odpověděl B a C. Potom se vrtule rotoru zploštily a velký ocelový brouk dosedl na zem.

Prach se usadil. Pašerák diamantů odtáhl ruku od očí a sledoval, jak pilot sestupuje po žebříčku na zem. Měl na sobě leteckou přilbu a brýle. To bylo nezvyklé. A vypadal vyšší než ten Němec. Muže zamrazilo v zádech. Kdo to je? Šel mu pomalu v ústřety.

"Máte to?" Chladné oči pod rovným černým obočím na něj stroze hleděly zpoza brýlí. Když pilot pohnul hlavou a skla brýlí zachytila měsíční světlo, oči zmizely. Pašerák viděl jen dva bílé kruhy v lesklé černé kožené přilbě.

"Ano," odpověděl nervózně. "Ale kde je ten Němec?"

"Ten už nepřiletí." Dva bílé kruhy slepě zíraly na muže z dolů. "Já jsem ABC. Uzavírám stezku."

Byl to americký hlas, tvrdý a rozhodný.

"Aha."

Pašerák automaticky sáhl za košili. Vytáhl vlhký balíček a podal jej muži, jako by mu nabízel smírčí oběť. Podobně jako štír před měsícem nad sebou cítil kámen.

"Pomozte mi s palivem."

Byl to hlas dozorce, který dává příkaz kulimu, ale pašerák rychle vykročil.

Pracovali v tichu. Skončili a slezli opět na zem. Pašerák usilovně přemýšlel. Vybavil si hlas rovnoprávného partnera, někoho, kdo byl v obraze a choval se podle toho.

Zahleděl se do indigové tmy, kde stál pilot s rukou na žebříčku.

"Všechno jsem si promyslel a obávám se..."

Hlas se mu náhle zlomil a rty otvíraných úst odhalily zuby a z hrdla muže se vydral zvuk mezi chrčením a výkřikem. Pistole v pilotově ruce štěkla třikrát. Pašerák odevzdaně hekl, skácel se na záda, jednou sebou škubl a zůstal ležet.

"Ani hnout!" Břeský hlas z megafonu se rozlehl plání. "Míříme na vás." Vzápětí se ozval zvuk startujícího motoru.

Pilot se nezabýval uvažováním o tom, odkud ten hlas přichází. Vyskočil na žebřík. Práskl za sebou dveřmi kabiny a

stiskl startér. Motor se rozeběhl a vrtule rotorů začaly nabírat rychlost, až vytvořily dva stříbřité kruhy. Vrtulník poskočil a vznesl se přímo k obloze.

Motor nákladního vozu pod nízkým keřem ztichl a Bond vyskočil do železného sedadla rychlopalného protiletadlového děla.

"Zvedněte to, desátníku," vyštěkl na muže u ovládání náměru. Když se hlaveň začala zdvihát k měsíci, sklonil se k mřížkovanému hledí. Přesunul pojistku z polohy "Zajištěno" do polohy "Jednotlivé výstřely". "A deset doleva."

"Budu vám nabíjet." Důstojník vedle Bonda držel v rukou dvě bedýnky po pěti žlutých dělostřeleckých granátech. Bond položil nohy na pedály spouště. Vrtulník teď měl uprostřed mřížky. "Pozor," řekl tiše.

"Bum."

Svítilící střela se vyhoupla na oblohu rychlostí blížící se rychlosti zvuku.

Nízko a vlevo.

Desátník mírně upravil naměř.

"Bum."

Svítilící střela proletěla vysoko nad stoupajícím vrtulníkem. Bond

nastavil pojistku do polohy "Palba dávkou". Ruka jako by se mu zdráhala. Teď to bude jistá smrt. Znovu musí zabíjet.

"Bum-bum-bum-bum-bum."

Po obloze se rozstříkl červený oheň. Vrtulník stále stoupal k měsíci, ale začal se stáčet k severu. Poblíž zadního rotoru vyšlehl žlutý plamen a vzápětí se ozval tlumený výbuch.

"Dostal jste ho," řekl důstojník a přiložil si k očím noční dalekohled. "Ustřelil jste mu zadní vrtuli. Vypadá to, jako by se celá kabina otáčela kolem hlavní vrtule. Ten pilot si to musí užívat."

"Ještě?" zeptal se Bond a sledoval v hledí rotující stroj.

"Ne, pane," řekl důstojník. "Rád bych ho dostal živého, pokud to půjde. Ale to vypadá, jako by... ano, teď už se mu to vymklo z ruky. Padá k zemi. Zřejmě má poškozené listy hlavní vrtule."

Bond zdvihl hlavu od hledí a zaclonil si oči před jasným měsíčním světlem.

Ano. Vrtulník byl už jen asi tisíc stop vysoko. Jeho motor burácel a listy vrtule bezmocně drnčely, jak změř kovů padala vrávoravě k zemi.

Jack Spang. Člověk, který nařídil Bondovu smrt. Který nařídil Tiffaninu smrt. Člověk, jehož Bond viděl jedinkrát v přetopené kanceláři v Hatton Garden. Pan Rufus B. Saye. Z Domu diamantů. Viceprezident pro Evropu. Člověk, který hrál golf v Sunningdale a jednou měsíčně navštěvoval Paříž. "Vzorný občan," nazval ho M. Pan Spang z Diamantové mafie, který právě zabil člověka - posledního z kolika?

Bond si dokázal představit, co se děje v malé kabině. Velký muž se jednou rukou drží a druhou cloumá ovládacími pákami s očima upřenými na ručičku výškoměru, která klesá po stovkách. A pak se mu v očích objeví rudý záblesk hrůzy a z balíčku diamantů za sto tisíc liber se stane pouhá zbytečná přítěž a zbraň, která byla od dětství jeho pravou rukou, mu bude k ničemu.

"Padá zpátky k tomu keři," snažil se desátník překřičet hřmot padajícího stroje.

"Má to spočítané," řekl kapitán napůl pro sebe.

Pozorovali poslední trhavé vruty a pak zadrželi dech, když se vrtulník překlopil na nos a vrhl se na trnitý keř, jako by to byl jeho úhlavní nepřítel. Než dozněla ozvěna nárazu, ozval se z nitra keře dutý výbuch. Do vzduchu se vznesla plamenná koule, která svou září zastínila měsíc a nasvítla celou pláň do oranžova.

První promluvil kapitán. "Au!" řekl procítěně. Pomalu sklonil noční dalekohled a otočil se k Bondovi. "No, pane," řekl odevzdaně, "tak to bychom měli. Obávám se, že podívat se trochu blíž bude možné nejdříve ráno. A dalších několik hodin bude trvat, než to tam budeme moct přehrabat. Tohle sem velice rychle přiláká francouzské pohraničníky. Naštěstí s nimi docela dobře vycházíme, ale guvernéra čekají těžké chvíle, až si bude přehazovat zodpovědnost s Dakarem." Důstojník si náhle představil papírování, které ho čekalo. Tou vyhlídkou vypadal unavenější, než ve skutečnosti byl. Cítil však, že pro tento den má dost. "Nevadilo by vám, kdybych si trochu schrupnul, pane?"

"Jen si poslužte," řekl Bond a podíval se na hodinky. "Radši si vlezte pod auto. Za čtyři hodiny vyjde slunce. Já se unavený necítím. Zůstanu vzhůru pro případ, že by se oheň začal šířit."

Důstojník se zvědavě podíval na toho tichého, záhadného muže, který tak náhle přiletěl do protektorátu uprostřed záplavy depeší označených "Velmi naléhavé". Jestli se mu někdy chtělo spát, tak to bylo teď. Naštěstí tohle nemá nic společného s Freetownem. Je to záležitost Londýna. "Díky, pane," řekl a seskočil z korby.

Bond pomalu sundal nohy z odpalovacích pedálů a opřel se v železném sedadle. Se zrakem stále upřeným do plamenů sáhl rukama do kapes vybledlé tropické khaki košile, kterou mu půjčili na posádce koloniálního úřadu, nahnát zapalovač a cigarety, zapálil si a uložil vše zpět do kapes.

Takže byl na konci diamantové stezky. Na poslední straně spisu. Zhluboka vdechl kouř a dlouhým tichým výdechem jej vypustil mezi zuby. Šest mrtvol ku lásce, jež se nepočítá. Hra a sada.

Bond zdvihl ruku a oťel si zpoceně čelo. Odhrnul si vlhké vlasy z pravého obočí a rudá záře osvítla tvrdý štíhlý obličej a mihotavě se odrazila v unavených očích.

Tak tohle je velká rudá tečka za činností Diamantové mafie, konec jejího bájného čachrování s diamanty. Nikoli však konec diamantů, které se pekly v srdci ohně. Ty vydrží a vydají se znovu přes celý svět, možná odbarvené, ale nezničitelné, věčné jako smrt.

A Bond si náhle vzpomněl na oči mrtvol, která měla krevní skupinu F. Mýlily se. Smrt je věčná. Ale diamanty také.

Bond seskočil z korby a pomalu vykročil k mihotavému ohni. Chmurně se pro sebe usmíval. Všechny ty myšlenky na diamanty a na smrt byly příliš vážné. Pro něj to je přece pouhý konec dalšího

dobrodružství. Dobrodružství, jehož epitafem by mohla být zahořklá poznámka Tiffany Caseové. Vybavil si ta vášnivá

ironická ústa, jak říkají:

"Čte se o tom lip, než se v tom žije."

Ian Fleming: Diamanty jsou věčné

Z anglického originálu Diamonds Are Forever, vydaného nakladatelstvím Pan Books Ltd v roce 1972, přeložil Ivan Němeček

Poprvé vyšlo pod názvem Diamonds Are Forever v nakladatelství Jonathan Cape Ltd. v roce 1956

Obálku navrhl Jiří Ulrych Odpovědná redaktorka Alena Zajíčková

Technický redaktor Jiří Urbánek Tematickou řadu James Bond řídí Jan Urbánek

Vydalo Nakladatelství Delfín, s. r. o"

Dobřejovická 338, 252 43,

Průhonice, Praha - západ,

e-mail: delfpublish@seznam.cz

v roce 2000 jako svou 10. publikaci

I. vydání

Náklad 2500 výtisků Rozsah 184 stran

Vyrobily Tiskárny Havlíčkův Brod, a. s" Husova 1881, 580 01 Havlíčkův Brod

Doporučená cena vč. DPH 149,- Kč

ISBN 80-902314-9-7 KATALOGIZACE V KNIZE - NÁRODNÍ KNIHOVNA ČR